

Ne kirlî savaş düzeninin seçim oyunu... Ne sahte vaatler... Ne boş umutlar...

ÇÖZÜM DEVRİMDE KURTULUŞ SOSYALİZMDE!

**KÜRDİSTAN'DA KATLİAM VE
SALDIRILAR SÜRÜYOR** s.6

**İŞÇİ VE EMEKÇİ KADINLARA
YÖNELİK SALDIRI
PAKETLERİ** s.27

7 Haziran seçimlerinde hezimete uğrayan dinci-gerici AKP iktidarı, o dilinden düşürmediği "millet irade"yi ayaklar altına alarak erken seçimleri dayattı. Hırsızlık, yolsuzluk, rüşvet bataklığına saplanan iktidar partisinin kaçak saraydaki şefi ile müritleri, kabarık suç dosyalarının açılmasından duydukları korkudan dolayı, koalisyon hükümetinin kurulmasını engelleyip erken seçim kararı aldılar.

Erken seçim kararı alan dinci-faşist iktidar, AKP oylarını arttırabilmek hesabıyla Kürt halkına karşı kirlî

savaş başlattı. Savaşın oy oranlarını düşürmesi üzerine "sivil" tetikçilerinin tasmalarını çözen iktidar partisi, vahşi linç ve kundaklama saldırıları düzenleyerek emellerine ulaşmayı denedi. Kürt halkını hedef alan linç ve kundaklamalarla halkları birbirine düşmanlaştırmaya çalışan dinci iktidar, bu kanlı saldırılar devam ederken 1 Kasım'da yapılacak seçim sürecini başlattı. Kirlî savaş eşliğinde erken seçim dayatan dinci iktidar için esas olan ne pahasına olursa olsun suç dosyalarının açılmasını engellemektir. » 3

» SEÇİM SANDIKLARI KÜRT EMEKÇİLERİN
DERTLERİNE DERMAN OLAMAZ! s.2

» SANDIKTAN ÇIKAN DEĞİL,
SOKAĞA ÇIKAN DEĞİŞTİRİR s.4

» "İLLEGAL" SEÇİMLER İÇİN
OY CAMBAZLIKLARI s.5

**SURİYE VE ORTADOĞU'DA
YENİ BİR DÖNEME DOĞRU**

Suriye krizi yerli yerinde durmaktadır. Ne ABD cenahı ve ne de Rusya-Çin ve İran bloku krize her hangi bir çözüm bulmuş değiller. Bulmaya muktedir de değiller. Bir kere onlar çözüm gücü değil, bizatihi sorunun, eşdeyişle Suriye'deki krizin kaynağı ve sorumlusudurlar. Yine gerçek şudur ki, sözkonusu hegemonya savaşının nereye evrileceği tam bir belirsizlik içerisinde. Bu konuda bir kehanetde bulunulamaz. s.18

Seçim sandıkları Kürt emekçilerin dertlerine derman olamaz!

Eşitlik/özgürlük talepleri işçi ve emekçilerle birleşik mücadeleyle kazanılabilir

Sermaye devletinin Kürt halkına ilan ettiği kirli savaş siyasi, askeri, hukuki, sosyal ve diğer alanlarda devam ediyor. Buna paralel olarak işçilerin, emekçilerin, ilerici, devrimci güçlerin eylemleri de pervasız polis terörüyle engellenmeye çalışılıyor. Zorbalığın tavan yaptığı bu atmosferde gündemi kaplamaya başlayan 1 Kasım seçimleri hem emekçiler hem Kürt halkı için "umut bağlanacak" bir olaymış gibi sunuluyor. Oysa 65 yıllık çok partili dönemin rezaletleri bir yana bırakılsa bile, 7 Haziran seçimlerinden sonra yaşananlar, burjuva parlamentosunun dertlere derman olmayacağını kanıtlayacak niteliktedir.

Parlamento iptal, kirli savaş devrede

Söylemde "baş tacı" pratikte "tu kaka" olan "milli irade" 7 Haziran seçimleri sonrasında iyice paçavraya çevrildi. Zira suç dosyaları kabarık dinci gerici şefler, çıkan sonuçtan hoşnut kalmadılar. Ele geçirdikleri devlet kurumlarını -düzenin yasalarını bile yok sayarak-fütursuzca kullanan kaçak sarayın efendisi ile müritleri, işledikleri ağır suçların hesabını vermekten kurtulma hesapları yaparken, "milli irade" ayaklar altına serildi. Buna ne düzen partileri CHP-MHP ikilisi dur diyebilirdi ne 80 milletvekili ile parlamentoda yer alan HDP etkin bir muhalefet örgütleyebilirdi. Yani her sorunun çözüm platformu diye sunulan o "yüce parlamento"nun kirli savaş karşısında hiçbir şey yapamadığı bir kez daha kanıtlanmış oldu.

İktidarın dümenini ele geçiren AKP, beğenmediği seçim sonuçlarını değiştirmek için, ciddi bir muhalefetle karşılaşmadan kirli savaşa sarıldı. Seçimlere bir ay kala devletin Kürt halkına karşı başlattığı savaş devam ediyor. Bebekler bile kolluk kuvvetleri tarafından katlediliyor. Kürt halkını "terörist", dolayısıyla "katli vaciptir" gören sömürgeci zihniyet pervasızca saldırılarını sürdürüyor. Halen evler basılıyor, sokağa çıkma yasakları uygulanıyor, sivil halk kolluk kuvvetlerinin kurşunlarına hedef oluyor. Kolluk kuvvetlerinin pervasız baskınlarına maruz kalan Kürt hareketine yakın medya kuruluşları ise devlet terörüyle susturulmaya çalışılıyor. Yani dinci faşist iktidar yasa-kural tanımaz saldırganlığa devam ediyor.

Kürt halkına savaşı dayatan devlet, "güvenlik sağlanamıyor" gerekçesine sığınarak birçok kentte "taşınma sistemi"ne dayalı bir seçim dayatıyor. Bu şaibeli sistemin kapsamına Kürt halkının yaşadığı 15 il dahil edilmiş durumda. Bu illerde oy kullanacak 400 bin seçmenin etkileneceği hesaplanıyor. Muhtemelen bu sayı artacak çünkü her gün listeye yeni kentler ekleniyor. Görüldüğü üzere seçimlerin şaibeli olacağına dair güçlü veriler şimdiden zuhur etmiş bulunuyor.

Kirli savaşın girdabındaki kentlerde durum bu iken, kaçak sarayın histerik efendisi, "milli irade"ye pervasızca tehditler savuruyor. Görünen o ki, "ya AKP'ye oy verirsiniz ya savaş derinleşerek devam eder" diye fütursuz tehditler savuran dinci gericiliğin şefi, biçimsel anlamda bile "milli irade"ye tahammül etme gücünü yitirmiştir.

Sermaye parlamentosu demokratik sorunları çözebilir mi?

Sorunların çözüm platformu, Kürt halkının taleplerini karşılayacak kurum olarak sunulan parlamento, 7 Haziran'dan beri fiilen devre dışı bırakılmıştır. Hal böyleyken 1 Kasım seçimlerine bunca meziyet vehmedilmesi, kaba bir tutarsızlıktır. Zira 7 Haziran seçim sonuçlarının tanınmaması ve parlamentonun devre dışı bırakılması, esas gücün devletin militarist ve bürokratik kurumlarında toplandığını bir kez daha kanıtlamıştır. 1 Kasım'dan sonra bu durumun değişeceğini iddia etmenin bir ciddiyeti olamaz. HDP'nin 110 milletvekili hedefi tutsa bile... 80 milletvekili ile bir şey yapamayanların 110 milletvekili ile ülkenin kaderini değiştireceklerini varsaymak, temelden yoksun, içi boş bir iddiadan başka bir şey değildir.

"Milli irade"nin ayaklar altına alınması bir yana, burjuva düzenin parlamentosunun demokratik sorunlara çözüm ürettiği, böyle işlere mesai harcadığı görülmüş şey değil. "Demokratikleşme" adına mecliste onaylanan AKP'nin "torba yasaları"ndan ise, söylenenin aksine demokrasi, Kürt açılımı, Alevi açılımı vb. çıkmadı. Bu sürecin vardığı noktada dinci-faşist bir polis devleti ve bu devletin icra ettiği kirli savaş var. Görüldüğü üzere dinci rejimle onun parlamentosu sorunlara çözüm üretmek bir yana, sistemin ürettiği sorunları daha ağırlaştırmıştır. Bir sistemin döne döne ürettiği demokratik/sosyal/siyasal sorunların bu aynı sistemin parlamentosu tarafından çözülmesi mümkün mü? Egemenlerin ihtiyaç duydukları anda devre dışı bıraktıkları bir kurumdan çözüm beklemek, ham hayalden öte bir anlam taşıyabilir mi?

Bu koşullarda haklar kazanmak, baskıyı, eşitsizliği, ırkçılığı geriletmek, bu düzene karşı yükseltilecek

birleşik, meşru/militan mücadele ile mümkün olabilir. Burjuvazinin parlamentosu ancak fiili kazanımları, o da mecbur kaldığında kabul edebilir.

Eşitlik, özgürlük ve gönüllü birlik için işçilerin birliği halkların kardeşliği

Seçimlerde oy kullanmak toplumsal sorunların çözümüne yarasaydı eğer, işler çok kolay olurdu. Ancak hem tarihsel hem güncel deneyimler bu tür hayallerle oyalanmanın vahim sonuçlar yarattığını döne döne kanıtlamaktadır. Sermaye iktidarı ve ilkel-ırkçı zihniyetle malul dinci gericilik gerçekliği dört koldan saldırırken, bu tür hayallerle oyalanmanın zamanı değil.

"Çözüm süreci"nde güya anlaşmaya varılmışken, kaçak sarayın histerik efendisinin "barış masası"ni tekmeleyerek devirmesi, ardından ise, Kürt halkına kirli savaş ilan etmesi, sermaye devletinin ırkçı-inkarıcı politikadaki ısrarının dışı vurumudur. Bu olgu bir kez daha gösterdi ki, Türk devleti ve emperyalistlerle barışarak onurlu bir çözüme ulaşılamıyor. Çünkü bu iktidar Kürtlerin ulusal haklarını, eşitlik ve özgürlük taleplerini hem red hem inkar eden politikadan vazgeçmiyor.

Kürt hareketi düzenle barışma çizgisinde ısrar etse de, Kürt işçi ve emekçilerinin tek kurtuluş yolu Türkiye işçi sınıfı ve emekçileriyle birleşik, meşru/militan bir mücadele hattının örülmesinden geçiyor. İşçilerin birliği halkların kardeşliği şiarını sermaye egemenliğine karşı mücadele sürecinde yaratmak, Kürt işçi ve emekçiler başta olmak üzere Türkiye işçi ve emekçilerinin sömürü ve kölelikten arınmış, eşit/kardeşçe yaşayabilecekleri sosyalist bir dünyanın kurulmasına giden yolu da açacaktır. Kirli savaşa karşı etkili ve sonuç alıcı bir mücadele de ancak böyle bir zeminde gerçekleşebilir.

Ne kirli savaş düzeninin seçim oyunu...

Ne sahte vaatler...

Ne boş umutlar...

Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!

7 Haziran seçimlerinde hezime uğrayan dinci-gerici AKP iktidarı, o dilinden düşürmediği "milli irade"yi ayaklar altına alarak erken seçimleri dayattı. Hırsızlık, yolsuzluk, rüşvet bataklığına saplanan iktidar partisinin kaçak saraydaki şefi ile müritleri, kabarık suç dosyalarının açılmasından duydukları korkudan dolayı, koalisyon hükümetinin kurulmasını engelleyip erken seçim kararı aldılar.

Erken seçim kararı alan dinci-faşist iktidar, AKP oylarını arttırabilmek hesabıyla Kürt halkına karşı kirli savaş başlattı. Savaşın oy oranlarını düşürmesi üzerine "sivil" tetikçilerinin tasmalarını çözen iktidar partisi, vahşi linç ve kundaklama saldırıları düzenleyerek emellerine ulaşmayı denedi. Kürt halkını hedef alan linç ve kundaklamalarla halkları birbirine düşmanlaştırmaya çalışan dinci iktidar, bu kanlı saldırılar devam ederken 1 Kasım'da yapılacak seçim sürecini başlattı. Kirli savaş eşliğinde erken seçim dayatan dinci iktidar için esas olan ne pahasına olursa olsun suç dosyalarının açılmasını engellemektir.

Sermaye partilerinin işçi ve emekçilere sunabilecekleri hiçbir şey yoktur!

7 Haziran seçimlerinde tecelli eden "milli irade" ayaklar altına alınmış, parlamento devre dışı bırakılmış, düzenin anayasası bile buruşturulup çöpe atılmışken; 1 Kasım seçimlerinde, sermaye partilerinin işçi ve emekçilere palavra dışında sunabilecekleri bir şey yoktur. Parlamentoda bulunan üç sermaye partisinden AKP "milli irade"yi ayaklar altına alıp kirli savaşı başlattı, MHP buna çanak tuttu, CHP ise bu rezaleti izlemekle yetindi. Hal böyleyken 5 ayda utanmadan ikinci kez oy talep eden bu sermaye partilerinden işçi ve emekçilere hayır gelebilir mi?

Sermayenin mecliste temsil edilen bu üç partisinin vaatlerini 7 Haziran öncesi ve sonrasında ortaya koydukları pratiklerden anlamak mümkün. İktidardaki AKP, dinci gerici propagandayı kabarık suç dosyalarının üstünü örtebilmek için bir şal olarak kullanacak. Kaçak Saray'ın efendisini sultan yapmak hevesleri kursaklarında kalmış olsa da, bu yönde son bir hamle daha yapacaklar. Yani esas gündemleri iktidarda kalıp yolsuzluk, hırsızlık, rüşvet ve cinayetlerle örülü suçlardan paçalarını kurtarmaktır. 13 yıldır AKP'ye koltuk değnekliği yapan MHP ise Kürt sorununu kullanarak ırkçı-faşist zehrini kismaya devam edecektir. "Milli irade"nin ayaklar altında çiğnenmesine seyirci kalan, kirli savaşa karşı kayda değer bir itiraz yükseltmeyen, daha da vahimi dinci iktidarın savaş tezkeresine onay veren CHP, farklı bir görünüm sergilemeye çalışacaktır. Kapitalist sistemin yarattığı sosyal sorunlardan sadece iktidar partisini sorumlu tutarak, bu konuda boş vaatlerde bulunacaktır.

Dinci iktidarın savaş tezkeresine onay veren her üç sermaye partisinin temel misyonu burjuvazinin sömürü ve ücretli köleliğe dayalı düzenini koruyup kollamak ve emperyalizme uşaklığa devam etmektir.

vaatlerinden şu ana kadar emekçilere zerre kadar hayır gelmediği gibi bundan sonra da gelmeyecektir.

Reformist HDP koalisyonu ve parıltısı sönmüş umutlar

Kürt halkının geniş oy desteğini arkasına alan HDP önderliğindeki reformist koalisyon, sosyal/ siyasi vaatler konusunda halihazırda "en iddialı", "en cömert" taraftır. Programının özü sosyal demokrat nitelikte olan bu reformist koalisyonun şiarı "Biz'ler Hükümet'e" oldu. 7 Haziran seçimlerinde şiarın "Biz'ler Meclis'e" olduğu hatırlanırsa, reformist blok çitayı yükseltmiş bulunuyor.

Çitayı yükseltmiş olsa da, HDP vaatlerinin parıltıları belirgin şekilde matlaşmış durumda. Nitekim 7 Haziran seçimlerinde 80 milletvekili ile meclise giren HDP ilerici kesimleri umutlandırmış, ancak bu "iyimserlik havası" kirli savaşın başlatılması ve devlet terörünün azgınlaştırılmasıyla dağılıp gitmiştir. AKP şefini başkan yaptırmama sözünü tutan HDP, seçim sonrası yaşanan dönemde "etkisiz eleman" durumuna düşmekten kurtulamadı. Bu kısa süreç gösterdi ki, HDP ne seçim sonuçlarının fiilen yok sayılmasına ne parlamentonun Kaçak Saray tarafından ipotek altına alınmasına ne kirli savaşın yeniden başlatılmasına ne devlet terörünün azdırılmasına ciddi bir muhalefet yapabildi. Dinci-faşist iktidar ciddi bir muhalefetle karşılaşmadan, programını uyguladı/uyguluyor. Bu pratik, düzenin icazetine sığınarak siyaset yapanların, sermayenin fiili iktidar gücü karşısında nasıl da acze düştüklerini gözler önüne sermiştir.

Diğer her şey bir yana, sadece 7 Haziran seçimleri sonrasında gelişen olaylara bakıldığında bile, burjuva parlamenter sisteme endekslenmiş reformist politik hattın ne Kürt halkına ne işçi ve emekçilere hiçbir şey kazandırmayacağı kolayca anlaşılır. Zira düzenin parlamentosu Kürt halkının veya emekçilerin sorunlarının çözüm yeri değil, burjuvazinin ekonomik, siyasi, mali, askeri ve diğer işlerinin görüldüğü bir

platformdur. 80 milletvekiline rağmen reformist koalisyonun "etkisiz elemanlar topluluğu" durumuna düşürülmesi, parlamentonun burjuva iktidar içindeki yerinin sınırlarını bir kez daha göstermiştir. Dinci iktidarın bu süreçte parlamentoyu fiilen devre dışı bırakması ise, "milli irade" söyleminin içi boş bir demagojiden ibaret olduğunu kör gözlerin bile görmesini sağlamıştır.

80 milletvekili ile meclise girip etkisiz kalan HDP, "Biz'ler Hükümet'e" söylemini geliştirerek parlamenter hayalleri yaimaya devam edeceğini, dahası 1 Kasım'dan sonra kurulacağı varsayılan burjuva koalisyon hükümetinde yer almaya aday olduğunu da ilan etmiş bulunuyor. Kürt sorununu Türk sermaye devleti ve emperyalistlerle anlaşarak çözmeye odaklanan Kürt hareketinin parlamenter hayallere umut bağlamasının şaşkırtıcı bir yanı yok. Devrimci, marksist, komünist olma iddiasını taşıyanların bu bayrak altında toplanmaları ise, parlamenter avanaklığa kapıldıklarını, devrim ve sosyalizmle bağlarını kestiklerini, buna dair umutlarını yitirdiklerini ve kapitalist sistemin bataklığında çürüme sürecine girdiklerini göstermektedir.

Sermaye egemenliğine karşı işçi sınıfının bağımsız devrimci programı

Sınıf devrimcileri, önceki seçimlerde olduğu gibi, ancak aday göstermeden etkin, yaygın bir devrimci seçim çalışması yürüteceklerdir. Bu çalışma düzenin kurumlarını meşrulaştıran bir tarzı değil, tersine, devrimci program ve ilkeleri yaymayı, kitleleri parlamenter hayallere kapılmamaları konusunda uyarmayı, devrimci sınıf mücadelesine kazanmayı esas alacaklardır.

Sınıf devrimcileri seçim çalışmalarında sermaye partileriyle reformist bloğun vaatlerinin içi boş söylemlerden öte bir anlam taşımadığını teşhir edecek, buna karşı işçi ve emekçileri, seçim sonuçlarına umut bağlamak yerine sınıfın bağımsız devrimci bayrağı altında birleştirmeye çalışacaklar. İşsizlik, yoksulluk, sömürü, baskı, eşitsizlik ve ücretli kölelikten kurtulmanın tek yolunun bu belaları yaratan kapitalist sistemi yıkıp sosyalizmi kurmaktan geçtiğini işçi ve emekçilere anlatacak, bu uğurda mücadele etmeye çağıracaklardır.

Sınıf devrimcileri olarak bu seçim sürecinde, devrimci seçim çalışmasının birikimleri ışığında sınıfın bağımsız devrimci programını döneme uyarlayacak, güncel devrimci görevleri saptayacak, işçi ve emekçilere ulaşmayı esas alan planlı bir seçim çalışması yürüteceğiz.

Toplumun genelde politize olduğu, işçi ve emekçilerin siyasi mesajlara daha açık ve daha ilgili oldukları seçim sürecinde, sınıf devrimcileri olarak gerçek bir devrimci seferberlik pratiği ortaya koyacağız.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu

1 Ekim 2015

Sandıktan çıkan değil, sokağa çıkan değiştirir!

7 Haziran seçimleri sonuçları itibariyle AKP'den kurtulmak isteyen onmilyonlarca emekçi için büyük bir umut olmuştu. Başta Yunanistan'da Syriza rüzgârına kapılmış sola meyilli taban olmak üzere geniş bir toplumsal kesim için 7 Haziran büyük bir başarıydı. 7 Haziran sonrası umutlarını düzenin seçim sandıklarına bağlayanlar için 'gün doğmuştu.' Fakat bugüne kadar yaşananları 'yenilen pehlivanın güreşe doymadığı' olarak görmek hala sermaye sınıfının sömürsünü sürdürmek için kanlı bir oyuncak gibi kullandığı bu devlet aygıtını anlamamak demektir. Elbette ki Erdoğan'ın bizzat kendisi yaşananlarda önemli bir faktördür. Ancak esas faktör bu devletin bizzat kendisinde gizlidir.

En tepedekilerin bile bir vadesi var

Sermaye devleti yönetim becerisini, hizmet ettiği sermaye sınıfının uluslararası tecrübesinden almaktadır. Memurları her kim ve ne kadar haşmetli olursa olsun, ömürleri vadesi dolana kadardır. Hatta kurucu sıfatı bulunan, tabulaştırılan, adıyla bir ideoloji yaratılan Mustafa Kemal'in bile. Keza "Milli Şef" İnönü'de vadesini dolduranlardan bir diğeridir. Bu durum, sıra emperyalizmin çıkarları için en çok hizmete koşan Adnan Menderes'e geldiğinde daha trajik bir hal almıştır.

Soldan esen rüzgârı yatıştırabilmek için bu rüzgârı da arkasına alarak Başbakan olan, bilinci zayıf emekçilerin "Karaoğlan"ı, döneminde "kontrgerilladan haberim var" demesine rağmen kontrgerillaya karşı bir girişimde bulunabilecek ne niyeti ne de gücü vardır. Hem de 1978 yılında İzmir Çiğli'de bir seçim mitinginde suikast girişimine uğramasına rağmen. Emperyalist mali kuruluşların gözdesi olarak Türkiye'ye transfer edilen, ilk olarak MESS başkanlığını icra eden, ardından da 12 Eylül askeri faşist darbesiyle birlikte önce başbakanlığa, devamında da Cumhurbaşkanlığı'na kadar yükselen Turgut Özal'ın vadesi de 'meçhul' bir şekilde dolmuştur.

Sadece bu örnekler bile yeterliyken, kısa bir zamanda hızlı bir yükselişe, ardından da aynı hızla yok

oluşa giden Genç Pati'nin dolandırıcı başkanı Cem Uzan örneği de hafızalarda tazedir. Sonuç olarak kimi övgü dolu sözlerle ödüllendirilerek görevlerine veda etmiştir, kimi de vedalarını darağaçlarında yapmıştır. Bunda da şaşılacak bir taraf yoktur. Zira sermaye düzeninin bekası neyi gerektiriyorsa gerisi teferruat olmuştur.

Sermayenin 'orantılı' demokrasisi

Tüm bu sınırlı örnekler bile düzen siyasetinin, burjuva demokrasisinin, seçimlerinin ve sonuçları üzerinden yürütülen politikanın ne derece aldatıcı olduğunu fazlasıyla göstermektedir. O katı devlet aygıtı öyle bir esnekliğe sahiptir ki, örneğin bir Cumhurbaşkanı olarak Erdoğan siyasal sınırları kanunlarla çizilmişken, yeni bir durum yaratarak 'kanunlar bu yeni duruma uydurulmalıdır' diyebilmektedir.

Radikal muhalefet iddiasıyla TBMM'de olduklarını söyleyen HDP'li vekillerin sayısı 80 gibi önemli bir rakam iken, hatta bir süreliğine de olsa geçici seçim hükümetine 2 de bakan vermişken sokağa çıktıklarında sözleri de, bedenleri de bir emniyet amirinin barikatına takılıp kalabilmektedir. Aynı tablo CHP'li seçilmişler için de geçerlidir. SHP ile yapılan koalisyon sonrası TBMM'den yaka paça gözaltına alınan HEP milletvekillerinin başına gelenler burjuva demokrasisinin nimetleri arasındadır.

7 Haziran sonrası AKP karşısındakilerin oylarının

yükselmesine, toplumsal destekleri artmasına rağmen baskıların, keyfiliklerin artması sadece AKP ve Erdoğan'ın gözünün kararmasının sonucu olabilir mi? "Bir oy bile sonucu değiştirmek için önemlidir" sözünün bu düzen gerçekliği karşısında hiçbir değeri yoktur. İster muhalefette, ister devletin en üst katında olunsun; sınırların sana çizildiği kadardır. Yazının girişindeki örnekler bu değişmez doğruya işaret etmek için verilmiştir.

Gizli anayasa yürürlükte!

Olağan durumlarda en özgür ortam olması gereken 1 Kasım öncesinde, seçim arifesinde devlet terörü çocukları dahi öldürürken bunda şaşılacak bir taraf yoktur. Kapitalist sistemin korunması için kendi anayasasına, bu anayasada yazılan haklara, kedi hukukuna bile uymayan bir devlet gerçeğinden bahsediyoruz. Fakat bunda da şaşılacak bir taraf yoktur. Çünkü esasında bu devlet kendi gerçek, gizli yasalarına göre yönetilmektedir.

Bu devletin gerçek anayasası, "Milli Güvenlik Siyaset Belgesi"dir. Uyulan tek şey yine döneme göre değişen, yenilenen bu gizli anayasanın kanunlarıdır. Tüm bunlardan ötürü rutin bir geçmişi olmayan bu sistemden rutin bir burjuva demokrasi dahi beklemek gerçekçi değildir. Zamanın en şahin görünen Tansu Çiller'i bile bir yurtdışı seyahati sonrası dillendirdiği "Bask modeli" sözünün ardından kendisi de eski bir başbakan ve dışişleri bakanı olan Mesut Yılmaz tarafından uyarılmıştı. Yılmaz, Çiller'i devletin konuya ilişkin "kırmızı kitapçıklar"a yeniden bakmasında fayda var diye ikaz etmişti. Gizli anayasaya uymak zorunda kalan bir diğer isim de Necmettin Erbakan idi.

1 Kasım seçimlerine az bir zaman kalmışken bu gerçekleri hatırlamakta, düzen sınırları içinde yürütülecek siyasetin açmazlarını görmekte fayda var. Burjuva demokrasisinin siyasal özgürlük alanı hiç de geniş değildir. Düzen sınırlarını baştan kabullenmiş, bazı aşırı yanlarını törpülemeyi amaç edinmiş, iyileştirilmiş bir kapitalizmden ve sınırlı bazı demokratik haklardan başka bir siyaset yürütmeyen bir anlayışın değil 80 vekil, 180 vekili dahi olsa sonuç değişmeyecektir. Ancak hedefi net belirlenmiş ikinci bir Haziran, ikinci bir 7-8 Ekim direnişi bile bu vekil sayısının gerçekleştirmeyi başaramayacağı geniş siyasal özgürlüklerin önünü açabilecektir.

1 Kasım listeleri açıklandı

Sermayenin 'istikrar' için yapılacak ve her türlü kirli yöntemin devreye sokularak kendi 'yasal' dayanaklarının ihlal edildiği 1 Kasım seçimleri için Yüksek Seçim Kurulu (YSK), milletvekili kesin aday listelerini açıkladı. YSK'nın açıkladığı kesin aday listesine göre 23 Eylül'de açıklanan aday listelerine göre en çok isim değişikliği HDP'de oldu. 23 Eylül'de açıklanan listeden farklı olarak HDP'de 18, CHP'de 13, MHP'de 12, AKP'de ise 5 milletvekili adayının ismi değişti. YSK açıklamasında, 16 siyasi parti ve Türkiye genelinde 21 bağımsız adayın seçimlere katılacağı duyuruldu.

Öte yandan 1 Kasım seçimlerinde 'gözlem yapmak için' Türkiye'ye gelen Avrupa Güvenlik ve

İşbirliği Teşkilatı (AGİT) bir basın toplantısı yaptı. AGİT Seçim Gözlem Heyeti Başkanı Geert Hinrich Ahrens, seçimlerle birlikte basına yönelik sansür ve baskı durumunu da gözlemleyeceklerini, Cizre başta olmak üzere sandıkların taşınacağı alanlarda 'özel olarak gözlem yapacaklarını' belirtti. Diğer yandan Diyarbakır'da devlet terörünün hedefi olan ilçelerden Sur'da da 9 mahalledeki 57 sandığın başka sandıklarla birleştirileceği belirtildi.

Seçimler için her türlü uygulama hayata geçerken, adeta seçimi 'meşrulaştırmak' göreviyle sürece dahil edilen AGİT, 'gözlem yapmak' adı altında sermaye devletinin kendi keyfine göre gerçekleştirdiği bu seçimlerin 'yasallaşması'na katkı sunacak.

“İllegal” seçimler için oy cambazlıkları

Savaş çığırtkanı gerici şef Erdoğan'ın ihbarcılık için örgütlemeye çalıştığı muhtarlar, AKP için seçim çalışmalarına başladı. Bazı bölgelerde jandarmayla el ele hareket eden saray muhtarları, 1 Kasım'da sandıklara ulaşım engel olacak derecede kötü hava koşulları olacağı iddiasıyla -“1 Kasım'da kar yağacağı” öngörüsüyle(!)- il ve ilçe seçim kurullarına dilekçe göndermeye başladı. Bazı köylerde jandarmalar tarafından da gönderilen dilekçelerde, köylerde kurulacak sandıkların tek bir merkezde birleştirilmesi talep ediliyor.

Devlet kurumları AKP için çalışıyor

Şırnak'ın Cizre ilçesinde İlçe Seçim Kurulu, Cudi, Nur ve Sur mahallelerinde “güvenlik” gerekçesiyle seçim sandıkları kurulmayacağını açıkladı.

Bitlis Valiliği, YSK'ya başvuru yaparak, bazı köylerdeki sandıkların ilçe ve il merkezine taşınması önerisinde bulundu. Vali Ahmet Çınar, seçmen iradesi ve güvenlik açısından böyle bir çalışma yürütüldüğünü belirtti.

HDP sözcüsü Ayhan Bilgen'in açıklamasına göre de bazı yerlerde jandarma dilekçe hazırlıyor, Tugay Komutanı örnek dilekçeleri muhtarlara dağıtıyor.

Bütün bunlar şunu gösteriyor ki, devletin yerel kurumları ve kolluk güçleri tek bir amaç uğruna çalışıyor: Kendi burjuva yasalarını dahi çiğneyerek tezgahlanan ve bu açıdan “illegal” diye tanımlanabilecek 1 Kasım seçimlerinde, her türlü yöntemi kullanarak AKP'nin tek başına hükümet kurmasının önünü açmak.

Bilgen, HDP'nin yüzde 100 oy aldığı sandıklarda 50 bin oy kullanıldığına değinerek “koparılan fırtına 50 bin oy için” sözleriyle isteyerek veya istemeyerek bir gerçeği de gösteriyor. Bu fırtına esasta sermaye düzeni siyasetçilerinin kendi küçük çıkarları uğruna emekçilerin çıkarlarını nasıl görmezden geldiklerini gösteriyor. Zira eğer ulaşım sorunu yaşanacaksa bunun çözümü, emekçilerin ulaşımını daha da zorlaştıracak şekilde sandıkların merkezlerde birleştirilmesi

olamaz. Bu yüzden valilik-jandarma-muhtar-saray-AKP işbirliğiyle yürütülmeye çalışılan oy cambazlığı düpedüz sahtekarlıktır. Fakat 7 Haziran seçimlerini tanımayan bu sermaye düzenin siyasetçilerinden ne beklenebilir ki!

Seçim aldatmacasına karşı fiili-meşru mücadele

Kendi sözde “yasal seçimleri”ni tanımayarak “illegal” çalışmaktan çekinmeyen düzen memurları esasta kendi sömürü düzenlerini de böyle işletmektedir: Onlar için “yasalar” değil, temsilcisi oldukları sermaye sınıflarının çıkarları esastır. Bu çıkarlar için her yolu deneyerek kendilerini “meşru” göstermeye çalışmak esastır. Onlar için her türlü kirli yöntem, yalana, aldatmacaya, sahtekarlığa ve ikiyüzlülüğe başvurmak da “meşru”dur.

“Demokrasi” ve “yasa” diyen bu sermaye temsilcileri, işlerine gelmeyince “fiili” davranmakta, sömürü düzenini bu şekilde işletmekte, ağır sömürü koşullarıyla, savaşlarla, ırkçılıkla emekçilerin yaşamlarını heba etmektedir. Bunun istisnası da yoktur. 7 Haziran'dan bu yana “yasal” parlamento yollarını kullandırtmayan, “terör” demagojisiyle emekçilere savaş açan AKP kadar, CHP, MHP ve HDP de bu “yasal” yolu kullanmayarak; kullanamadıkları oranda emekçileri mücadeleye çağırarak; hatta HDP dışındakiler “terör” demagojisine ve dolayısıyla kirli savaşa da ortak olarak, meclisin gerçekte ne olduğunu, sömürü düzeninin “fiili” bir şekilde işlediğini göstermiştir. Tam da bu nedenle bugün daha da açık bir şekilde gözükmemektedir ki, sermaye iktidarı koşullarında “seçimler”, “demokrasi” ve “yasalar” emekçileri aldatmak ve oyalamak işlevini görmektedir. Tüm ezilen, sömürülen sınıfların çözüm yöntemi de bu yüzden sermaye iktidarına karşı fiili-meşru mücadele olmalıdır, sorunların çözümü yalnızca bu şekilde mümkündür. 1 Kasım seçimleriyle birlikte emekçilerin tüm sorunlarının çözüleceği; istikrar, huzur ve refah geleceği büyük bir yalandır!

AKP Kürt halkı için “ya benimsin ya kara toprağın” diyor!

7 Haziran seçimleri öncesinde HDP binaları basılmış, bombalanmış, düzenlenen seçim mitinglerinde yine bombalar patlatılmış, insanlar katledilmişti. Ancak tüm bu devlet terörü AKP'yi Kürdistan'da seçim yenilgisi almaktan kurtaramamıştı. Devlet terörü şimdi ise 7 Haziran öncesinden çok daha kanlı bir şekilde sürüyor. Yine HDP binaları basılıyor, Kürt emekçilere yönelik linçler gerçekleştiriliyor, gözaltılar, tutuklamalar aralıksız sürüyor. Cizre'de, Yüksekova'da ve daha birçok Kürt kasabasında sömürgeci devlet “kadın da olsa, çocuk da olsa” katlediyor.

Yani kirli savaş ve devlet terörü aralıksız, artarak devam ediyor. Ancak yetmiyor. YSK eliyle sandıklar köylerden başka uzak merkezlere taşınıyor. Bu ortamda yapılacak seçimlerle AKP, Kürt illerindeki oy oranını arttırmayı amaçlıyor. Bu yönde sandıklara erişim üzerinden yeni düzenlemelerle, “özel güvenlik” uygulamalarıyla Kürt halkının tercihi engellenmek isteniyor. Bir taraftan öldürerek Kürt seçmeni bırakmak istemeyen AKP diğer taraftan sandıkları şimdiden kaçırmak bölgeden başarılı çıkmak istiyor.

Bu haliyle her fırsatta sandığı adres gösterenlerin söylediklerinin nasıl bir yalan olduğu ortaya çıkıyor. “Sandıkta hesaplaşalım” diye meydan okuyanlar sandıklardan istedikleri sonuçların çıkması için ne gerekiyorsa onu yapıyorlar. Bu haliyle zaten hiçbir dönem gerçek bir demokrasi olmamış olan sandık demokrasisi tam bir komediye dönüşüyor.

Anlaşılan o ki Erdoğan ve AKP, devamacısı oldukları 12 Eylül'ü her şeyiyle taklit ediyorlar. Anti-demokratik uygulamalarıyla, baskılarıyla, yasaklarıyla, katliamlarıyla 12 Eylül'ü taklit edenler seçimlerinde de 12 Eylül demokrasisini hayta geçiriyorlar. Faşist bir terör sonucu, zorla onaylatılan 12 Eylül Anayasası gibi, 12 Eylül döneminde yapılan seçimler gibi “demokratik” bir yol izliyorlar.

1 Kasım öncesi yaşananlar gösteriyor ki, sermaye devleti Kürt halkına seçim öncesi bu vahşeti uygulayabilecek kadar düşmansa, bu durum seçimlerin hemen sonrasında, sonuçları ne olursa olsun değişmeyecektir. Kürt halkı bu rejim tarafından daha ilk günden itibaren düşman bellenen bir ulustur. Ancak sömürücü sermaye sınıfının düşmanı olan kardeş Kürt halkı Türkiyeli işçi ve emekçilerin gerçek dostudur. Bu yüzden kader ortaklığı, sahte bir oyun olan seçim sandıklarında değil mücadele alanlarında kurulmak için çabalanmalıdır.

Türk sermaye devleti Kürdistan'da katliam ve saldırılarını sürdürüyor...

Kürt halkı direniyor!

Türk sermaye devleti Kürdistan'da kirli savaşı sürdürmeye devam ediyor. Burjuva medyada hiçbir şekilde yer bulamayan katliamlar ve kirli savaş yöntemleri azgınca hayata geçiriliyor. Sözde 'bayram tatili' günlerinde de çocukları, Kürt emekçileri katletmekten geri durmayacak kadar azgınlaşan Türk sermaye devleti Kürt halkına soykırım dayatmaya çalışıyor; keyfi savaşı, sokağa çıkma yasaklarını, 'özel güvenlik bölgesi' ilanlarını sürdürüyor. Bunların yanında kolluk güçleri de bölgede kirli savaşın yürütücülüğünü üstlenerek rastgele ateş açıyor, köyleri, sürüleri bombalıyor, tarım ve hayvancılık alanlarını ateşe veriyor. 71 gün içinde Şırnak, Diyarbakır, Ağrı, Mardin ve İstanbul'da süren çatışmalarda kimi 35 günlük kimi 17 yaşında 20 çocuk hayatını kaybetmiş bulunuyor. Bütün bu kirli yöntemlere karşı mücadeleden geri adım atmayan Kürt halkı da ölümüne direnişlerine devam ediyor.

Bismil'de ses çıkarma eylemi

Diyarbakır'ın Bismil ilçesinde saldırı ve katliamlar devam ediyor. 2'si çocuk 4 kişinin katledildiği, 6 kişinin de yaralandığı ilçede emekçiler tencere ve tavalarla sokağa çıkarak polis ve asker saldırılarını ses çıkarma eylemiyle protesto ediyor. Mahalleye giren asker ve özel hareket polisleri ise rastgele etrafa ateş ederken ilçenin birçok noktasından silah seslerinin yükselmeye devam ettiği belirtiliyor. Geçtiğimiz günlerde sokağa çıkma yasaklarıyla birlikte keskin nişancılarla çocukları katleden sermaye devletine Kürt halkı öfke kusuyor, mücadelelerini yükseltiyor.

Beytüşşebap'ta havan saldırıları

Şırnak'ın Beytüşşebap ilçesinde ise 'bayram'da katliam girişiminde bulunan sermaye devletinin silahlı güçleri, son olarak köye havan topu attı. Beytüşşebap İlçe Jandarma Alay Komutanlığı tarafından Dağaltı Köyü'ne atılan havan topu nedeniyle çok sayıda köylünün yaralandığı belirtildi.

Sermaye devleti, Setkar (Hisarkapı) Köyü'ne havan saldırısı gerçekleştirmiş 4 kişi katledilmişti. Başka bir mahallede de yaralanan bir HPG'liyi almaya gelen ambulans taranarak ambulans şoförü katledilmişti. Burjuva medyada "Ambulansı taradılar" diye sunulan TC'nin katliam girişimi ve kirli yöntemleri sahtekarlıkta da sınır tanımadığını göstermişti.

Bölgede incelemeye giden yetkililer, hastanenin kolluk güçlerince tarandığını, yaralıların hastanelere ulaşamadığını dile getirmiş, köylülerin devlete olan tepkilerini aktararak TC'yi "İsrail'den beter" olarak nitelemişti. Nitekim, aynı günlerde burjuva medyada İsrail'in katliam girişimleri 'yer bulurken' Kürt halkına yönelik saldırılar, katledilen çocuklar, köylere yapılan havan saldırıları sansüre uğramış; ambulans saldırısı da PKK tarafından gerçekleştirilmiş gibi gösterilmişti.

Xerzan Şehitliği'ne saldırı

Bitlis merkeze 10 km mesafedeki Olek Köyü'ndeki Xerzan Şehitliği'ne yönelik 28 Eylül gecesi savaş uçakları ve helikopterler tarafından gerçekleştirilen

bombardımanın ardından ertesi gün de devam etti.

Mezarlığa çıkan bütün yollar zırhlı araçlar ile kesilirken, mezarlık çevresinde bulunan köylerde ise cami hoparlörlerinden yapılan anonsla sokağa çıkma yasağı ilan edildi. Saat 18.00 sularında ise şehitlik helikopterler tarafından taranarak bombalar atıldı.

Yıkım için şehitliğe doğru giden Bitlis İl Özel İdaresi'ne ait iş makinalarının önü emekçiler tarafından kesildi. İş makinaları engellenirken yüksek tepelere konuşlandırılan askerler canlı kalkan eylemi yapanların bulunduğu alana ateş etti. Silah seslerinin yükseldiği ve canlı kalkan eyleminin devam ettiği bölgede telefon şebekelerinin de kesildiği bildirildi.

Diyarbakır ve Nusaybin'de kitlesel protestolar

Katliamlar 29 Eylül günü, Diyarbakır ve Nusaybin'de binlerce kişinin katıldığı yürüyüşlerle protesto edildi.

Diyarbakır'da HDP ve DBP'nin çağrısıyla Koşuyolu Parkı'nda bir araya gelen binlerce kişi sloganlarla 5 Haziran Meydanı'na yürüyüş gerçekleştirirken yüzlerce polisten oluşan barikat görüşme sonrası kaldırıldı. 5 Haziran Meydanı'nda saygı duruşu ardından HDP Diyarbakır Milletvekili Nursel Aydoğan bir konuşma yaptı. AKP hükümetinin savaş ve saldırganlık politikalarını teşhir eden Aydoğan, "AKP gericiliğinin asker cenazeleri üzerinden oy avcılığı yaptığını" ifade ederek buna karşın ölenlerin ailelerinin "Bu savaş bizim savaşımız değil, sarayın savaşıdır" dediğini söyledi. 2 ayda 100'e yakın kişinin yaşamını yitirdiğini belirten Aydoğan sokağa çıkma yasaklarını protesto ederek "çözüm süreci" için masaya oturma çağrısı yaptı.

Diyarbakır'ın Hani ilçesinde ise Valilik açıklama yaparak Uzunlar Mahallesi, Kırım Mahallesi, Şaklat Mahallesi, Mezel Tepe, Gökçe Mahallesi, Uçarı Mahallesi, Serince Mahallesi, Arıklı Mahallesi ve Duruköy Mahallesi için sokağa çıkma yasağı ilan etmişti.

Mardin'in Nusaybin ilçesinde de Beytüşşebap ve Bismil'deki katliamlar protesto edildi. Nusaybin

Diyadin raporu: Açık bir infaz!

Ağrı'nın Diyadin ilçesinde 12 Ağustos'ta iki fırın işçisi çocuğun ve bir gerillanın infaz edilmesiyle ilgili Kadın Özgürlük Meclisi'nin (KÖM) çağrısıyla 10-12 Eylül tarihlerinde bölgede incelemelerde bulunan heyet 23 Eylül'de yaptıkları incelemeleri, aile, belediye başkanları, sendikalar ve görgü tanıklarıyla görüşmelerini bir toplantısıyla açıkladı. Türkiye İnsan Hakları Vakfı adına konuşan Ümit Efe, Diyadin'deki karakola yapılan saldırının ardından akreplerle sokakta dolaşan polisin "kimi görürseniz vurun" diye bağırduklarını aktardı.

Efe, polisin infaz ettiği Muhammed Aydemir ve Orhan Arslan'ın Umut Unlu Mamülleri'nde ekmekek dağıtım işinde çalıştıklarını ve farklı zamanda farklı bir yerde infaz edildiklerine dikkat çekti.

Savcının infazın üzerinden 17 saat sonra olay yerine gittiğini aktaran Efe, bu sırada infazı gerçekleştiren özel hareket polislerinin bidonlarla su taşıyarak depoyu yıkadıklarını ve delilleri kararttıktan sonra cenazeleri Erzurum'a kaçırduklarını anlattı. Çocukların katledildiği odun deposunun üst katında oturan ailedeki erkeklerin de özel hareket polisleri tarafından gözaltına alınarak tehdit ve darp edildiğini belirtti.

Muhammed Aydemir'in ailesiyle yaptıkları görüşmeleri aktaran Efe, ailenin cenazeyi almak için kendilerine imzalatılmak istenen tutanağa çocuklarının PKK'li olduğuna dair bir ibare yer aldığı için imza atmadıklarını ve günlerce kötü muamele, baskı gördüklerini ifade etti.

Kent Meclisi'nin çağrısıyla gerçekleştirilen eylem için DBP binası önünde toplanılarak Lozan Caddesi'ndeki Barış Park'ına yürüyüş gerçekleştirildi. Barış Parkı'nda açıklama yapan DBP yöneticisi Şehmus Çetin "Beytüşşebap ve Bismil'de insafsızca ve en adi yöntemlerle katliamlar yapılarak vahşet sürdürülmektedir" ifadelerini kullandı.

Bursa'da 2 kişi tutuklandı

Bursa'nın Nilüfer ve Yıldırım ilçelerinde ise 29 Eylül sabahı yapılan ev baskınlarında 6 kişi gözaltına alındı. TEM'deki sorgularının ardından 6 kişi Bursa Adliyesi'ne sevk edildi. Savcılıkta ifadesi alınan 6 kişiden Hasan Çelepkulu ve Abidin Deniz tutuklanma talebiyle nöbetçi mahkemeye sevk edildi. Çelepkulu ve Deniz, "Örgüt propagandası yapmak" iddiasıyla tutuklandı.

30 Eylül günü de Siirt'te DBP, İHD, Barış Anneleri Meclisi, MEYADER, DBP Siyaset Akademisi, DBP Bilgi İşlem Merkezi'nin bulunduğu binaya baskın yapan polisler 10 kişiyi gözaltına aldı. DBP Şirvan ilçe yöneticileri Vahdettin Erdemli ve Halit Çeper de Şirvan'da evlerine yapılan baskınlarda gözaltına alındı. Bu sırada polisler bina içerisinde arama yaptı. Binadaki bütün bilgisayarlara el koyarak götüren polisler Bilgi İşlem Merkezi'ndeki kasayı açamayınca mühürledi. DBP İl Örgütü'nü basan polisler, yöneticiler olmadan içeriye girdikten sonra yöneticileri çağırarak aramaya nezaret etmelerini istedi. Öte yandan baskınlarda arama tutanağında, tutuklu bulunan Siirt Belediye Meclis üyeleri Şemsettin Aykaç, Mehmet Emin Koyuncu ve Ömer Şanlı'nın "gözaltına alınmaları" istenirken, baskınların ne kadar keyfi bir şekilde yapıldığı gözler önüne serildi. Bina önünde toplanan DBP ve HDP'liler saldırıyı sloganlarla protesto ederken HDP Siirt İl Eşbaşkanı Abdullah Çetin baskının Vali emriyle yapıldığını belirtti. Baskınların meclisten geçen "iç güvenlik yasaları" doğrultusunda savcı kararına gerek görülmeden Vali ve Emniyet kararıyla yapıldığı ifade edildi. Geçtiğimiz günlerde de HDP Şırnak Milletvekili Aycan İrmez gözaltına alınmıştı.

Cizre Beytüşşebap için yürüdü

Sıkıyönetim uygulamalarına tabi tutulan ve 21 kişinin katledildiği Cizre'de, Beytüşşebap'ta yapılan katliamı protesto etmek için 26 Eylül günü yürüyüş düzenlendi. Planlanan konserin iptal edildiği ilçede DBP ilçe binası önünde bir araya gelen yüzlerce kişi, Cudi Mahallesi'nde bulunan taziye evine doğru yürüyüşe geçti. *DİHA*'nın haberine göre, Cudi Taziye Evi önünde son bulan yürüyüşün ardından konuşan Cizre Halk Meclisi Eşbaşkanı Asya Yüksel, "Kürt halkının bu örgütlü mücadelesi olduğu müddetçe hiçbir güç bu halkı yıldıramayacaktır" dedi. Konsere katılmak için ilçeye gelen Rojda da "Cizre'deki tarihi direnişi

şarkılarımızla, türkülerimizle dile getirmek için bugün bir konser düzenlemeyi planlamıştık. Ancak devlet yine yüzünü bize katliamlarla gösterdi" diyerek buna karşı Kürt halkının her zaman ayakta durup direneceğini vurguladı.

23 Eylül günü, Türk sermaye devleti, direnen Cizre halkına gözdağı vermek için 200 araçlık askeri konvoyu ilçeden geçirmiş, ilçeyi abluka altına almıştı.

Devletin saldırılarında mezralar, sürüler, okullar hedefte

Bunun yanında farklı kirli savaş yöntemlerini hayata geçiren devletin 22 Eylül günü, Bitlis'te bir mezrayı ateşe verdiği, asker ve korucuların helikopter desteğiyle birlikte Gidanê (Karaca) Köyü kırsalında ağaçları da katlettiği bildirildi. Siirt, Baykan ve Bitlis üçgeninde bulunan İsqembol (Ormanbağı) köy korucularının da Sivê (Konalga) mezrasını yoğun bir şekilde silahlarla taradığı öğrenilirken, mezra sakinlerinin korucuların silahlı saldırısından dolayı mahsur kaldığı aktarıldı.

Diğer yandan Ağrı'nın Diyadin ilçesinde Tendürek Dağı'nda 24 Eylül'de başlayan bombardıman sonucunda yüzlerce küçükbaş hayvan öldürüldü. Bombalanan mezrada yaşayan Sait Sarı, 2 bin koyundan oluşan sürünün hedef alındığını ve koyunlardan çoğunun öldüğünü belirtti.

Hakkari'nin Yüksekova ilçesinde günlerce halka saldırı düzenleyen özel hareket timleri, 21 Eylül günü Kürtçe eğitim veren Dibistana Seretay'ı Dayika Uveys'e (Üveys Ana İlköğretim Okulu) baskın düzenledi. Onlarca zırhlı araç eşliğinde okulu basan özel hareket timleri, okulun tüm cam ve pencerelerini kırarak içeri girdi. Azgın kolluk güçleri, sınıfların kapılarının yanı sıra çizgi film karakterlerinin üzerinde bulunduğu tabloları bile parçaladı. Özel hareketçiler, yazı tahtasına da kurşun sıkarak katliam mesajı verdi ve tüm sınıfları talan ettikten sonra okuldan çıktı.

Silvan'da halkın üzerine mermi yağdırıldı

Sömürgeci devlet 'bayram'a Silvan'da halkın üzerine mermi yağdırarak girdi. Tekel, Mescit ve Konak mahallelerinin yanı sıra Azizoğlu Caddesi'ndeki hendekleri bahane ederek saldırıya geçen polis ve özel hareket timleri, kendilerini protesto ederek direnişe geçen halka karşı gerçek mermilerle ateş açtı. Açılan ateş sonucunda bir kişinin başını kurşun sıyrırken mahalleler gaza boğuldu.

Direnin olduğu mahallelere giremeyen polisler, çok sayıda zırhlı araçla mahalle girişlerini tuttu ve giriş-çıkışları engelledi. Diğer yandan zırhlı araçlarda anons yapılarak halka evlerinden dışarıya çıkmamaları tehdidi savruldu.

Sermaye devletinden katilleri aklama çabası

Sermaye devleti gençleri katletmeye devam ederken süren davalarda katil kolluk güçlerini koruyor.

Medeni Yıldırım'ın katiline 'haksız tahrik' iddiasıyla ceza indirimi

Diyarbakır'ın Kayacık Köyü'nde 28 Haziran 2013 günü kalekol protestosu sırasında 19 yaşındaki Medeni Yıldırım'ın vurularak öldürülmesine ilişkin soruşturma tamamlandı. 23 yaşındaki sanık er Adem Çiftçi hakkında hazırlanan iddianamede, "Haksız tahrik altında olası kastla adam öldürme" suçundan 18 yıla kadar hapis cezası istendi.

Kürt halkının kalekol yapımına karşı gerçekleştirdiği protesto eylemlerine yönelik devlet terörüne ve "Kadın da olsa çocuk da olsa" sözleriyle kolluk kuvvetlerine 'vur emri' verilmesine değinmeyen savcı, protesto eylemlerini gerekçe göstererek "haksız tahrik" unsuru olduğunu öne sürdü. Erin yargılanması sırasında istediği 20 yıldan 25 yıla kadar hapis cezasında, 4'te 1'inden 4'te 3'üne kadar ceza indirimi uygulanmasını istedi.

Uğur Kurt davasında polis yalanları

Okmeydanı'nda 22 Mayıs 2014'te bir cenaze törenine katılmak üzere bekleyen Uğur Kurt'u silahıyla öldüren polis Sezgin Korkmaz'ın duruşmada 20 kilo ve tüplü olduğu için kullanmadığını söylediği boya veya saçmalı bilye atan FN silahının ağırlığının 1.4 ila 2.3 kilo arasında olduğu ortaya çıktı. Katil polis Korkmaz'ın bu beyanı üzerine mahkeme polis müdürlüğüne 2. kez yazı yazarak silahın tüplü olup olmadığını sordu ancak polis 3 aydır cevap vermedi.

Diğer yandan, katil polisin bulunduğu zırhlı araca ait kamera görüntülerinin, ateş açılmadan 15 dakika önce karardığı ve 10 dakika sonra geri geldiği anlaşıldı. Mahkeme bu durumu aydınlatmak için, araca ait kamera sisteminin sökölüp Adli Tıp'a gönderilmesini istedi. Fakat Kağıthane İlçe Emniyet Müdürlüğü'nün kameranın bağlantı kablolarını keserek cihazı yolladığı anlaşıldı. Kabloları kesik haldeki kamerada inceleme yapılmadığı için, en sonunda zırhlı aracın kendisi Adli Tıp'a yollanarak inceleme yapıldı.

Abdullah Cömert'in katilinden küfürler

Abdullah Cömert'in katili polis Ahmet Kuş'un da Cömert'in ölümüne denk gelen saatlerde eylemcilere saldırırken ağza alınmayacak küfürler ettiği ortaya çıktı. Jandarma Kriminal Laboratuvarı'nın incelediği Akrep aracına ilişkin ses kayıtlarında polislerin küfür haricinde hiçbir şey konuşmadıkları dikkat çekiyor. Ayrıca, polislerin kayıtların yer aldığı DVD'lerden birini de adeta kırık bir şekilde Laboratuvar'a gönderdiği belirtildi. Laboratuvar'dan alınan bilgiye göre, mahkeme tarafından kendilerine gönderilen ve inceleme yapılması istenen DVD'lerden birinin birçok yerinde çatlak ve çiziklerin bulunduğu, bilgisayara takılması halinde parçalanma ihtimali olmasından dolayı inceleme yapılmadığı kaydedildi.

İŞİD'e karşı savaşta şehit düşen Aziz Güler Türkiye'ye alınmıyor...

Cenazeye dahi tahammül yok!

Türk sermaye devletinin kirli savaş uygulamalarının sonu gelmiyor. Sözde "İŞİD'e karşı" olan "terör" bahanesiyle ilerici, devrimci güçlere savaş açan ve Kürt halkına yönelik katliamlarını sürdüren devlet, İŞİD'e karşı savaşırken Rojava'da şehit düşen Birleşik Özgürlük Güçleri Komutanı Aziz Güler'in (Rasih Kurtuluş) cenazesinin Türkiye getirilmesine engel olmaya çalışıyor. Bakanlar Kurulu kararı iddiasıyla cenazenin Türkiye'ye girişini yasaklayan sermaye devleti, sözde yasalarıyla adeta insanlık dışı uygulamalara imza atıyor.

28 Eylül günü İstanbul ve İzmir'de Türk sermaye devletinin savaş politikaları ve cenazenin engellenmesi basın toplantılarıyla protesto edilirken İzmir'de bir eylem gerçekleştirildi. Geçtiğimiz günlerde Ankara, İstanbul ve İzmir'de taziye çadırları açılırken kolluk güçleri saldırmış, devletin taziye çadırlarına dahi tahammül edemediği bir kez daha görülmüştü.

Diğer yandan Güler'in ailesi de bir açıklama yayınlayarak cenazenin Türkiye'ye getirilmesine izin verilmesi talebini dile getirdi. Güler'in "yoksul insanlar için mücadele ettiği" ifade edilen açıklamada, devlet kurumlarının Bakanlar Kurulu kararıyla Rojava'dan cenaze kabul etmediğine değinildi. "Hiçbir yasa, karar, yönetmelik insanlık değerlerinin üstünde olamaz" vurgusu yapılırken "Acımıza saygılı davranın. Ölümümüzü bize verin" talebinde bulunuldu.

İstanbul ve İzmir'de basın toplantıları

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'na (DİSK) bağlı Öğrenci Gençlik Sendikası Genç-Sen'in çağrısıyla bir araya gelen aydın, sanatçı, öğrenci ve kurum DİSK'in İstanbul/Şişli'deki merkezinde basın açıklaması yaptı.

Açıklamada, yapılan incelemelerde bahsedildiği gibi bir Bakanlar Kurulu kararı olmadığına ortaya çıktığı belirtilirken keyfi bir şekilde cenazenin sınırda bekletildiği, sonuç almak için Anayasa Mahkemesi'ne ve Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne de başvuru yapılacağı dile getirildi. Urfa Valisi ve Suruç Kaymakamı'nın Ankara'dan talimat olmadan adım atmayacaklarını ifade ettikleri de belirtilirken cenazeyi

Türkiye'ye sokmayarak suç işlendiği belirtildi. Genç-Sen adına söz alan Şafak Aktaş, Aziz Güler'in gençlik safları içerisinde mücadele yürüttüğüne, sendikaların kurucularından olduğuna vurgu yaptı. Türkiye'nin İŞİD'e verdiği desteği teşhir eden Aktaş, cenazeye engel olan AKP'nin cenazeden duyduğu korkuyu gösterdiğini belirtti.

Aziz'in kuzeni Burak Güler de ailenin gönderdiği mektubu okudu. Toplantı, HDP'li milletvekilleri, Pınar Aydınlar, Suavi, Tolga Sağ, Gençay Gürsoy, Alper Taş, Akın Birdal, Üniversite Üyeleri adına İsmet Akça, Erkan Baş, EHP ve DP'nin aralarında bulunduğu aydın, sanatçı, öğrenci arkadaşları ve kurumlar adına yapılan konuşmalarla sonlandırıldı.

İzmir'de DİSK binasında gerçekleşen toplantıda, basın metnini aile adına Ayça Yanar okudu. Yanar, Aziz Güler'in hayatını, SDP ve Genç-Sen'de verdiği mücadeleyi anlattı. Güler'in cenazesinin Türkiye'ye getirilerek aileye verilmesinin Bakanlar Kurulu tarafından engellenmesine tepki gösteren Yanar, "Ailenin acısını bile yaşamasına, mezarını doğup büyüdüğü yere götürülmesine izin verilmemesi insanlık dışı bir uygulamadır" sözleriyle başta Bakanlar Kurulu olmak üzere AKP iktidarının saldırganlığını protesto ettiklerini dile getirdi. Yanar, Güler'i İstanbul'da defnetmek istediklerini belirtti.

Rojava'da yaşamını yitirenlerin cenazelerinin Türkiye'ye getirilmemesinin keyfi bir tutum olduğunu ifade eden Yanar, yaklaşık 20 cenazenin bekletildiğini belirtti. Ailenin ardından Genç-Sen adına açıklama yapan Eda Yalçınkaya da insanlık değerlerinin hiç

sayıldığına altını çizerek cenazenin Türkiye'ye getirilmesi için ellerinden geleni yapacaklarını vurguladı.

Basın toplantısı HDP İzmir İl Eş Başkanı Cavit Uğur'un ve HDP milletvekili adayları Semra Uzunok'un konuşmalarının ardından sona erdi. Basın toplantısına Genç-Sen, Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası, Genel-İş, KESK İzmir Şubeler Platformu, TÜMTİS, BDSP, ÇHD, DGB ve DLB'nin de aralarında bulunduğu devrimci ve ilerici kurumlar ve siyasi partiler destek sundu.

Barış İçin Kadın Girişimi, Aziz Güler'in cenazesinin ailesine geri verilmesi için 28 Eylül günü İzmir'de bir eylem gerçekleştirdi. Eylemde "İşbirliği: İŞİD katlediyor, AKP cenazelerimizi vermiyor! Cenazelerimizi istiyoruz!" ve "Aziz Güler onurumuzdur! Cenazelerimizi verin!" pankartları açıldı. "Barış" talebinin yer aldığı dövizler taşındı.

Alsancak ÖSYM önünden Sevinç Pastanesi önüne yürümek isteyen kadınların önü polis barikatıyla kesildi. Polis ile süren görüşmelerden sonuç çıkmayınca kadınlar polis barikatının önünde oturma eylemi yaptı. Bir süre devam eden oturma eyleminin ardından basın açıklaması barikatın önünde, polislin tacizleri altında gerçekleştirildi. Açıklamada İŞİD ile AKP iktidarının işbirliğinin devam ettiği vurgulanırken Rojava'da direnenlerin ve düşenlerin izinden gidecekleri vurgulandı. Güler'in sınırda bekletilen cenazesinin derhal ailesine verilmesini istenirken, cenazeler alınacağı kadar mücadelenin süreceği belirtildi.

Katledilenler uğurlandı

Kürt halkı da devletin saldırılarına karşı direnirken katledilenleri kitlesel törenlerle, kirli savaşı protesto ederek uğurladı.

12 yaşındaki Berat Güzel uğurlandı

Diyarbakır'ın Bismil ilçesinde 29 Eylül günü sabah saatlerinde Halil İbrahim Oruç Parkı'nda katledilen 12 yaşındaki Berat Güzel uğurlandı. Diyarbakır Gazi Yaşargil Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde yapılan otopsinin ardından Bismil'e getirilen cenaze ilçe girişinde karşılanırken, Akpınar Camisi'nde yapılan dini törenin ardından sloganlarla Akpınar Mezarlığı'na

taşındı. Mezarlıkta konuşan baba Yılmaz Güzel, çocuğunun Kürdistan'ın çocuğu olduğunu ifade ederek "Kürdistan'ın başı sağ olsun" dedi.

HPG'li Ümit Alaca Karayazı'da uğurlandı

Kars'ın Kağızman ilçesi Kalebaşı Köyü kırsalında 19 Eylül'de yaşanan çatışmada katledilen HPG'li Ümit Alaca (Serhildan Karayazı), 26 Eylül gecesi memleketi Karayazı'da uğurlandı. İlçe girişinde konvoyun önü polis tarafından kesilirken yapılan görüşmelerin ardından cenaze ilçeye sokuldu. Mezarlıkta yapılan saygı duruşunun ardından konuşan MEYA-DER

4 HPG'linin cenazesi Şırnak'a getirildi

Beytüşşebap'ın Ayvalık (Çeman) Köyü Karakolu'na yönelik 24 Eylül'de yapılan eylemin ardından çıkan çatışmada yaşamını yitiren 4 HPG'linin cenazesi Şırnak Devlet Hastanesi'ne getirildi. Tanınmayacak durumda olduğu belirtilen cenazelerin 3 gün Ayvalık Askeri Karakolu'nda bekletildiği öğrenildi.

Sözcüsü Bedrettin Kamış, şehitlerden devraldıkları mücadeleyi devam ettirecekleri sözünü verdi. Alaca'nın babası Abdullah Alaca ise "Şehit sadece benim şehidim değil. Hepinizin şehididir. Dört parçada yaşayan Tüm Kürdistan'ın başı sağ olsun" dedi.

Katliam şebekesi güçlendiriliyor

Sermaye devleti yürütme gücü olan AKP eliyle "açılım süreci" başlatmıştı. "Açılım süreci"nden sermaye devletinin temel beklentisi Kürt hareketini tasfiye etmektir. Dinci partinin rol aldığı tasfiye politikası iflas etti. Sermaye devletinin AKP eliyle yürüttüğü Kürt sorununda "açılım süreci" sona erdi. AKP'nin ebedi şefi Tayyip Erdoğan açılım masasını devirdi.

Masanın devrilmesinden sonra sermaye devleti emperyalizmin desteğini de alarak geleneksel inkar ve imha politikasına dört elle sarıldı. Sermaye devleti askeri, siyasi, psikolojik terör aygıtlarını tahkim etti. Bu gelişmenin ardından '90'lı yıllara benzer bir şekilde Kürt halkına yönelik kirli savaşa hız verildi. Kürt halkına yönelik baskı, şiddet, katliam ve yargısız infazlar ayyuka çıktı.

Devlet terörü arttırıldı

Kirli savaşa hız verilmesi özelde Tayyip Erdoğan'ın genelde dinci partinin hesaplarıyla ilgili olmakla birlikte, bununla sınırlı değildi. Zira sermaye devletinin esas hedefi sermayenin korunduğu düzenin yıkımına yol açacak devrimci politik mücadelenin, devrimci dönüşüm sürecinin öznelere olan örgütleri ve toplumsal dinamikleri yok etmektir. Bu çerçevede beş bin özel hareket polisi ve beş bin köy korucusunun alınması ve yetiştirilmesi için devlet harekete geçti.

"Çözüm süreci" aldatmacası çerçevesinde koruculuğu kaldırmaktan bahseden devlet, altmış bin olan korucu sayısına beş bin korucu daha ekleyeceğini ilan ederek gerçek niyetini ortaya koymuştur. Sermaye devletinin niyeti koruculuk sistemini kaldırmak değil, koruculuk sistemini tahkim etmek, korucular ordusunu daha da büyütmektir. Özel hareket polislerinin ve köy korucularının birer katliam şebekesi gibi çalıştıklarını görmek için tarihsel bir gezinti yapmak fazlasıyla yeterlidir.

Cinayet şebekesi olarak çalıştılar

Özel hareket polisleri ve korucular ellerinde en gelişmiş silahlarıyla bir katiller ordusu olarak özellikle '90'lı yıllarda yaptıkları katliamlarla kirli savaşa damgalarını vurdular. Özel hareketçiler ve korucular işe alınırken özellikle insanlıklarını kaybetmiş, ahlaksızlığı meslek edinmiş olanlar tercih ediliyordu. İnsan öldürmekten, işkence yapmaktan zevk alanlar, halk düşmanları özellikle tercih ediliyordu. Uyuşturucu ticaretinden, insan kaçırmaya, fidye istemeye kadar her türlü pisliğin içinde olan, psikopatlaşmış katiller sürüsünü devletliler Kürt halkı ve devrimcilerin üzerine saldılar.

Özel hareketçiler ve köy korucuları Kürdistan'da Kürt halkına yönelik işkence ve katliamda sınır tanımadılar. Katiller sürüsünün yaptıkları işkenceler, katliamlar tüm açıklığı ile ortalığa saçılmasına, Ayhan Çarkın adlı katilin gerçeklerin bir kısmını anlatmasına rağmen devletliler özelde Ayhan Çarkın'a, genelde özel hareketçilere ve koruculara dokunmayı akıllarından

bile geçirmediler. Hatta devletliler ve burjuva medya katiller sürüsünü bağrılarına bastılar. Katilleri "kahraman", "teröre karşı mücadele eden fedakarlar" olarak nitelendirdiler.

Özel hareketçiler ve köy korucuları infazlar, katliamlar, işkenceler yaptılar. Bir maaşla yetinmeyip düzenden daha fazla pay istemekte de gecikmediler. Özel hareketçiler ve köy korucularından oluşan katliam şebekeleri daha fazla para kazanmanın yollarını buldular. Yıllarca uyuşturucu kaçakçılığında haraççılığa, insan kaçırpı fidye almaya, kiralık katil olarak "iş" almaya kadar, her kirli işe imza attılar. Devletliler de bu sürece omuz verdiler.

Devletlilerin katliam şebekelerine omuz vermesinin elbette önemli nedenleri vardı. Zira onlar Kürt halkının kanını akıtıyorlardı. Kürt halkına ve devrimcilere yönelik katliamlarda sınır tanımıyorlardı. Pislikleri gün yüzüne çıkan özel hareket polisleri, korucular "ne yaptysak devlet için yaptık" sözleriyle kendilerini savunuyorlardı. Örneğin Yüksekova çetesine mensup özel timciler sorgularında "ne yaptık görevlerimizi eksiksiz yerine getirmek için yaptık" şeklinde ifade vermişlerdi.

Kirli savaşta etkin olarak kullanılan özel hareket polisleri ve korucular, gerçekten de yaptıkları her şeyi devletlilerin emirlerini yerine getirmek için yapmışlardı. Rol aldıkları katliamları devlet planlamış ve onaylamıştı.

Katiller sürüsü

Kürt halkının direnişini kıramayacak!

Tayyip Erdoğan'ın "Ramazan Bayramı'ndan sonra barış farklı olacak, iyi niyet beklemesinler" açıklamasının ardından Kürt halkına yönelik baskılar yoğunlaştı. Onlarca operasyon düzenlendi. Katliamlar arttı. Yüzlerce kişi gözaltına alındı ve tutuklandı.

AKP şefinin açıklamalarının ardından askeri operasyonlar da arttı. Güney Kürdistan'a yönelik hava saldırılarında onlarca Kürt emekçi katledildi. Kürt halkının operasyonlara karşı sınırda gerçekleştirdiği canlı kalkan eylemlerine devlet vahşice saldırdı. Kürt halkına yönelik katliamlara, örgütlü güçlerine yönelik kitlesel tutuklamalara hız verildi.

Bir bütün olarak sömürgeci sermaye devleti Kürt halkının direngenliğini kıramadan PKK'yi tasfiye edemeyeceği bilinciyle hareket ediyor. Düzen bekçilerinin korkularının ve saldırganlıklarının temel nedeni de budur. Tam da bu çerçevede katliam şebekesine on bin kişilik takviye yapılmıştır.

Beş bin köy korucusu ve özel hareket polislerinin alımı Kürt halkına yönelik kirli savaşın, onlarca katliamın, tutuklama terörünün PKK'yi tasfiye hedefiyle bağlantılı girişimlerin son halkası olarak kayıtlara geçti. Tüm bunlar sermaye düzeninin Kürt halkının en ufak taleplerini bile karşılamayacağını en açık kanıttır. Son süreçte yaşananlar sermaye düzeninin önümüzdeki dönemde de bu çok yönlü saldırılara hız vereceğinin, Kürt halkının mücadelesini bastırma için her türlü kirli yöntemi kullanacağını göstergesidir.

Ulusal özgürlük taleplerinden vazgeçmediği için Kürt halkı yalnız bugün değil, sermaye devletinin tarihi boyunca sistematik baskılara maruz kalmıştır. Bugüne kadar on binlerce Kürt, özgürlük umudunu ve mücadelesini büyüttüğünden dolayı katledilmiştir. Tüm bunlara karşın, kirli savaş politikası ve katliam şebekeleri Kürt halkının mücadele barikatlarına çarpıp tuz-buz olmuştur. Büyüyen direniş çizgisi de Kürt halkını teslim almaya yönelik devlet politikalarının geçersizliğini gösteriyor.

Kürt halkının mücadelesi haklı ve meşrudur. Bu nedenle, saldırılara karşı yalnız kalmamalıdır. Zira katliam şebekelerinin saldırılarını boşa çıkarmanın, yenilmesinin yolu birleşik devrimci direnişten geçiyor.

Basına yönelik sansür ve devlet terörü

Sermaye devleti, Kürt halkına yönelik olarak yürüttüğü kirli savaş kapsamında ilerici, devrimci basına yönelik baskı ve sansür uygulamalarına da devam ediyor. 28 Eylül günü Dicle Haber Ajansı (DİHA), Azadiya Welat ve KURDÎ-DER'e polis baskını yapıldı. Baskında 32 kişi gözaltına alındı. Diğer yandan Halkın Günlüğü gazetesinin internet yayınına Türkiye'den erişim de Telekomünikasyon İletişim Başkanlığı (TİB) tarafından engellendi.

Gözaltına alınan 32 kişiden 31'i serbest

Karakoldaki işlemlerinin tamamlanmasının ardından Selahattin Eyyübi Devlet Hastanesi'nde sağlık kontrolünden geçirilen 32 kişiden 31'i serbest bırakıldı. Che Guevara Dargın, eski bir davadan dolayı hakkında arama kararı bulunduğu gerekçesiyle Çocuk Şube'ye götürüldü. Serbest bırakılanlar hastane önünde bir basın açıklaması yaparak 7 saat boyunca hukuksuz olarak gözaltında tutulduklarına dikkat çekti. Gazeteciler Cemiyeti Yönetim Kurulu Üyesi Mehmet Ali Ertaş, "Bunun amacı özgür basın çalışanlarını susturmaktır. Ancak özgür basın asla susmayacak" dedi. Azadiya Welat Editörü Ramazan Ölçen de gerçeklerin sonuna kadar takipçisi olacaklarını söyledi.

"Özgür basın sus-ma-ya-cak!"

Diyarbakır'da DİHA ve Azadiya Welat'a yapılan polis baskını ve gözaltı saldırısı 29 Eylül günü İstanbul ve Ankara'da yapılan eylemlerle protesto edildi. Eylemlerde basına yönelik sansür uygulamalarının haksızlığına dikkat çekilirken devletin katliamlarının üstünü örtmeye ve yürüttüğü kirli savaşın gerçeklerini gizlemeye çalıştığının altı çizildi.

Ankara'da Özgür Haber Platformu'nun çağrısıyla yapılan eylemde 18.30'da Mithatpaşa Caddesi'ndeki DİHA Ankara Merkez Ofisi önünden Yüksel Caddesi'ne yürüyüş yapıldı. Burada yapılan basın açıklamasında baskın teşhir edildi. Gözaltına alınan basın emekçilerine barut testi yapılmasına tepki gösterilerek "Bilinmelidir ki özgür basının silahı özgür fikirleri, kameraları ve fotoğraf makineleridir" denildi. Açıklama ve eylem şu ifadeler ile noktalandı: "Tüm baskı ve tehditlere rağmen gerçekleri ve yaşananları halka ulaştırma çalışmalarımızı daha da artan bir kararlılıkla sürdüreceğimizi, bundan sonra gerçekleştirecek her olay ve saldırıyı ise var gücümüzle teşhir ve protesto

edeceğimizi sizlere duyuruyoruz."

İstanbul Beyoğlu'nda bulunan DİHA önünde de devletin saldırısı protesto edildi. Saat 12.30'da başlayan eyleme TGS ve DİSK Basın-İş yöneticileri, HDP milletvekilleri ve yöneticileri, Kızıl Bayrak, Özgür Gelecek, ETHA, Atılım, Evrensel, Özgür Gündem, Demokratik Modernite çalışanları katıldı. Basın açıklamasını DİHA çalışanı Zuhul Atlan yaparak saldırıyı teşhir etti. Atlan, artan sansür ve engellemeye dikkat çekerek DİHA'nın 21 defa kapatıldığını, bu yolla haber ve fotoğrafların servis edilmesinin engellenmeye çalışıldığını ifade etti. Polis baskının da Kürdistan'dan haber akışını tümüyle engellemek amacıyla yapıldığını belirten Atlan, Kürt basın çalışanlarının özellikle Kürdistan'da can güvenlikleri olmadığına dikkat çekti. Atlan, baskı ve saldırılara karşı bütün basın emekçilerini ortak mücadele ve dayanışmaya çağırarak açıklamayı sonlandırdı. Eylemde TGS ve DİSK Basın-İş Başkanları da söz alarak kirli savaşı ve devletin basına yönelik baskı uygulamalarını teşhir etti. Eylemde HDP Milletvekili Hüda Kaya, ETHA/Atılım adına Sedat Şenoğlu ve EMEP Genel Başkanı Selma Gürkan da söz alırken işçilere, emekçilere, ezilen halkalara özgür basının sesi, gözü olunması ve özgür basının sahiplenilmesi çağrısı yapılarak eylem sonlandırıldı.

Halkın Günlüğü'ne erişim engeli

Halkın Günlüğü gazetesi, 29 Eylül'de yaptığı açıklamayla internet sitesine erişim engeli getirildiğini duyurdu. "Kitlelerin sesi ve soluğu olan devrimci ve ilerici basını engellemek için devletin her türlü kirli araç ve politikaları devreye soktuğu" belirtilen açıklamada, "Hiçbir saldırı, engelleme ve sansür Halkın Günlüğü'nün kitlelerle buluşmasını durduramayacaktır" denildi.

Ekim ayında gazeteciler her gün 'ifade' verecek

Gazetecilere Özgürlük Platformu da 30 Eylül günü yaptığı yazılı açıklamada, basın yönelik baskıların geldiği noktayı gösteren tarzda 1 Ekim'den 22 Ekim'e kadar neredeyse her gün bir gazetecinin ifadeye çağrıldığının altını çizdi. Cumhuriyet, Evrensel, Birgün ve Odatv'de çalışan basın emekçileri, çeşitli 'suçlamalara' dair yargıya ifade vermeye çağrılıyor.

Roboski dosyası 'kaçınılmaz hata' denilerek kapatıldı

Roboski Katliamı'na ilişkin ortaya çıkan hukuki bilgi ve belgeler, sorumluların net olarak belirlenebileceği bir manzarayı ortaya koymasına rağmen dosyanın savcılık, askeri savcılık ve askeri mahkeme üçgeninde olağan bir yargısal süreç işletilmeden kapatıldığını gösterdi. Şimdi Anayasa Mahkemesi'ne yapılan bireysel başvurulardan çıkacak sonuç bekleniyor.

Roboski soruşturmasında askeri savcılık, 34 kişinin ölümüyle ilgili değişik rütbeli subaylar hakkında takipsizlik kararı vermişti. Askeri savcılık, takipsizlik kararını, "bombardımanda 'kaçınılmaz hata'ya düşülmesi" gerekçesine dayandırmıştı. Kararda, istihbarat raporlarının bölgeye yönelik bir eylem bildirdiği ve sınıra yaklaşan grubun davranışının kaçakçıya benzemediği vurgusu yapılmıştı. Oysa, Roboski'deki yerel askeri birimlerin üslerini "Bunlar terörist değil, kaçakçı" diye uyardığı, savcılık ifadelerinde ortaya çıktı. Ancak savcılığın takipsizlik kararında, dosyasında bu ifadeler olmasına rağmen, bu bilgilere hiç değinilmeden karar verildiği anlaşıldı.

Bu durum Roboski soruşturmasındaki skandalı ortaya çıkardı. Yerel askeri birimlerin katledilenlerin kaçakçı olduğunu bildikleri yönündeki ifadeler, mahkeme dosyasında genel istihbarat olarak geçen MİT'in, Milli Güvenlik Kurulu toplantısında bugünün Genelkurmay Başkanı Hulusi Akar'ın kendisine danıştığı o dönemki Başkan Necdet Özel'in ve tüm bir MGK'nın katliam kararında dolaysız bir rolü olduğunu gösteriyor. Kısacası "kaçınılmaz" olduğu iddia edilen katliam, tam da bu kan emicilerin gelişmeleri yorumlayıp değerlendirmesi, bilerek ve isteyerek katliam kararı vermesiyle gerçekleşti. "Takipsizlik" kararı da bu kirli işbirliğini açığa çıkarmama, MGK'nın suçunu örtbas etme çabasıyla verildi. Askeri savcılığın takipsizlik kararına yapılan itiraz, Hava Kuvvetleri Komutanlığı askeri mahkemesi tarafından 1'e karşı 2 oyla reddedilmişti. Karşı oy kullanan hâkim albay, "kaçınılmaz" hata sonucuna savcılığın değil, mutlaka bir mahkemenin hükmedebileceğini belirtmiş ve soruşturmanın bu şekilde kapatılmasına karşı çıkmıştı. Karşı oy kullanan hâkim albayın görev yeri değiştirildi.

Diğer yandan katliamın emrini verenlerin başındaki isim, dönemin Genelkurmay İstihbarat Başkanı Korgeneral Yaşar Güler hakkında hiçbir soruşturma açılmadığı gibi terfi ettirilerek Genelkurmay başkanı olmasının önü açıldı. Güler, Genelkurmay Başkanlığı Askeri Savcılığı'nda verdiği ifade yaptıkları toplantıdan sonra bombardıman kararını aldıklarını anlatmıştı.

MİB MYK Eylül Ayı Toplantısı Sonuç Bildirgesi

Birliğimizin gücüyle yürüyüşümüz sürececek!

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu (MİB MYK) aylık olağan toplantısını gerçekleştirdi.

Toplantıda işkolundaki son durum ele alınırken, fabrikalardaki genel tablo masaya yatırıldı. Yerellerden gelen bilgiler paylaşıldı, değerlendirmelerde bulunuldu. Bu çerçevede metal fırtınanın durulmasıyla birlikte genel olarak parçalı bir tablonun ortaya çıktığı tespiti yapıldı.

MESS-TM'nin eski düzenini yeniden kurma çabasına karşı, metal işçisi bir ve bütün olarak mücadele edemediği, ayrıca birliğini yeni sendika çatısı altında sağlaması yolundaki politika uygulanmadığı ölçüde, hareket ciddi bir parçalanmayla yüz yüze kalmıştır.

Bir yanda Renault, Tofaş, Delphi, ORS, ZF gibi fabrikalar söz konusudur. Buralarda şu ya da bu şekilde, farklı sendikal tercihler ortaya çıkmış olsa da metal işçileri mevzilerini korumakta ve zaman zaman kayıplar yaşansa da kararlılıkla mücadelelerini sürdürmektedirler. Önümüzdeki dönem buralarda MESS-TM'nin yeni oyun ve saldırılarıyla birlikte metal işçisinin direnişine tanıklık edeceğiz. Bu direnişin işçilerin hangi sendikayı tercih ettiklerine bakmaksızın birleşik bir karakterde sürdürülmesi hayati önemdedir. MİB bu birleşik mücadelenin adresi olmaya devam edecektir. Bu doğrultuda da sendikal tercihler ne olursa olsun tabandan birliği sağlamaya yönelik bir uğraş verilecektir.

Öte yanda şu ya da bu nedenle TM'nin ağına yeniden düşen fabrikalardaki durumdur. Bu fabrikaların küçük bir kısmında TM eski düzenini kurmuştur, ama büyük çoğunluğunda bu, sadece görüntüden ibarettir. Metal işçisi buralarda bir yandan güç biriktirmeye çalışırken diğer yandan da TM'ye kafa tutmaya devam etmektedir. Boynunu bu emek hırsızlarına henüz kaptırmamıştır. Bu fabrikalardan kimisinde bu duruş kendisini TM'nin göstermelik temsilci seçimleri sırasında da göstermektedir. Bazı yerlerde adaylar çıkarılmakta, hatta seçimler kazanılmaktadır. Ancak TM'nin kirli sistemi içerisinde güçlü bir taban örgütlenmesi kurulamadığı ölçüde

ayakta kalmaları zordur. Zaten TM bu işçilerin kendi temsilcilerini seçmesine de tahammül etmemektedir. Türlü oyunlar yanında aday olanların işten atılması gibi yöntemlere başvurmuştur. Bu da TM'nin temsilcilik seçimlerinin göstermelik bir oyun olduğunu kanıtlarken, TM'ye yönelik tepkiyi yoğunlaştırmaktadır.

Toplantıda yeni sendika üzerine değerlendirmeler yapılmıştır. Yeni sendika hareketin ortak çatısı olmak iddiasıyla ortaya çıkmış ve mevcut sendikal düzenin dışında işçilerin mücadele içerisinde yarattığı değerlerini bayraklaştırmıştır. Fakat yoğun saldırı ve bir dizi sorun ve yetersizlik nedeniyle yeni sendikanın amacına ulaşması şu durumda zorlaşmış, başarı için sabır ve uzun soluklu bir süreç gerekmektedir.

Öte yandan yeni sendika ile MİB ilişkilerinin doğru tanımlamaya ve kurulmaya ihtiyacı vardır. Bu konudaki MYK'nın görüş ve düşünceleri ile tutumunu ortaya koymak üzere ayrıntılı bir açıklama yayınlanması kararlaştırılmış ve bu yapılmıştır.

MİB, bundan sonra da birleşik direnişi örgütlemek misyonuyla nerede olursa olsun metal işçisinin birlik ve komite gibi örgütlülüklere kavuşturularak ayağa kaldırılması için mücadele edecektir. Bu mevcut sendikalar içerisinde güçlü muhalefet zeminlerinin örgütlenmesini de içermektedir. Fakat özellikle de MİB'in metal işçisinin bağımsız çıkarılarının temsilcisi,

sermayeye ve her türlü ağalık sistemine karşı bir örgütlenme merkezi olarak gelişip serpilmesi sağlanmalıdır. Bu bakışla önümüzdeki dönemde MİB'in fabrikalarda zemininin güçlendirilmesi, MİB komite ve birimlerinin kurulması için adımlar atılacaktır.

MESS ve TM'ye karşı mücadelenin önünde yürüyecek olan MİB, aynı zamanda tek tek fabrikalarda da bu mücadelenin etkin biçimde sürdürülmesi için çok daha aktif biçimde hareket edecektir.

Bu çerçevede özellikle öncünün de eğitimi ve sınıf bilinci kazandırılması yönünde daha sistematik bir çalışmanın yapılması zorunludur. Diğer araç ve yöntemlerin yanı sıra yayınların ve özellikle de sosyal medya yayınının daha nitelikli bir düzeye kavuşturulması gerekmektedir. Bu amaçla bir planlama da yapılmış bulunmaktadır.

Bugün metal işçilerinin hareketinin mücadelesi kesintisiz bir biçimde devam etmekle birlikte, bu mücadelenin 2017'deki grup toplu iş sözleşmesi baz alınarak uzun erimli bir perspektifle ele alınması şarttır. 2017 mücadelenin yeniden büyüyeceği, yeni bir saflaşma ve karşı karşıya geleceği tarih olduğuna göre tüm hazırlığımızı bu tarihi baz alarak yapacağız.

Bu süreçte işten atılan işçilere yönelik olarak MESS-TM kara liste uygulaması yapmaktadır. Bu emek düşmanları böylelikle metal işçisini cezalandırmaya, çalışmakta olanlara da gözdağı vermeye çalışmaktadır. Bunun için, işten atılan işçi kardeşlerimizi sahiplenmek ve bu haydutluğa karşı mücadeleyi büyütme büyük önem taşımaktadır. MİB, bu çerçevede başlatılan çalışmalara her türlü desteği verecek, aktif biçimde de çalışacaktır. Toplantıda bu çerçevede yapılanlar ve yapılabilecekler üzerine değerlendirmelerde bulunulmuştur.

Öte yandan MYK son dönemde, sermaye ve iktidarının, emekçiyi birbirine düşman etmeye çalışan şoven politikalarına karşı "birlik ve kardeşlik" ruhuyla mücadele çağrısında bulunmaktadır.

MYK son olarak şanlı mücadele günlerinin ruhu ve heyecanı ile tüm metal işçisi kardeşlerimizi selamlarken, güzel günler görmek umuduyla hep birlikte yürüyüşümüzü sürdürmeye çağırmaktadır.

Metal İşçileri Birliği
Merkezi Yürütme Kurulu
22 Eylül 2015

Kubilay Boya işçileri yeniden direnişe başladı

İzmir Aliğa'da sendikal örgütlenme nedeniyle işten atma saldırısının yaşandığı Kubilay Boya fabrikasında işçiler direnişe başladı.

İzmir'de, Türk-İş'e bağlı Petrol-İş Sendikası Aliğa Şubesi'nin örgütlenme çalışması yürüttüğü Kubilay Boya fabrikasında patron işten atma saldırısını devreye soktu ve 4 işçiyi işten çıkardı. İşten atma saldırı üzerine geçtiğimiz haftalarda bir günlük üretimi durdurma eylemi yapan işçiler, 29 Eylül'de de sendikal örgütlülüğün tanınması ve atılan işçilerin geri alınması için fabrika önünde direniş çadırı kurdu.

Eylemde konuşan Petrol-İş Şube Başkanı Ahmet Oktay, fabrikadaki çalışma koşullarını anlatarak örgütlenme sürecine ilişkin şunları anlattı:

"Çalışma Bakanlığı kayıtlarına göre 89 çalışanın

olduğu bu fabrikada 46 üyemizle yetki başvurusu yaptık. Ancak işveren başvuru yaptığımız tarihte 22 kişiyi sanal olarak işbaşı yaptırmıştır. Yetki almamızı engellemek için yapılan bu girişim aynı zamanda suçtur. Bir başka suç da ücretin asgari ücretten fazlasını elden vermesi, sigortaya asgari ücretten göstermesidir. Aynı zamanda üyelerimizin e-devlet şifrelerini baskı ve tehditle toplayıp istifa ettiriyor ve şifreleri tekrar değiştiriyor."

Patronun örgütlenmeye yönelik saldırılarını da anlatan Oktay, hem fiili hem de hukuki yönden mücadeleye devam edeceklerini belirtti.

Eyleme Tüpraş ve Petkim işçileri ile Genel-İş, Emekli Sen ve KESK temsilcileri de katıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Metalde son 'kaleler' düşerken...

Metal fırtınasının üzerinden beş koca ay geride kalırken artık hareketin form değiştiğine ve geri çekilişin başladığına tanıklık ediyoruz. İşçi kıyımları karşısında başarısız eylemler örülmesine karşın denemeler olması ve hareketin politik atmosferini dağıtamaması ona bir süre daha yaşam alanları yarattı. Ki bu sayede hareketin içinden çıkan bir dizi mevzi lokal eylem iradesi gösterebildi, yeni eylem alanı olan fabrikalar ortaya çıkabildi, hareket kendini yeni şehirlere taşıyabildi.

Fakat gelinen aşamada bunlar da artık geride kalmış bulunuyor. Ve bugün hareket saldırılar karşısında pasifize olmasıyla birlikte geri çekiliş noktasına varmış bulunuyor. Bu yanıyla geçilen süreçten çıkarılacak derslere odaklanmak oldukça önemlidir. Zira hareket şekil değiştirerek geri çekildi derken kastettiğimiz aynı zamanda metal işçisinin yeni bir kavgaya hazırlanmasıdır. Metal fırtınası, kısmi kazanımlar elde etmenin ve Türk Metal çetesinin esaretinden çıkma adımlarının yanı sıra 2017 MESS Grup TİS sürecini hedeflemişti. Yarım kalan kazanımlar için 2017 TİS'ini bir kavga alanı olarak gördüğünü bir çok kez göstermişti.

Metal fırtınası özünde metal işçilerinin özgüvenle fiili-meşru mücadele çizgisine girmesi anlamına geliyordu. Ne zaman ki sermaye, devlet ve sendikal bürokrasi ağı bu algıyı aşmayı başardı hareketin ileri çıkışı kırıldı. Ve bundan sonrasıyla yarım olan taban örgütlülüğü inşasının gözardı edilmesiyle kendi kendini daralatan bir süreç yaşandı. Sonuç olarak hareket metal işçileri şahsında Türkiye işçi sınıfının gündemine fiili grevleri bir eylem biçimi olarak yerleştirdi, fakat daha ileri çıkışların önü şimdilik kapandı. Binlerce istifanın ardından birçok fabrikada neredeyse atanmış temsilciler haricinde fabrikaların dışına düşen Türk Metal çetesi bu boşlukta tekrar zemin buldu. Türk Metal'in ne hediye çekleri ne de tehditleri metal işçilerinin geri dönüşü için neden değildir. Metal işçileri alternatifsizlik içerisinde kaldığı, kendi alternatifini de gereğince örgütleyemediği için Türk Metal tekrar fabrikalara girdi. Keza Tofaş, Ford, Renault, Trakya EGO gibi örneklerde olduğu gibi aynı alternatifsizlik ikincil seçenek görülen Birleşik Metal-İş ve Çelik-İş'e yönelmeyi de getirdi. Sendikal örgütlülüğü salt üyelik olarak gören ve kendini sendikal bürokrasinin ellerine bırakan bu anlayış kısır bir döngüyle Türk Metal'in girişini hızlandırmış oldu. Meseleyi mevcut sendikalar arasında bir tercih olarak gören bu anlayış hareketin aşamadığı kendi bilincindeki sınırdır. Keza yeni sendika inşası da aynı algıya çarptığı için kısırlandı. Sınıf için önemli bir ileri adım olan TOMİS'in tüzüğündeki önemli maddeler mücadele içerisinde yaşam alanı bulamadı. Yine sendikada yönetim, fabrikada temsilci algısına sıkışan "yeni sendika" bunun için özneleşemedi. Kurucularının da bu açmazlar içerisinde kalması bugün için pasif bir sendika durumu yarattı. Resmi olarak kabul edilene kadar fabrikalarda örgütlenme için komite kurmadan bekleyen, mevcut temsilcileriyle süreci götürmeye çalışan kurucular, e-devlete girdikten sonra da aynı atıllığı sürdürerek

Metal fırtınası bu anlamıyla direniş sürecinde yarattığı kaleleri kaybetse de temel politik değerini kaybetmedi. Sınıf içerisinde fiili-meşru eylem çizgisi artık kitlesel bir alan bularak sınıf bilinçli öncü işçilerin elinde yeni bir bayrak olarak dalgalanmaktadır.

hareketin ruhundan uzak bir girişim ortaya çıkardılar.

Metal hareketi yeniden dinamik bir mücadele sürecine girer ve bugünün eksikliklerini kapatarak yol alırsa yeni sendika iddiasını taşıyan TOMİS de ayakları üzerinde durur. O güne kadar bir grup onurlu işçinin çabası ve hareketin politik ürünü olarak doğmuş, sınırlı bir işleve sıkışmış olarak kalacaktır.

Sendikal tercihlerinden bağımsız olarak metal hareketi bir kısır döngü içerisinde girdi. ORS grevi bunun en açık ve son örneği oldu. Metal işçileri sendikasız da olsalar yıllardır bekledikleri gerçek mücadelelere girebiliyorlar fakat takıldıkları sermayenin baskısı değil yine kendi iç engelleri oluyor. Grevi kararlılıkla sürdüren ORS işçileri hareketin içinde aynı eyleme çıkan hemen hemen diğer tüm örneklerde olduğu gibi temsilcilerin kararına inisiyatifi bıraktı. Bir grup öncü işçinin ileri taşıyan pratikleri bir sürükleyişle direniş güçlendirirse de bunlar da yine bireyselliğin parçası oldu. Ve sonuç 14 günlük kararlı direniş öncülerin atılması talebini kabul ederek direniş bitirmek oldu. Bunun karar mekanizması bir taban örgütlülüğünü değil sözcülerin değerlendirmelerini işaret ediyordu. Bu yanıyla ORS direniş, hareketin son ileri çıkış örneği ve özeti olduğu için dönüp bir kez daha bakmak gerekiyor. Seçilmiş temsilcilerin olması onların mücadele içindeki görevlerde sınırlı kalmasını aşmaya

yetmediği bir kez daha görüldü. Grev bitiminde 33 işçinin dışarda kalmasını kabul etmek ardından gelecek saldırıları da kabul etmek anlamına geliyorken grev zamanı "başsözcü Kazım"ın sözüne indirgenen direniş, ardından içerde kalan tek sözcü Polat'ın dediğini dinlemek oldu. Bu da direniş bir nebze ileri taşıyan öncülerin sınırlarının yaratacağı sorunları da gözler önüne sermiş oldu.

Hafta başında Delphi fabrikasında Harranlılar'ın temsilciliğini tasfiye hamlesi de bunun açık bir diğer örneğidir. Türk Metal'den çıkışın ardından en güçlü direniş odaklarından biri olan, hareketin fiili-grevlerinin bittiği bir dönemde eyleme çıkan ve kazanımlar elde eden Delphi, politik olarak da hareketin en ileri fabrikasıydı. Bu yanıyla hareket içinde sıkça kullanılan "kale" sıfatını alan Delphi de süreç içerisinde kendi kendini pasifize ederek kazandığı mevziyi kaybedecek noktaya geldi. Türk Metal tekrar fabrikaya girmeye başlarken şirketin saldırısı da işçi temsilciliğinin düşmesini getirdi. Fakat buna karşı yaprak kıpırdamamasının nedeni ayları bulan öncesindeki süreçte yatıyor. Temsilcilik odası için yönetim binasını işgale kadar giden, iş bırakma deneyimi olan Delphi işçileri biraz rahvet biraz da hareketin bütünü saran yasal cenderede boğuldu. Fabrikadaki herhangi sorunu eski tarz şirket

yönetimiyle görüşme üzerinden çözmeye çalışan, tüm işçileri özneleştirecek pratiklerden kaçan "Harranlı temsilciler" bir noktadan sonra sadece bayramlaşmada görünen yüzlere döndüler. Fabrikadan kovulan Türk Metal temsilciliğinin küçük ve niyet bakımından farklı kopyası oldular. Eşyanın tabiatı gereği bu arkasında kitlesiz kalmayı getirdi. Fabrikada genel işçi toplantısı yapma çağrılarına kulak tıkayan temsilciler kendi darlıklarına çarpmış oldular. Bu yanıyla kalenin düşüşü, Türk Metal ya da Delphi yönetiminin değil yine hareketin kendi sınırları nedeniyle oldu.

Görev belli: Deneyimlere yaslanarak hazırlanalım!

Öncü metal işçileri ve sınıf devrimcileri bu nedenle bir kez daha önlerine taban örgütlülüğü üzerine bir hedefi almak zorundadır. Bu halka kavranmadan en ileri birlikler, en güçlü fiili-meşru eylem yöntemleri dahi kendi sınırlarına takılarak karşı cephenin saldırısına açık hale geliyor. Son kaleler düşerken, bunun değerlendirilmesi için yine ilk tartışma noktası taban örgütlülüğündeki zayıflık olursa, yarının yeni metal fırtınalarında daha güçlü yol alınacaktır.

Nisan'da başlayan hareket her biri birbirinden anlamlı içerikler taşıyan, -hareketin diliyle- işçi kurulları örnekleri yarattı. Delphi İşçi Komitesi'nden ORS İşçi Kardeşliği'ne kadar bir dizi örneğin üzerinden metal işçilerinin barındırdığı mücadele dinamiğinin açığa çıkış zeminleridir. Yarın bunun kolektif ve merkezi örgütlü gücüne dönüşebilecek Fabrikalar Arası Kurul gibi oluşumlar, taban örgütlülüklerinin mevzilerle sınırlı kalmadan tüm direniş hareketinin öncü gücünü de kendi içinden yaratabileceğini gösterdi. Fakat bugün gelinen yerde bunların hepsi tam da kendi içinde pasifize edildiği için kaybedildi.

Son olarak şunu vurgulamak gerekiyor ki; metal fırtınası bu anlamıyla direniş sürecinde yarattığı kaleleri kaybetse de temel politik değerini kaybetmedi. Sınıf içerisinde fiili-meşru eylem çizgisi artık kitlesel bir alan bularak sınıf bilinçli öncü işçilerin elinde yeni bir bayrak olarak dalgalanmaktadır. Taban örgütlülüğü deneyimleri ve yakıcı rolü de kazanımlarda olduğu kadar kayıplarda da görülmüştür. Bundan sonrası bu hareketin deneyimlerinden süzüleceklerle yeni kavgalara hazırlanmakta.

Bu kavganın çok geçmeden geleceği metal sektöründe sermaye cephesinden de, işçilerin cephesinden de görülüyor. 2015 metal fırtınası bir eşikti ve hedefleri açısından yarım kaldı. Şimdi bunun üzerine gelecek süreç bunun ardılı olmaktan çok bunun biriktirdikleri ile yeni bir boyut kazanmış hali olacaktır. Bu yanıyla çıkardığımız her ders ile yarına hazırlanmakla mükellef olanlar için kalelerin düşüşü bir kayıp anlamına gelmiyor. Kavga bitmedi, sermayenin işçi kıyımları, kara liste fişlemeleri metal işçilerini yıldırma değil. Metal sektöründe yeni fiili grevlere bileylenen bir işçi bölüğü var. Yoksa Tofaş'tan Mako'ya, Empay'dan İzmir örneklerine kadar birçok başarısızlık ya da işçi kıyımı örneklerine rağmen hareket bu noktaya gelmezdi. Fakat böyle bir atmosferde Kocaer işçileri atılan işçi için üretimi durduruyorsa, Gamak işçileri TİS sürecini aynı metal fırtınasını tetikleyen Bosch işçileri gibi eylemlerle karşılıyorsa bu hareketin yeni dönemine dair önemli işaretlerdir.

Kayıp nedenlerini doğru okuduğumuz her savaş bizim için işçi sınıfının kurtuluş mücadelesinde bir ders olacaktır. Metal işçileri yeni savaflara hazırlanırken sınıf devrimcileri de, öncü metal işçileri de bu süreci tartışmaya devam etmelidir.

Bu kavga son kavga değil!

Yıllardır ağır sömürü ve baskı koşulları altında, sendikal ihanetle soluğu kesilen metal işçileri Bursa'dan başlattıkları fırtına ile üzerindeki ölü toprağını bir kenara attı. Yüzü aşkın fabrikada metal işçileri Türk Metal çetesinin ihanetlerine ve sömürü koşullarına karşı Türk Metal'den istifa ederek ve fabrika direnişleriyle tepkilerini ortaya koydu.

Gelinen yerde bu eylemler ve ayağa kalkış bir noktaya ulaştı, sonuç olarak eylemler ve mücadele daha ileri bir boyutta devam etmediği oranda gerilemeye başladı. Fabrika zeminlerinde işçilerin oluşturdukları birlikler zayıflamaya ve güç kaybetmeye başladı. MESS ve Türk Metal el birliği ile işçilerin birliklerini dağıtmaya-parçalamaya, eskisi gibi yollarını düzlemeye çalışıyorlar. Bu noktada devreye işten atmaları soktular. Onlarca fabrikada bu süreçte önde yürüyenlerin ve adım atan öncü işçilerin işlerine son verildi. Kara listeler hazırlanarak içeride çalışmaya devam eden işçilere korku aşılandı. İşten atma saldırılarında bu kara listeler Türk Metal ve MESS işbirliği ile hazırlandı. İşten atma saldırılarının yanı sıra sus payı için paralar dağıtıldı. Bu saldırılarla işçiler korku ve atalet içine sokulmak istendi. MESS ve sadık uşağı burada belli başarılar da elde etti. Bununla da yetinmeyerek en zor zamanlarda mücadelenin sorumluluklarını omuzlayan öncü işçiler "terörist" yaftası ile iş yerlerinde yalnızlaştırıldı. Süreçten ders çıkaran ve birliklerini daha da güçlendiren Türk Metal ve MESS, hareketin ileriye çıkmasının önüne geçti.

Evet mücadelenin doğal sonuçları arasında işten atılmak da var. Bu korku çoğu zaman mücadele eden dinamik güçlerin geri çekilmesine neden oluyor. Peki geri çekilmek, mücadeleden uzak durmak sorunları çözüyor mu? Hayır. Peki "terörist" damgası yememek adına korkup geri durunca sorunlar çözüldü mü? Hayır. "Mücadele ettim her şeyi yaptım ama olmadı" diyerek geri durduğunda ne oldu, her şey eskisinden daha iyi mi oldu? Hayır. "İşten atılırsam, dışarıda başka işyerlerine giremem, beni kara listeye almışlardır" diyerek olup bitene duyarsızlaşınca sorun kalmadı mı? Hayır. Bu korku ve endişe durumunun mücadele içinde kazanılan direniş ruhunu bir kenara bırakmak demek olduğunu unutmamak lazım. Bu da metal işçisi için baskının ve sömürünün daha da ağırlaşması demek olacaktır. Yeni ihanet sözleşmeleri demek olacaktır. Türk Metal Sendikası'nın ve

yalakalarının işçilerin sırtından kurduğu saltanatın büyümesi demek olacak. İşçiler ne zaman bu tür kaygılar ve endişeler içerisine düştü, tamda o zaman onların istediği gibi herkes kendi köşesine çekilip kendi kaderini bekleme durumuna geldi. Tabi hali hazırda var olan, zayıf da olsa birliklerini koruyan güçleri bunun dışında tutmak gerekiyor.

MESS ve Türk Metal ortaklığı daha da güçlendi, deneyimleri artık daha fazla. Şunu biliyoruz biz birlik olduğumuzda hiçbir güç bizim önümüzde durmuyor. İşçinin akan selinin aşamayacağı engel yoktur. Metal patronlarının birliğini dağıtabilmek ancak sınıfa karşı sınıf bilinciyle mücadele etmekle mümkün olabilir. Artık kafamızda "iyi patron", "iyi adam", "aslında patron vermek istiyor ama müdürler ve Türk Metal engel oluyor" gibi kafa bulanıklıklarına yer vermeyelim. Bunun kendisi metal fırtınası sürecinde ve sonrasında bir çok işçide var olan bir algıydı.

Tüm bu ayak oyunlarına ve saldırılara karşı işçilerin elindeki en büyük silah fiili meşru bir hatta yürüyecek olan mücadeleleridir. Bu yoldan yürüdüklerinde metal fırtınası sürecinde nasıl kazanımlar elde edildiğini gördüler. Bugün ise işten atma saldırılarına ve kara listelere karşı mücadele etmek işçiler için bir o kadar meşrudur. Hergün hangimiz atlacağız diye bekleyerek, "bugün ben atılmadım çok şükür" diyerek patronların saldırıları karşılansın. Bu ruh hali ile MESS-Türk Metal ablukası dağıtılamaz.

Metal fırtınası sonrasında hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını, metal işçisinin artık köle olmayacağını, MESS-Türk Metal ihanet şebekesinin oyunlarına boyun eğmeyeceğini göstermek için saflar daha da sıklaştırılmalı. Birlikler güçlendirilmeli, fabrikalarda komiteler tekrardan işleyen organizmalara dönüştürülmeli, buralarda önümüzdeki süreçler planlanmalı, yeni grevlerin ve direnişlerin hazırlığı yapılmalıdır. Kavgayı sadece kendi fabrikamızla sınırlamamalı, tüm fabrikalardaki mücadeleler ortak bir çatıda birleştirilmelidir. Bu kavganın son kavga olmadığını göstermek, ancak yeniyi örmekle mümkündür. Yeni 26 Nisanlar, 5 Mayıslar örgütlenmeli, hem de o önemli günleri aşacak biçimde.

Trakya'dan bir metal işçisi

SeraPool işçileri direnmeye devam ediyor!

Istanbul Pendik'te bulunan ve havuz kaplama malzemeleri üreten SeraPool fabrikasındaki direniş dördüncü ayını doldurmak üzere. Direnişin 111. gününde (30 Eylül), işçilerle direnişin geldiği nokta üzerine konuştuk.

- Direnişe nasıl başladığınızı ve taleplerinizi anlatabilir misiniz?

Cemal: Ben burada çalışmaya başlayalı Aralık ayında 17 yıl olacak. Aldığımız ücret 1100 TL. 17 yıl olmasına rağmen hiçbir zam yok. Geçinemiz duruma geldik. Gecemiz gündüzümüz belli değil. Mesela 12, 14 ve 18 saat çalıştığım oluyor ama fazla mesai almıyorum. Ödeşmeli adı altında mesaiyi kaldırdı. İzinli günlerimizde çalışıyoruz, bize onu vermediği halde bizi borçlu çıkarıyor. Alacağımız varken borçlu durumuna düşüyorduk. "Ben bunu alırım" dedim. "Alabiliyorsan al, bunlar SeraPool'un kanunu, ya çık git ya da böyle çalışacaksın" diye tehdit ettiler. Biat edip, boyun eğmeni istiyorlar. İşçiyi insan gibi görmeyip bizi köle gibi mecburmuşuz gibi çalışmaya zorluyor. Biz hakkımızı arayıp sen neden böyle yapıyorsun diye sorduğumuz zaman 2 şahit tutup bizi haksız durumda savunma yazdırabiliyor, tazminatsız çıkarmayla tehdit ediyor. Mesela kadın işçiler haklarını savunamıyor, ağır işlerde çalışıyorlar, kasalarını kaldıramıyorlar bel fitiği oluyorlar. Biz de bunları gördük, arkadaşlara "bu düzen böyle yürümez, gelin biz oturalım konuşalım bunun bir formülünü bulalım" dedik. Düşündük taşındık ve yasal hakkımızı kullanmaya karar verdik ve sendikaya üye olalım dedik. 3 kadın 3 erkek arkadaş bir araya geldik ve bu şekilde Ocak ayında sendikalaşma çalışmalarına başladık. Kadın arkadaşlarımızı kadın derneklerine gönderdik. Gittiler, haklarını hukuklarını öğrendiler. Bir gün sabah vardiyasına geldim bir baktım patron orada millet meydanda ve patron "sendikalı olanlar bu tarafa, sendikasız olanlar bu tarafa" dedi. O öyle deyince kimse gitmedi ben de "işte bu iş oldu" dedim

ve "Ölmek var dönmek yok!" diye slogan attım.

Şu anda 111. günündeyiz, biz en güzel Ramazan Bayramı'nı burada yaşadık. Mutluyuz ve direnmeye devam edeceğiz. Biz üretiyorsak, uçakları biz yapıyorsak niye biz kazanamıyoruz? Üreten bizsek kazanan da biz olmalıyız. Çocuklarımızı okutabilelim, çocuklarımızı sömürülmesin, ayakta durabilsin, eğriyi doğruyu görsünler ve haklarını savunabilsinler diyerek başlamıştık.

Taleplerimiz şunlardı; Çalışma koşullarının iyileştirilmesi, yakacak parası, mesai ücretlerimizi almamız, aylığımızın düzelmesi, ikramiyelerin tam olması, 3 kişinin işini bir kişi yapıyor. Bizi hem hata yapmaya zorluyor, hem de kaza yapmaya zorluyor. Köle düzenlerini kurmuşlar bizi sömürüyorlar.

- 21 Ekim'de 3. duruşma görülecek, onunla ilgili ne düşünüyorsunuz?

Cemal: Evet, işe iade davamız var. Bir de patron işçileri örgütlediğimiz için biz öncü işçilere dava açtı. 2 dava aynı gün görülecek. Biz kazanacağımıza inanıyoruz.

- İçeride üretim devam ediyor mu, kaç kişi çalışıyor kaç kişi direnişte?

- 114 kalifiye işçi direnişte. 50 kişi gibi de üretimde çalışan vardır.

- Onları da örgütleyip, üretimi durdursanız daha hızlı sonuç almaz mısınız?

- Bir kadın arkadaşımız sendikaya üye oldu diye patron boğazına sarıldı. Biz zaten içeri giremiyoruz. Kendini bilen, emeğini bilen hakkına sahip çıkmak isteyen zaten o şartlarda çalışmaz. Onlar biat ediyor patronu tanırlaştırmış kafasında, korkuyorlar ve içlerinde çıkarıcı olanlar da var. Onlar zaten gelmiyorlar.

Sendikaya üye olmak günah mı diye hocaya sormuş, o da günah deyince kadın vazgeçti. Onlara ne anlatabiliriz ki?

- Son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı?

- Söylemek istediğim çok duygu var bitmez. Sizlerin de bizim sesimizi duyurması, internet üzerinden "SeraPool İşçileri Direniyor" facebook sayfamızı beğenmenizi ve çevrenize yaymanızı istiyoruz. Burada yol için gerekli olan benzin, buradaki yeme içme ihtiyaçlarımız gibi bir sürü gider cebimizden gidiyor. O yüzden maddi ve manevi sıkıntımız çok yani. Biz 1000 TL maaş alıyorduk, paramız bitti dosya parasını bile zor çıkardık. Olanlar olmayanlara verdi öyle yardımlaşarak topladık. Böyle idare ediyoruz. "Ama açlıktan ölmeyiz biz bu yoldan dönmeyiz" diyoruz. Ancak çalışarak örgütlenerek kurtuluşa varırız. Bizim tek şansımız örgütlü toplum olmak. Başka hiçbir şansımız yok. Kürt, Türk, Alevi, Sünni, Çerkez demeden birlik beraberlik içinde olursak ancak hedefe ulaşacağız. Bunların çarkını bu şekilde durduracağız. İşlerini bu şekilde bitireceğiz, başka türlü yok. Savaşta öldürürler, birbirimize çatıştırtarak öldürürler, aramıza fitne fesat sokarak öldürürler. Paran varsa sen sevin. Para nedir? Biz Mehmet Bey'in fabrikasını istemiyoruz ki hakkımızı istiyoruz. Emeğimizin karşılığını istiyoruz.

Başka; bize destek versinler. Birbirimize destek olalım. Bu zorlukları aşalım başka da kurtuluşumuz yok, işçiler birleşirsek kazanırız.

- Direnişe başlayalı 111 gün geçti genel süreçten beklentileriniz nedir?

Mehmet: Yıllardır bizim buradaki çalışma koşullarımız, genel ücretler olsun, iş güvenliği olsun ağır çalışma koşulları en büyük sıkıntımız. Aldığımız genel ücret bizim emeğimizin karşılığını

İşçi Marşı

Toplanın ey yorgun yürekler
Bu adaletsizliğe bir dur diyelim
Yıllarca sömürüldü işçi kardeşler
Bu ezen düzene bir son verelim

Şimdi birlik zamanı geç olmadan
Çıkalım meydanlara ses verelim
İndirin şalterlerini makinelerin
Patroncu düzene bir son verelim

Hakkın olanı almak suç sayılmış
Bu dava uğruna çok can yakılmış
İşçiden yana kimse olmamış
Bu kahpe düzene bir son verelim.

Erol Önkoyun

SeraPool Direnişçisi

kesinlikle karşılamıyor. Dolayısıyla bizde sendika için örgütlenip mücadele etmeye çalıştık ama sonuca varamadık çünkü çekindik. Acaba sendikal mücadelemizi duyurmadan önce işverenin kulağına giderse tazminatsız işten atma ihtimali olabilir diye çekindik. Ondan sonra biz olduğumuz yerde kaldık ilerleme sağlayamadık. En son artık bütün bölümlerde arkadaşlarımız çalışma koşullarından ve ücretlerden dolayı darbe aldı. Sendikal mücadele olmadan ve sendika olmadan burada koşuların düzeltilmesi gibi bir durum olmayacağını fark ettik. Bu arada dışarıdan sendika temsilcisi arkadaşlar vardı bizleri iyi bilgilendirdiler. Özgüvenimiz artı, biz de örgütlenmeyi başlattık. Yaklaşık 85-90 kişi civarı olduğumuzda, idari personel sendikal faaliyetlerde bulunduğumuzu duymuş ve bunları yapamayacağımızı yoksa mağdur olacağımızı söyledi. Bu söylendikten bir hafta sonra bir arkadaşımız tamamen deşifre oldu, bir örgütlenme içerisinde olduğumuzu anladılar.

Ondan sonra haksız yere çıkarmaya çalıştılar. Dolayısıyla mücadelemizin ilk günü oradan başlamış oldu. O arkadaşımızı çıkarmaya çalışınca bizler de ona destek olmaya çıktık. Direnişin ikinci günü yaklaşık otuz-beş kişi daha sendikaya üye olduktan sonra çoğunluğu aldık ve direnişe başladık. Direnişe başladığımız günden bugüne 111 gün geçti. Biz zaten haklı bir mücadelenin peşindeyiz. Biz yine üretimden yanayız yani bizim hiç kimsenin ekmeğinde parasında gözümüz yok. Biz sadece kendi hayat şartlarımızı kolaylaştırmak için mücadele ediyoruz.

Mahkemeye verdik işe iade davası açtık bundan üç ay önce. Şu an birinci duruşmamız olduktan sonra hepsi ertelendi. Biz iade davamızı kazanacağımızdan eminiz. Şunu da söyleyeyim, tabii ki işveren de elindeki kozlarını bizlere karşı kullanıyor. İçerde şu an üretimle ilgili başarılı bir durum yok. Yeni taşeron işçilerini engellemek istedik ve başka toplu iş görüşmelerinden

birkaç tanesini engelledik. Sonra bizden habersiz taşeron işçileri seçmiş almışlar bilmediğimiz için de engel olamadık.

- Dava sadece işe iade davası mı yoksa 17 senedir çalışan işçiler var iş akdi feshedildi tazminatlarını almak için mi açıldı?

- Ben çalışmaya başlayalı 11 yıl oldu. Bizim 115 kişinin tek taraflı iş akdi feshedildi. İşverenin böyle bir hakkı yok zaten. Şimdi de işsizlik ödeneğini alamıyoruz. Şu an bizim açtığımız tek dava işe iade davasıdır. Onun öncesinde direnişin ilk günlerinde patronun da biz öncülere açtığı bir dava var. Güya yüz kızartıcı, ahlak bozucu faaliyetler içinde olduğumuzdan kaynaklı açıyor, hâlbuki sendikal faaliyete tahammülü olmadığı için bunları yapıyor. Bizi işten çıkarma suçlaması bu oldu. Bunu ispatlayacak net bir kanıt yok çünkü biz zaten öyle bir şey yapmadık. Anayasanın bize vermiş olduğu sendika hakkının en doğal-yasal hakkımız olduğunu gösterdik. Onların açtığı dava da ertelendi.

- Söylemek istediğin son bir şey var mı?

- Çalışanlar olarak bir bilgimiz yoktu. Bundan beş veya on sene önce bu bilgilere sahip olsaydık, şu an daha iyi bir konumda olabilirdik, bilmediğimiz için geç kaldık. Devletimiz malum işçilere gelince ücretler konusunda herhangi bir iyileştirme yapmıyorlar bilerek veya bilmeyerek. Eğer ki insanlar bizler gibi mücadele etmek istiyorlarsa, bizler gibi sendika temsilciliği olan yerlerden veya sivil toplum kuruluşlarından bilgi alsınlar. Hiçbir zaman "biz işten çıkarıldık, bizi işten atarlar, haklarımızı alamayız" gibi bir paniğe kapılmalarına gerek yok. Bilgilenirlerse bu mücadeleye girmeleri daha kolay olur.

Kızıl Bayrak / Kartal

“Direnişin kazananı biz olduk”

Direnmek, daha önce bulmacalarda karşımıza çıkan bir kelimeydi anlamını bildiğimiz, belki de bildiğimizi sandığımız. Oysa çok derindir anlamı çok canlar heba olmuştur bu uğurda, bu yaşam kavgasında. Biz de yeni anlamaya başladık bu kelimeyi, haklarımızı aramaya başladığımızda. Meğer boş yaşamışız yıllarca boş yere ezilmişiz, ne kendi haklarımızı aramışız ne de gelecek nesilleri, çocuklarımızı düşünmüşüz. Biraz geç de olsa bir yerden başlamış olduk. Serapool direnişçileri olarak sesimizi duyurduk, duyurmaya çalıştık. Vicdanımız rahat bizim.

Biz Serapool direnişçileriyiz, patroncu düzenden yana olanlar gibi fabrika içinde değil direniş alanındayız. Şuan fabrikada çalışanlar direnişteki 15 yıldır arkadaşlık ettiği insanları kaybettiler. Şimdi o şahıslar çevresindeki insanların, daha da önemlisi çocuklarının yüzlerine nasıl bakıyorlar. Sizin çocuğunuz şimdi olayın farkında olmasa da sen farkındasın, bir gün o da olacak, içinde o ezikliği yaşayacak. Benim annem ya da babam arkadaşlarının değil de patronların yanında olmuştu diyecek ve o çocuk daha derin düşünebilirse aslında benim geleceğimi değil de patroncu sermayeyi düşündü diyecek. Düşünmeli insan biz neden buradayız diye. Farkında olmak bazı şeylerin, yıllardır hep sömürüldük ve hep sömürülmeye devam edileceğiz diye, ta ki birlik olup sesimizi duyurana kadar.

Direnişte 4. aya yaklaştık çok şey öğrendik daha da öğrenecek çok şey var, bu direnişte bunun

farkına vardım. Yeterli örgütlenme yardımlaşma yok. Tecrübeli insanlara ihtiyacımız var. Sadece manevi destek yeterli olmuyor. İşçileri bir arada tutabilmek için maddi destek de çok önemli. Sendika için yola çıkıldıysa sendikadan yönetici arkadaşlar dışarda olan işçilerin en azından zorunlu ihtiyaçlarını karşılayacak parasal destek sağlaması gerekir. Direnişteki işçiler ekonomik sorunlar yüzünden çalışmak için direniş alanını terk etmek zorunda kalmamalı. Biz bu direnişe başladığımızda 130 kişiydik. Şimdi 50 kişiyi bir araya toplayamıyoruz. Arkadaşlarımızın çoğunluğu işe başladı sendikadan üyeliğini çekmediler. Fakat aramızda da değil.

İşyeri koşulları çok kötüydü, istediğimiz zaman yıllık iznimizi kullanamıyorduk, direniş sırasında fırsat bulup köylerine gidenlerde oldu. Bundan sonraki süreç ne olur şuan belli değil ama bilinen bir şey var ki, direnişteki arkadaşlara yardım edilmediği sürece sayımız her gün biraz daha azalacak. Ben şuna inanıyorum ki biz sendikalı olarak fabrikada çalışmaya başlayamazsak bile yine de biz kazanmış olacağız. Biz şu anda bile çok şey kazandık. Bu direniş sayesinde yaklaşık 30 yıldır üretim yapılan bu fabrikada ilk defa ramazan ayında yemek yiyebildi işçiler, işveren ilk defa işçilere selam vermeye başladı ve ilk defa bir işçiyi arabasına aldı. Bu direniş herkese bir şeyler öğretti. Ve direnişin kazananı biz olduk.

Erol Önkoyun
SeraPool Direnişçisi

Santa Farma'da direniş sürüyor

Santa Farma'da işten atma saldırısına karşı 7 Eylül'den beri direnişlerini sürdüren işçiler 25 Eylül'de şirketin İstanbul Şişli'deki genel merkezi önünde yaptıkları eylemle, atılan işçilerin geri alınmasını ve sendikal hakların tanınmasını talep etti.

Topkapı Ambarlar'daki işyeri önünde bir araya gelen işçiler adına açıklamayı Nakliyat-İş Sendikası Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu yaptı.

Santa Farma patronunun işçileri keyfi ve hukuksuz bir şekilde işten attığını belirten Küçükosmanoğlu, sendika olarak bu duruma sessiz kalmayacaklarını ifade etti.

Atılan işçiler geri alınmaya kadar Santa Farma'da direnişin süreceğini vurgulayan Küçükosmanoğlu, kazanana kadar Santa Farma önünde direniş çadırının kalacağını belirtti.

Basın açıklamasının ardından direnişçi işçiler, sendika üyeleri ve aileleri bayramlaştıktan sonra eylemi sonlandırdı.

Ermenek katliamı davasında 4. duruşma

Karaman'ın Ermenek ilçesindeki Has Şekerler Madencilik'e ait maden ocağında 28 Ekim 2014'te 18 işçinin yaşamını yitirdiği katliamla ilgili 3'ü tutuklu 16 kişinin yargılandığı davanın 4. duruşması 30 Eylül'de görüldü.

Ermenek Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen duruşmaya şirket sahibi Saffet Uyar, Ermenek Cenne Linyit Kömürü İşletmesi Müdürü ve hissedarı Abdullah Özbey ve aynı şirketin teknik nezaretçisi Ali Kurt ve katledilen madencilerin aileleri katıldı.

Mahkeme heyeti Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın bakanlığa bağlı müfettişler hakkında soruşturma izni vermediğini belirtti.

Abdullah Özbey'in avukatları, tutukluluk süresinin uzun olduğunu gerekçe göstererek Özbey'in tahliye edilmesini talep etti. Ayrıca sanık avukatları madenci ailelerinin sanıklara hakaret ettiğini ve sanıkların "mağdur" olduğunu iddia etti. Saffet Uyar'ın avukatı da bütün sorumluluğun ruhsat sahibinde olduğunu ve Uyar'ın "mağdur" olduğunu iddia etti.

Sanık avukatlarının suçu birbirlerinin üzerine atarak kendi müvekkillerini kurtarmaya çalışmasına tepki gösteren madenci yakınları "Madem bunların hepsi suçsuz, o zaman suçlu kim?" dedi.

Mahkeme heyeti, dosyanın Ankara Ağır Ceza Mahkemesi'ne gönderilerek, bilirkişi heyetinde görüşülmesine ve sanıkların tutukluluk hallerinin devamına karar verip duruşmayı 25 Kasım'a erteledi.

Burjuva parlamentaryer burjuva düzen

Hali hazırda gündemde olan erken genel seçimler konusunda güncel bir içerik oluşturduğu için, Ekim'in Ocak 2004 tarihli 233. sayısının "Seçimler, sol hareket ve devrimci sınıf çizgisi" başlıklı başyazısının belli bölümlerini okurlarımızla paylaşıyoruz. Yazının tamamını tkip.org sitesinden okuyabilirsiniz.

Konuya burjuva parlamentosu ve onun oluşumunun temel aracı olarak genel oyun ele alınışından başlıyoruz.

Burjuva parlamentosu, özellikle demokratik biçim ya da görüntü içindeki hallerde, burjuva devlet ve yönetim aygıtının temel kurumlarından biri olarak görünür ve genel oy yoluyla "halkın iradesi"nin somutlanıp temsil edildiği kurum olarak sunulur. Görünüşe göre burjuva düzeninin yasama (ve parlamentoya dayanan ve güya onun tarafından da denetlenen hükümet yoluyla da yürütme) kapsamındaki işler buradan, "halkın seçilmiş temsilcileri" eliyle yürütülür. Burjuva parlamentosu, onun düzenin işleyişi içindeki yeri ve işlevi sıradan kitlelere böyle sunulur; kitlelerin bilincinde "millet iradesinin temsili"ne dayalı parlamenter yanılısamalar bu yolla oluşturulur ve zaman içinde kökleştirilir.

Oysa der Lenin, Devlet ve İhtilal'de, Marks ve Engels'in devlet ve burjuva parlamentarizmine ilişkin düşüncelerini çözümlerken ve bu çözümlenmeyi o günün burjuva dünyasının verileri ve Rusya'daki devrimin deneyimleriyle de birleştirirken, "Amerika'dan İsviçre'ye, Fransa'dan İngiltere'ye, Norveç'e vb. dek, herhangi bir parlamenter ülkeyi düşününüz; asil işler hep devlet daireleri, bakanlıklar, kurmay kurulları tarafından yürütülür. Parlamentolarda, yalnızca 'saf halk'ı aldatma ereğiyle, gevezelikten başka bir şey yapılmaz."

Demek ki sadece Türkiye gibi gerçek bir burjuva demokrasisi uygulamasını hiçbir zaman yaşamamış ve bu nedenle de parlamenter kurumların en güdük, sınırlı ve sakatlanmış biçimiyle varolduğu ülkelerde değil, fakat bir kısmı büyük burjuva devrimlerini yaşamış en demokratik cumhuriyetlerde bile parlamento, genel oyla ortaya çıkan "millet iradesi"ne dayalı olarak devlet işlerinin yürütüldüğü temel yönetim aygıtı değil, fakat yalnızca bu yolla, bu türden bir yanılısamayla sıradan kitleleri aldatmanın bir aracıdır. Devlet aygıtının ve yönetim işlerinin temeli her yerde militarist kurumlar ve bürokrasidir ve "devlet işleri" her yerde, en demokratik cumhuriyetlerde bile, bu kurumlar üzerinden yürür, yürütülür.

İkinci temel konu, parlamenter oluşumun temel aracı olarak genel oyun anlamı ve işlevidir. Burjuva devletinin bürokratik ve militarist niteliğinin hiç

değilse o dönemin önde gelen bir kısım ülkesinde henüz çağdaş dönemdeki denli kökleşmediği bir evrede yaşayan Marks ve Engels, burjuva düzen altında genel oyun anlamı ve işlevi konusunda her türden oportünist yanılısamayı ilelebet yıkacak denli açık ve kesin konuşmuşlardır. Marks, Paris Komünü üzerine ünlü çözümlemesinde, burjuva düzen altında genel oy hakkının temel işlevinin, "her üç ya da altı yılda bir, parlamentoda halkı yönetici sınıfın hangi üyesinin 'temsil edeceği'ni ve ayaklar altına alacağını kararlaştırmak"tan ibaret olduğunu söyler (Fransa'da İç Savaş). Aynı konuda Engels ise, devletin kökeni üzerine temel eserinde şunları söyler: "... Öyleyse, genel oy hakkı, işçi sınıfının olgunluğunu ölçmeyi sağlayan göstergedir. Bugünkü devlet içinde bundan daha çok hiçbir şey olamaz ve hiçbir zaman da olmayacaktır." (**Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni**)

Burjuva düzen altında genel oy hakkına dayalı seçimlere ve burjuva temsili kurumlara ilişkin bu marksist bilimsel yaklaşımların ışığında dönüp 3 Kasım 2002 seçimlerinden beri reformist solda yaşananlara bakınız. Muhtemel bir seçim başarısı üzerine kurulan hayaller, bu başarıya atfedilen anlamlar üzerine düşününüz, bu size 12 Eylül'ün bugün artık tasfiyeciler bir tortuya dönüşmüş ürünü olarak reformist soldaki ideolojik çöküşün ve çürümenin boyutlarını verecektir.

3 Kasım 2002 seçimlerinde "Emek, Barış ve Demokrasi Bloku"unda birleşen bu tasfiyeciler yığının, burjuva siyasal arandada oluşmuş boşluğun solu "iktidara" çağırdığını, en azından ona hükümet ortağı olma şansı tanıdığını söyleyebilmiş, parlamenter hayallerle herkesten daha fazla sersemlemiş durumdaki EMEP temsilcileri işi "iktidara yürüyoruz!" söylemine vardırabilmişlerdi. 28 Mart (2004) yerel seçimlerinde ise, eski bir İMF memuru ve özel savaş suçlusunu Karayalçın liderliğindeki "Demokratik Güçbirliği"nde biraya gelen aynı reformist blok, bu kez İngiliz fabianlarından miras "belediye sosyalizmi" hayalleriyle ortaya çıkmış, işi aşırılığa vardiymayı bir kez daha kimseye bırakmayan aynı EMEP yöneticileri, bu kez "yerel iktidarlaşma" ve bunu da ilk genel seçimlerde gündeme gelebilecek bir "genel iktidarlaşma"ya basamak yapma söylemlerini kullanabilmişlerdir.

Şimdi ise aynı parlamenter tasfiyeciler çizgi, artık her türlü ilke ve ölçünün bir yana bırakıldığı, program ve politikaya ilişkin tatsız sorunların "safı böleceği" kaygısıyla kategorik olarak tartışma dışı tutulduğu, tüm tartışmanın adayların nasıl saptanacağı ve kimlerden oluşacağı ekseninde sürdürüldüğü, buna ilişkin açık gizli hararetili tartışma ve pazarlıkların yapıldığı "bağımsız adaylar bloku" üzerinden sürdürülmektedir. Bu ilkedен yoksun şekilsiz yeni

"blok"ta tüm kaygılar ne edip edip meclise bir grup sokmaya endekslenmekte, "23 Temmuz sabahı yeni bir Türkiye'ye uyanmak" üzerine tatlı hayaller kurulmakta, içlerinden bazıları işi meclise sokulacak grubun "gölge kabine" gibi çalışarak geleceğin iktidarı için halka güven vermek olanağı bulacağını söylemeye vardiirabilmektedir.

Devrimci Marksizm ve liberal oportünizm arasındaki uçurum

Nihayet en can alıcı noktaya, devrimci Marksizm ile burjuva parlamenter hayallerle sersemlemiş her türden tasfiyeciler oportünizm arasında tam bir uçurum demek olan temel ayırım noktasına geliyoruz. Seçimlerden ve parlamentodan devrimci amaçlarla yararlanmak ne anlama gelir? Bunun somut anlamı ve içeriği nedir, olmazsa olmaz gerekleri nelerdir?

Önce bir kez daha Lenin'e başvuruyoruz:

" (...) Sosyal-Demokratlar için seçimler, özel bir siyasal işlem değildir, bin bir türlü vaatte bulunarak sandalye kazanmaya çalışmak değildir, ama sınıf bilinci olan proletaryanın siyasal dünya görüşünün ilkelerini ve temel isteklerini savunmak için özel bir fırsattır." (**Reformcuların ve Devrimci Sosyal-Demokratların Seçim Bildirgeleri, Kasım 1912**)

" (...) 'Seçim için' bildirge değil, ama devrimci sosyal-demokrat bildirgeyi uygulamak için seçimler! – İşçi sınıfının partisi konuya böyle bakıyor. Seçimlerden bu amaçla esasen yararlandık, sonuna kadar da yararlanacağız. Rus Sosyal-Demokrat İşçi Partisinin devrimci bildirgesini, taktiklerini ve programını savunmak için en gerici çarlık Dumasını bile kullanacağız. Gerçekten değerli olan bildirgeler, (...), hareketin tüm sorunlarına tam yanıt veren, uzun sürmüş devrimci uyandırma çalışmalarını tamamlayan bildirgelerdir..." (**Dördüncü Duma Seçimleri Arifesinde, Temmuz 1912**)

Demek ki devrimci bir sınıf partisi için seçimler, amacı kitlelerin devrimci bilincini ve eylemini devrim hedefi doğrultusunda geliştirmek olan olağan devrimci çalışmanın, bu özel politizasyon döneminden de en etkin bir biçimde yararlanarak sürdürülmesi için bir özel fırsattan öte bir şey değildir. (TKİP bu devrimci marksist yaklaşımı her seçim döneminde özellikle öne çıkarmakta, altını çizmekte ve tasfiyeciler oportünizmin ideolojik teşhiri eşliğinde kararlılıkla savunmakta ve son derece sınırlı olanaklarını en etkin bir biçimde kullanarak pratikte uygulamaktadır). Her seçim döneminde tüm tartışmayı ve pazarlıkları parlamentoya nasıl ve kaç kişi sokarız eksenine kilitleyen tasfiyeciler oportünizmin görmezlikten geldiği, onların kuyruğunda politika yapmayı çizgi haline

amentosu ve altında genel oy

getiren ve giderek onlara daha çok benzeyen sözde devrimcilerin anlamadığı ya da anlamazlıktan geldiği de budur. Bu devrimci amaç bir an ve bir nebze olsun hiçbir koltuk kaygısına feda edilmez, edilemez. Ancak bu devrimci çizgide ve amaç doğrultusunda sürdürülen çalışma sonuçta kitlelerin oy desteği ile ortaya 'koltuk' imkanı çıkarırsa, bundan, yani parlamento kürsüsünden de yine tümüyle aynı devrimci amaçlar doğrultusunda, yani "proletaryanın siyasal dünya görüşünün ilkelerini ve temel isteklerini savunmak için", yararlanma yoluna gidilir. Bunun ötesindeki her türlü düşünce, kaygı, hesap ve pratik, en kaba ve iflah olmaz bir oportünizmin bir ifadesidir ve burjuva parlamantoculuğunun şu veya bu biçiminin bir yansımasından başka bir şey değildir.

Fakat dönüp 3 Kasım 2002 seçimleri ve bugünkü seçimler üzerinden sol alternatif adı altında toplaşan tasfiyeciler grubu yığınını bakınız, bu devrimci amacın zerresini göremezsiniz. Onlarda tüm hesap ve kaygılar koltuk hesabına, ne edip edip parlamentoya girmeye dayalıdır. Pazarlıklar buna göre yapılır, ittifaklar buna göre kurulur ya da son anda bu nedenle bozulur.

Pazarlıklarını buna göre yapanlar, bu kaygı ve hesabı seçim politikasının eksenine oturtanlar, doğal olarak, "proletaryanın siyasal dünya görüşünün ilkelerini ve temel isteklerini savunmak", seçimleri vesile ederek devrimci programın temel esaslarını ve stratejik amaçlarını içeren bir platform ortaya koymak türünden, koltuk hesabına dayalı birlik için yalnızca sıkıntı konusu olacak sorunları bir yana bırakırlar. Böyleleri için "IMF ve patronlara karşı emekçinin yanında yer almaya" maddesiyle başlayıp "Çevresel yıkıma karşı durmaya" maddesiyle biten bulanık, muğlak, hiçbir açık devrimci tanım ve anlam içermeyen, sıradan bir sosyal-demokratın altına rahatlıkla imzasını atabileceği 9-10 maddelik bir sosyal-demokrat "platform" koyup isteyen istediği gibi yorumlasına bırakmak fazlasıyla yeterlidir. Böyleleri için önemli olan, seçimlerde koltuk elde etmeyi kolaylaştıracak tarzda en çok sayıda parti, grup, çevre ve kişiyi uzlaştırabilmektir. Bu ise, olanaklıysa ortaya hiçbir platform koymamayı, ama eğer bu kadarı çok biçimsiz kaçıyor ve ortaya konulan sözde "sol alternatif" gülünç duruma düşürüyorsa, bu durumda temel sorunları, örneğin devleti, devrimi, iktidarı, kapitalist mülkiyeti, her biçimiyle emperyalist egemenliği, hele hele de sosyalizmi, bir yana bırakarak, daha tali bazı siyasal-sosyal sorunlar üzerinden ve her isteyen istediği yere çekebileceği muğlaklıkta bir "birleştirici" platformla yetinmeyi gerektirir. Nitekim halihazırda yapılmakta olana da budur. (Bağımsız adaylar blokunun akıl hocaları ve hararetli savunucuları, ki bunlardan bir kısmı Soros vakıflarıyla da bağlantılı sıradan burjuva liberallerinden öte bir şey

değildir, tüm açıklığı ile platforma ilişkin sorunlara fazla takılmamak gerektiğini, zira bunun ayrılıktan başka bir sonuç yaratmayacağını söylemektedirler.)

Peki bütün bunlar ne için? Elbette parlamentoya bir sol grup sokabilmeyi güvenceye alabilmek için! İyi ama marksist ilkelere ve devrim davasına bağlı her gerçek devrimcinin anında parlamenter avanaklık olarak teşhis edip mahkum edeceği görüş, tutum ve kaygı bundan başka nedir ki? Bunu EMEP payına, ÖDP payına, SDP payına, siyasal yaşamda bir sıfır olan bazı ne olduğu belirsiz şekilsiz çevreler payına, yani 12 Eylül'ün geride bıraktığı tasfiyeciler liberal tortu payına anlamak mümkün. Peki kendilerine hala da devrimci diyenler, herşeye rağmen şimdilik hala böyle de görülebilenler payına ne demeli? Seçimler ve burjuva temsili kurumlar karşısındaki konum ve tutumun kimin gerçekte ne olduğunun şaşmaz bir ölçütü olduğunu daha baştan önemle vurgulamış bulunuyoruz ve şimdilik bunu burada bir kez daha yinelemekle yetiniyoruz.

Solda parlamentarizmin öteki yüzü: iflah olmaz kuyrukçuluk

Bütün bunlarda kuşkusuz bir yenilik yok. 3 Kasım 2002 seçimlerinden, yani soldaki tasfiyeciler yıkım ve sürüklenmenin bir kısım devrimci çevreyi de içine alarak parlamentarizme evrildiği andan itibaren durum bütünüyle budur ve dahası, her yeni seçim bir öncekinden daha geri bir noktaya sürüklenmek anlamına gelmektedir.

Fakat burada özellikle eklenmesi gereken bir başka temel önemde nokta var. Bu üç dönemin tüm bu tasfiyeciler sol gruplar yığını payına ortak keseni, düzen içi bir çizgiye kaydığını yüreklilikle ortaya koyan ve düzenle barışıp bütünleşmeyi temel kaygı

haline getirmiş bulunan Kürt hareketinin kuyruğunda sürüklenmektedir. Hatırlanacağı gibi, 3 Kasım 2003 seçimlerindeki "Emek, Barış ve Demokrasi Bloku", gerçekte tümüyle Kürt hareketi ekseninde ve DEHAP çatısı altında bir araya gelmekti. 28 Mart'ta "yerel iktidarlaşma" hedefiyle Karayalçın liderliğinde kurulan "Demokratik Güçbirliği", yine tümüyle liberal Kürt hareketinin bir politik tercihi idi ve solun kuyrukçu kesimi bu tercihe el mahkum boyun eğmişti. Şimdi "3. Cephe" diye sunulan "bağımsız adaylar bloku" da Kürt hareketinin önüne örülen utanç verici seçim barajlarını aşmak üzere zorunlu olarak gündeme getirdiği bağımsız adaylar politikasına bir uyum çabasıdır başka bir şey değildir. Ve çok geçmeden hep birlikte göreceğimiz gibi, Kürt hareketinin kendi başına hareket etmesi durumunda bu "3. Cephe" tümüyle boşlukta kalıp çökecek, daha seçimler bitmeden de unutulup gidecektir.

Dolayısıyla olup bitenler, büyük bir bölümüyle 12 Eylül yenilgisi ile başlayan sürecin tasfiyeciler liberal bir ürünü olan bugünkü reformist sol grup ve çevreler yığınının bağımsız varlık iddialarını tümüyle yitirdiklerini göstermektedir. Onlar çoktandır burjuva politikasının yarattığı boşluklarda kendilerine yeni yaşam alanları aramakta ve bunu da parlamenter yaşama katılabilmekte görmektedirler. Düzen solunun sol söylemle biçimsel bağını kesebilecek denli gericileşmesi, onları bu konuda ayrıca cesaretlendirip heveslendirmektedir. Fakat bunu bile kendi bağımsız konularıyla yapabilecek bir güç ve iradede tümüyle yoksun olduklarını yılların olayları göstermektedir. Kürt hareketi neyi tercih ediyorsa onun ardından sürüklenmek tam da bundan dolayıdır. Ne de olsa "iyi bir planla" meclise "50'den fazla" sol parlamenter sokmak heves ve hayalleri de gerçekte tümüyle Kürt halkının oyları üzerinden yapılan hesaplara dayalıdır.

Suriye ve Ortadoğu'da yeni bir döneme doğru

ABD, batılı diğer emperyalist devletler ve siyonist İsrail ve Türk sermaye devleti Suriye'de rejim karşıtı gösteriler başladığında iyiden iyiye umutlanmışlardı. "Demokrasi ve insan haklarına saygı" yalanı ile demeç üstüne demeçler veriyor, Afganistan, Irak ve Libya'da yaptıkları gibi, Suriye'ye müdahale için gün sayıyorlardı. Özellikle işbirlikçi Türk sermaye devleti bu konuda oldukça istekli ve iştahlıydı. Sermaye devletinin kibirli ve küstah bugünkü Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan bir günde Suriye'nin bir ucundan girip diğer ucunda çıkacaklarını dile getiriyordu. ABD ve onun baskılarıyla hareketlenen diğer batılı emperyalistler ve bölgedeki işbirlikçileri ile bilim gerici koalisyon, rejimin fazla dayanamayacağını ve Esad'ın da Bin Ali ve Mübarek gibi sahneden çekileceğini sanıyorlardı. Ne var ki, bu kez hesapları boşa çıktı. Hesap bu kez de Şam'dan döndü.

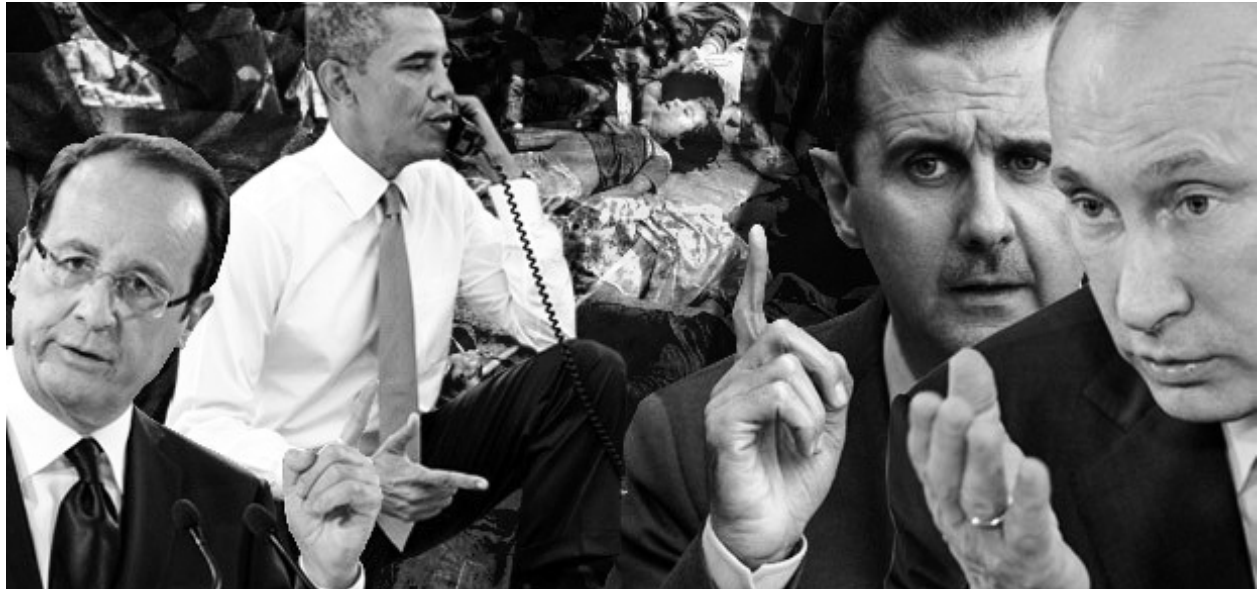
Esad rejimi oldukça dayanıklı çıktı ve dolayısıyla tüm beklentileri boşa çıkardı. Hiç kuşkusuz bunda, halkın belirli bir kesiminin aktif desteği önemli bir rol oynadı. Fakat, bu konuda başat rolü her defasında Esad'a ve Suriye'ye arka çıkan, ABD ve emperyalist koalisyonun müdahale girişimlerine direnen Rusya ve Çin oynadı. Özellikle Rusya'nın dolaysız desteği caydırıcı oldu.

Suriye gemişten beri Rusya'nın bölgedeki dolaysız ilişki halinde olduğu müttefiği idi. Diğer şeyler bir yana Akdeniz'e açılan yegane kapısıydı. Bu anlamda da burada yaşamsal çıkarları vardı. Önceleri BM'deki veto hakkını kullanmak da dahil, siyasi ve diplomatik çıkışları ile Suriye'ye müdahaleye direndi. Şüphesiz ki bu henüz bir savunma konumuydu ve kendisi için bir yaşamsal çıkar alanı olan Suriye'deki çıkarlarını korumada yeterli değildi. Gelinen yerde Rusya karşı atağa geçmiş, ABD ve onun öncülüğündeki emperyalist koalisyonunun hamlelerine, hem de bölgedeki güç dengelerini değiştirme niteliği taşıyan karşı hamlelerle cevap vermeye başlamış bulunuyor.

Rusya artık bölgede kalıcı bir güçtür

Dünyada gitgide kızışan bir hegemonya savaşı var. Bu savaşın başını ise ABD çekiyor. ABD halihazırda dünyanın egemen gücüdür. Henüz ona açıktan ve cepheden kafa tutan bir başka güç yok. Buna karşın ABD'nin hegemonyası uzunca bir süredir çözülmektedir. Tam da bu nedenledir ki ABD, tartışmalı hale gelen hegemonyasını yeniden ve kesin olarak tüm rakiplerine kabul ettirmek istiyor. Bunun için sürekli olarak özellikle Ortadoğu'da ve Kafkaslar'da savaş politikaları izliyor. Emperyalist müdahalelerde bulunuyor, işgaller gerçekleştiriyor, etnik, dinsel ve mezhepsel çelişkileri kaşıyıp iç savaşları kışkırtıyor. Bunlarla da yetinmiyor, rakiplerini kışkırtıyor, hazırlıksız durumdayken onları kendisiyle savaşmaya zorluyor.

ABD'nin kışkırtıp vakitsiz bir çatışmaya zorladığı ilk devlet ise Rusya'dır. Kafkaslar'da ve Ortadoğu'da aralıksız biçimde Rusya'nın yaşamsal çıkarlarına saldırıyor. Rusya'yı kuşatma altına almak için yoğun bir çaba ortaya koyuyor. Gürcistan'ı NATO'ya alıyor,

Ukrayna'yı almaya çalışıyor. Bunları yaparken batılı müttefiklerini bu yönde harekete geçirmeyi de ihmal etmiyor.

ABD, Rusya'ya dönük benzer bir saldırıyı Suriye üzerinden de gerçekleştirmek istedi. Akdeniz ticaret yolunu ele geçirmek için yoğun bir mesai yürüttü, bu amaçla Suriye'nin en önemli limanlarını kendi hizmetine almak istedi. Suriye krizini bahane ederek, ama esas olarak IŞİD'e karşı savaş yalanı ile fiili durum yaratarak Suriye hava sahasını kendi doğal savaş alanı haline getirdi. Bu ABD'nin Suriye'ye dönük savaş planıydı. ABD'nin Suriye krizi üzerinden yürüttüğü savaş planını Rusya bozdu.

Şöyle ki, Rusya yaşamsal çıkarlarını korumak için ABD'nin savaş planına, kendi savaş planı ile cevap verdi. Rusya'da ABD'nin, Türk sermaye devleti ve Suudiler gibi kadim işbirlikçileri ile yoğun bir diplomasi trafiği içine girdi. Siyasi, askeri ve ticari ilişkiler kurmak amaçlı yoğun bir mesai yürüttü. Çin ve İran'la ilişkileri daha hedefli biçimde şekillendirdi, bir karşı blok oluşturdu. Bu arada, Suriye'de kalıcı olmasını sağlayacak olan adımlar atmaya başladı. Örneğin, Suriye'ye askeri ve lojistik desteği arttırdı. Askeri danışmalarını Suriye'ye taşıdı, Suriye ordusu ile birlikte IŞİD'e dönük hava saldırılarına girişti.

Dahası var. ABD'nin İncirlik hava üssü hamlesine onun tam karşısındaki Celbe üssü ile cevap verdi. Şimdi de yeni hava üsleri inşa etmeye çalışıyor.

Belirtmek gerekir ki, Rusya'nın sadece Suriye'de değil tüm bir Ortadoğu'da güç dengelerini değiştirebilecek olan bu hamleleri beklenen sonuçları vermiş bulunuyor. Örneğin, ABD hiç değilse şimdilik sınırlı kimi siyasi ve diplomatik girişimlerle Rusya'nın ataklarını karşılıyor. Rusya, açıktan ve yüksek sesle "IŞİD'e karşı gerçekte sadece Kürtler ve Suriye rejimi savaşıyor" diyor, ABD ve koalisyon cephesinden kayda değer bir itiraz yapılmıyor. ABD Rusya'nın bu koalisyona dahil olmasını ve katkısını olumlu bulduğunu açıklıyor. Bunu, bilinen Esad karşıtı tepki ve itirazlarına karşın, Esad'lı bir geçiş döneminin kabulü izliyor. Fransa ilk kez hem de Suriye hava sahasını kullanarak IŞİD'e bomba yağdırdı. Alman

Dışişleri Bakanı Frank-Walter Steinmeier, "Rusya'nın bölgede askeri olarak işin içine girmesini büyük bir memnuniyetle karşılıyoruz" açıklamasını yaptı. Dış politika alanında en büyük yenilgiyi Suriye politikası ile yaşayan Türk sermaye devletinin, üstelik bu politikanın en ateşli savunucusu olan Tayyip Erdoğan'ın, ağababası ABD'ye paralel biçimde yaptığı, "Esad'lı (Esed'li değil) bir geçiş dönemi de izlenebilir" şeklindeki açıklaması bu süreçteki bir başka manidar gelişme olmuştur.

Sonuç olarak, Rusya, başta ABD olmak üzere, rakiplerinin ne diyeceğine aldırmaksızın ve onlar henüz hamle yapmadan yaptığı hamlelerle bölgedeki güç dengelerinde değişikliklere yol açmıştır. İlk kez kendi topraklarından uzak bir coğrafyada sıcak bir savaş bölgesine taşınmış, Suriye'ye savaş gücü yüksek uçakları, helikopterleri ve askerleri ile o da bölgeye yerleşmiştir. Demek oluyor ki, Rusya bir dış müdahale gücü değil, artık kalıcı bir müdahale gücüdür. Yani bölgenin geleceğini belirlemede ABD artık yalnız değildir.

Suriye ve tüm bölge halklarını daha karanlık günler bekliyor

Gerçek şudur ki, Suriye krizi yerli yerinde durmaktadır. Ne ABD cenahı ve ne de Rusya-Çin ve İran bloku krize herhangi bir çözüm bulmuş değiller. Bulmaya muktedir de değiller. Bir kere onlar çözüm gücü değil, bizatihi sorunun, eşdeyişle Suriye'deki krizin kaynağı ve sorumlusudurlar.

Öte yandan, Rusya'nın kalıcı biçimde bölgeye yerleşmesi ve bundan böyle bölgenin geleceği konusunda ikinci güç olması, hegemonya savaşını daha da azdıracaktır. Bu yönlü savaşı daha bir tetikleyecektir. Yine gerçek şudur ki, sözkonusu hegemonya savaşının nereye evrileceği tam bir belirsizlik içerisinde. Bu konuda bir kehanetde bulunulamaz.

Kesin olan ise şudur; önümüzdeki günlerde emperyalist sömürü ve yağma daha da yoğunlaşacaktır. Ortadoğu emperyalist saldırganlığın, müdahalelerin, savaşların, işgallerin ana sahnesi olma özelliğini koruyacaktır.

Türkiye'nin Suriye politikasında manidar değişiklik

Türkiye'nin Ortadoğu'ya özelde Suriye'ye yönelik dış politikasının iflasını tescil eden yeni gelişmeler yaşanıyor. Suriye ile ilgili kendi 'iç meselesi' olduğunu söyleyerek saldırgan bir politika benimsemiş olan Türkiye, neo-Osmanlı hayalleri ile birlikte geçtiğimiz süreç boyunca gerici çeteleri her yönüyle destekleyerek iç savaşı körüklemiştir ve hala buna devam etmektedir.

Biliniyor ki Ortadoğu gibi önemli bir coğrafya, emperyalist güçlerin kısa ve uzun vadeli hesaplarıyla birlikte adeta bir satranç oyun alanı gibidir. Ortadoğu satrancında, ABD ve Rusya gibi büyük oyun kurucuların çeşitli hamleleri Türkiye gibi taşeron ülkelerin neo-Osmanlı hevesleri gibi adı şaşalı ama çapsiz politikaları ile kıyaslanamaz bile.

Son gelişmeler göstermektedir ki Rusya'nın doğrudan müdahale ettiği Suriye meselesinde işler hızlı bir değişim seyrine girmiş bulunuyor. Rusya'nın Doğu Akdeniz'e ilişkin "stratejik" hesapları gereği Suriye'de daha doğrudan müdahil olması, ABD'nin de bunu görerek taktik ve söylem değiştirmesi yeni bir sürece işaret ediyor. ABD ile Rusya'nın Suriye'de havada ihtilafı önleme ve IŞİD karşıtı harekât mekanizmalarını konuşmak için mutabık kaldıklarını ilan eden görüşmeleri bunu gösteriyor. Savaşın başladığı 2011'den bu yana ABD ve Rusya'nın bölgede askeri konularda beraber çalışmak için ilk kez üst düzey temasları, ardından BM Genel Kurul toplantısında ise Obama ve Putin'in görüşmesi dikkat çekici gelişmelerdir. Devamında Almanya'nın da sürece dair "Esad ile konuşulabileceğini" belirtmesinin, bu değişimin AB ülkeleri içinde de ortaklaşılığının bir göstergesi olarak eklemek gerekmektedir.

Gelinen yerde ABD Esad'sız çözüm söyleminden vazgeçmiş, Esad'ın gitmesinin şimdilik bir önkoşul olmadığını ifade ederek, Suriye ve Ortadoğu üzerindeki orta ve uzun vadeli kirli ve kanlı çıkarlarını Rusya'nın hamlelerini de gözeterek karşılamak niyetini ortaya koymuştur. Zaten bu çıkar hesapları Suriye'de iç savaşın körüklenmesine neden olmuştur. Yine aynı çıkarlar gereği de, çöken Ortadoğu politikası hızlıca revize edilmekte, bu yönlü söylem ve taktikler hızlıca değişmektedir. Ve tabii ki şimdiye kadar ABD'nin emperyalist çıkarları gereği binlerce insanın ölmüş olmasının, milyonlarca insanın mültecileşmesinin,

ülkenin harabeye dönmesinin muhasebesi yapılmayacaktır.

Emperyalist merkezlerin çıkarlarına göre Suriye'ye yönelik emperyalist saldırganlıkta koçbaşı misyonu yüklenen Türk sermaye devleti ise, bu kirli ve kanlı oyunda basit bir figürandan ibaret olduğunu tekrar görmenin hüsrânını yaşamaktadır. Kendisini bu role fazla kaptıran Türkiye'nin hâlihazırdaki dış politika mimarları bunu iç politika malzemesi olarak da sıkça kullandıklarından dolayı, fazlasıyla zorda kalmışlardır. Türkiye Dışişleri Bakanı ilk elden "Suriye'deki krize çözüm aranırken Esad ile ortak olunabilir mi? Esad bu sorunun temel sebebidir" demekte ısrar etmekle zevahiri kurtarma peşine düşmüştür. Ancak Erdoğan devreye girerek söylem değişikliğine gitmiş; "Geçiş sürecinde belki Esad ile gidilme gibi bir şey olabilir" demek zorunda kalmıştır. Erdoğan ABD'nin tavrını gördükten, Almanya'nın açıklamalarını duyduktan ve Putin'le görüşükten sonra artık eski söylemle yol alamayacağını iyice idrak etmiş olmalı ki, Davutoğlu BM toplantısına gitmeden önce bu açıklamayı yapmak durumunda kaldı. Oysa daha önce neler söylenmemişti ki Esad hakkında! "Biz başka devletlere, başka milletlere benzemeyiz. Biz dengeler adına, çıkarlar adına susacak bir devlet değiliz" (5 Mayıs 2013) diyen Erdoğan'ın dengeler adına söylem ve politika değişikliğine gitmesi oldukça manidardır!

Burjuva politikası böyle işlemektedir. Tren yol almaktadır ve Türkiye açıklamalarından da anlaşılacağı üzere bu politika ile devam ederse treni kaçırabileceğini fark etmiştir. Bu, efendi ABD'nin ve diğer emperyalist güçlerin hiç de umurunda olmaz. Özetle Türk sermaye devletinin Suriye politikasındaki bu basiretsizliği özelde AKP hükümetinin "Suriye'de emperyalistlerin işine yaramama" riskini de beraberinde getirmiştir.

Sonuçta Esad'lı ya da Esad'sız emperyalist güçlerce Suriye denklemi için bir "çözüm" bulunsa da bu, Suriye'de yaşanan iç savaşın faturasını fazlasıyla ödeyen halkların çıkarına hizmet etmeyecektir. Suriye başta olmak üzere Ortadoğu halkları emperyalist merkezlerin kirli ve kanlı planlarının sahnelendiği topraklar olarak kalmaya devam edecektir. Bu oyunu bozmanın yolu ise ezilen halkların birleşik mücadelesinden geçmektedir.

Rusya'dan Suriye'de ilk saldırı

CNN'e konuşan üst düzey bir ABD'li yetkili, Rusya'nın Suriye'de ilk hava saldırısını 30 Eylül'de Homs şehri yakınlarında gerçekleştirdiğini söyledi.

ABD'ye Suriye hava sahasında uçuş yapmalarının iyi olacağını söyleyen Rusya, saldırı planına dair herhangi bir coğrafi bilgi vermedi. Üst düzey bir yetkili ABD'nin görevlere normal bir şekilde devam ettiğini aktardı.

Bir devlet sözcüsü Rusya'nın ABD'ye, hava saldırısının yakında başlayacağı bilgisini Çarşamba sabahı verdiğini onayladı.

"Bağdat'taki bir Rus yetkili bu sabah ABD elçiliğini Rus askeri savaş uçaklarının bugün Suriye'de anti-IŞİD görevlerine başlayabileceği konusunda bilgilendirdi" diyen John Kirby şöyle konuştu: "O daha sonra ABD savaş uçaklarının Suriye hava sahasından görev sırasında uzak durmalarını talep etti. Biz Rusya'nın saldırıya başladığına dair raporları basından gördük."

Kirby, ABD öncülüğündeki emperyalist koalisyonun Irak ve Suriye'de saldırılarına devam edebileceklerini söyledi.

Devlet televizyonuna göre Rusya parlamentosunun üst kurulu 29 Eylül'de Vladimir Putin'e Suriye'de hava gücü kullanma iznini vermişti.

ITAR- Tass'a göre Kremlin kurmayı Sergey Ivanov "Federasyon konseyi başkanının talebini 162 kişinin izniyle oy birliğiyle destekledi" dedi. Ivanov "Oylama Suriye Başkanı Beşar Esad'ın IŞİD'e karşı askeri yardım talebinden sonra gerçekleştirilmişti" diye konuştu.

Fransa da IŞİD'i vurdu

Fransa da 27 Eylül'de IŞİD çetelerine karşı hava saldırısı düzenlediğini duyurdu. Konuya ilişkin açıklama yapan Fransa Başbakanı Manuel Valls, IŞİD'in Fransa'ya yönelik saldırı hazırlığında olduğunu iddia ederek bunu önlemek için IŞİD'in eğitim kamplarına hava saldırısı gerçekleştirdiklerini söyledi.

Avustralya da Esad dedi

Avrupa'da Esad'lı çözüm söylemlerine yeni hükümetin göreve geldiği Avustralya da katıldı. Avustralya Yeni Dışişleri Bakanı Julie Bishop, Suriye'deki en makul çözümün Beşar Esad'ın dahil olacağı bir ulusal birlik hükümeti kurulması olduğunu düşünenlerin sayısının arttığını ifade etti. Bishop BM buluşmasında da daha fazla ülkenin bu görüşü paylaştığını söyledi.

Çin, ABD'nin hegemonya krizini büyütecek

U. Evren

Geçtiğimiz hafta Xi Jinping, Çin Devlet Başkanı olduğundan beri ABD'ye ilk ziyaretini gerçekleştirdi. Aralarında Microsoft, Apple, IBM, General Motors, Cisco, Boeing, DuPont gibi dünyanın en büyük şirketlerinin olduğu sermayedarlarla Seattle'da buluşan Jinping, ziyaretinin devamında da Washington'da Obama'yla görüştü. Bir yandan Asya-Pasifik'te emperyalist rekabetin keskinleştiği, diğer yandan Çin ekonomisine dair kaygıların arttığı bir dönemde gerçekleşen görüşmede, özellikle ABD hegemonyasını "tehdit eden" noktalarda kayda değer bir "sonuç" elde edilemedi. Ortadoğu'da Rusya'nın etkinliğiyle hegemonyası sarsılan ABD, Asya-Pasifik'te de Çin'in yükselişi ile başa çıkmaya çalışıyor. Şirketlerle gerçekleştirdiği görüşmelerden aldığı izlenimle Obama'yla görüşen ve açıklamalarda bulunan Jinping, ABD-Çin arasında öne çıkan sorunlarda ABD'nin çıkarları yönünde geri adım atacağına dair herhangi bir izlenim vermedi.

Siber casusluk

Siber casusluk gündemi, ABD'nin Çin'i uluslararası kamuoyunda 'suçlu' olarak göstermeye çalıştığı temel başlık olarak göze çarpıyor. Xi Jinping'in ABD ziyareti öncesinde bu konuyu tekrar gündeme getiren ve yaptırım tehditlerinde bulunan ABD, Çin'e kendi hegemonyasını dayatmaya çalışıyor. Obama mevcut konuyu görüşmede temel gündem olarak öne çıkararak Çin'e baskı uygulamaya çalışırken, görüşme sonrasında yaptığı açıklamalarda Jinping, bu konuda ABD'nin uyarılarını ve tehditlerini haklı çıkaracak hiçbir vurgu yapmadı. Somut bir adımın ortaya konmadığı "ortaklaşma" açıklamalarıyla birlikte "karşılıklı çatışmanın iki tarafta da kayıplara yol açacağını" belirten Jinping, ABD hegemonyasına kafa tutacağını gösterdi.

Asya-Pasifik'te güvenlik ve insan hakları ihlalleri

Benzer açıklamalar ABD'nin Çin'i köşeye sıkıştırmaya çalıştığı "insan hakları ihlalleri" ve Güney Çin Denizi'nin 'güvenliği' meselelerinde de yapıldı. Hegemonyasının sarsılmasıyla yüzleşen ve dünyanın dört bir yanında saldırganlığın dozunu arttıran ABD, Japonya'daki askeri hamleleri destekleyerek ve Asya Pasifik'teki askeri etkinliğini artırarak Çin'i kuşatmaya çalışırken, Çin'in Doğu ve Güney Çin Denizi'nde attığı 'askeri' adımlardan dolayı "güvenlik" sorununu gündeme getiriyor. Obama sorunu kastederek "bölge ülkelerinin, anlaşmazlıkları barış içerisinde çözmesini zorlaştırıyor" ifadelerini kullanırken, Jinping ise "kendi karasularımızda bağımsızlığımızı, denizlerdeki yasal ve hukuki çıkarlarımızı savunma hakkına sahibiz" diyerek attıkları adımların hiçbir ülkeyi hedeflemediğini, militarist bir çaba içerisinde olmadıklarını öne sürdü.

Obama'nın, Çin'in bazı avukatlara, basına, STK'lara yönelik baskılarını "insan hakları ihlalleri" olarak tanımladığı ve Çin devletini suçladığı açıklamasını ise

Jinping adeta ciddiye almadı. "Demokrasi ve insan haklarının insanlığın ortak gayesi olduğunu" ifade eden Jinping, ABD'nin insan hakları ihlallerine ithafen "ülkelerin farklı tarihsel süreçleri ve gerçekleri olduğunu göz ardı etmemeli, bütün ülke vatandaşlarının kendi ülkelerinin gelişme yolunu bağımsız olarak seçme hakkına saygı göstermeliyiz" dedi.

İklim değişikliği

İklim değişikliği de ikili arasındaki görüşmede öne çıkan gündem oldu. Dünyadaki sera gazları salınımının büyük çoğunluğundan sorumlu olan ABD ve Çin, bu alanda ortak adımlar atacaklarını, Paris'te gerçekleşecek 2015 iklim zirvesine bu doğrultuda bir hazırlık yapacaklarını belirttiler. İki ülke bu alanda da geçtiğimiz dönemde birbirlerini suçlamışlar, çevre kirliliğine sebep olan enerji tüketiminde elle tutulur değişiklikleri hayata geçirmekten uzak durmuşlardı. Nitekim, Volkswagen'in "ortaya çıkan" skandalı bu alanda sermaye sınıflarının ne derecede "duyarlı" olduklarını açık bir şekilde gözler önüne sermiştir. Sera gazı salınımının kaynağı olan hidrokarbonlara dayanan diesel teknolojisi Avrupa otomotiv pazarının yarısına hakimken, bu sözde "çevre dostu" teknolojide dahi sermayenin her türlü sahtekarlıktan geri durmayacağı açıkça görülmüştür.

Çin'in güvencesi ABD'nin ekonomik bağımlılığı

Jinping'in ABD ziyaretinin ana gündemi ise Seattle'da sermaye baronlarıyla gerçekleştirdiği görüşmeyle birlikte ABD-Çin ekonomik ilişkilerinin nasıl geliştirileceğiydi. Çin ekonomisindeki yavaşlama ve sermayenin bu ülke piyasasından kaçış eğilimi Çin'in karşı karşıya olduğu en önemli sorunken Jinping'in Seattle'daki görüşmesi bu soruna bir çözüm üretmeyi hedefliyordu. Çin'in yaşadığı ekonomik sorunlar, 2014 yılında aralarındaki ticaret hacmi 555,1 milyar dolar olan Amerikan sermayedarlarını belki de daha çok ilgilendirdiğinden Seattle görüşmesi ABD ziyaretinin en önemli gündemiydi.

Aynı süreçte, Boeing'in Çinli şirketlerle 38 milyar dolar değerinde yeni bir antlaşmaya imza

atması ise önümüzdeki dönemde Çin ile kurulacak ilişkilerin habercisi niteliğindedir. Nitekim buna yaslanan Jinping, Seattle'daki görüşmede ABD'li sermayedarlardan daha fazla yatırım talebinde bulundu. Ekonomisini ABD şirketlerine daha fazla açacağını, ülkesinin büyümesinin yüzde 7 olarak gerçekleşeceğini ve orta sınıfların artan tüketim ihtiyaçlarıyla birlikte Çin'in ABD'li yatırımcılar için kârlı bir pazar olduğunun güvencesini verdi.

Çin'in dünya piyasasındaki etkinliğini arttırması, yeni bir yatırım bankası (AIIB) açması, birçok ülkeyle ortak ticarete doları devre dışı bırakması, para birimi renminbi üzerindeki devlet kontrollerini kaldırarak dünya rezerv para birimi olması için adımlarını sıklaştırmaması, ABD'nin hegemonyasını tehdit etmekte ve Amerikan sermaye devletini Çin'e karşı saldırganlaştırmaktadır. ABD'li sermayedarlar ise bu pazardan elde edecekleri kârların peşinde bir stratejiyle iki ülke ilişkilerinin "normalleşmesini" beklemektedir. ABD'nin tehditlerine kulak asmayan Çin Devlet Başkanı Jinping de bu çıkarların bilincinde, hatta bu görüşmeden aldığı güvenceyle Obama'nın tehditvari açıklamalarına "çatışmanın iki tarafta da kayıplara yol açacağı" yanıtını vermiştir.

Jinping'in Obama'yla görüşmesinin ardından yaptığı açıklamalar, ABD hegemonyasını kabul etmeyen, hatta ABD'yi "çatışmasızlığa" çağırarak ifadeleri, ABD'nin kendilerine olan bağımlılığına dayanmakta ve önümüzdeki dönemde ABD'nin hegemonya krizinin derinleşeceğine dair belirtiler barındırmaktadır. Çin'i kuşatmaya dönük attığı adımlarda bölgedeki ilişkilerine yaslanan, Asya-Pasifik'teki ülkelerle ikili ilişkilerini ve askeri ittifakını geliştirmeye çalışan ABD, bir yandan kendi sermaye sınıflarının çıkarlarını gözeterek -öncelikle yaptırımları hayata geçirerek- Çin'i tehdit etmeyi sürdürecektir, diğer yandan da bölgeye yaptığı askeri yığınağı yoğunlaştıracaktır. Bu adımlar ise ABD'nin hegemonya krizini genişleyen savaşlarla yeni bir evreye taşıyacaktır. Çin sermaye devletinin askeri hazırlığı ve bu alanda hayata geçirdiği yeni teknolojiler, yaklaşan emperyalist paylaşım savaşına hazırlığın bir parçasıdır. Ortadoğu'da batağa saplanan ve bölgedeki nüfuz gücünü Rusya'ya kapıran ABD'yi Asya-Pasifik'te de zor günler bekliyor.

ABD ve AB'nin yeni haydutluk konsepti: TTIP ve CETA

Kapitalist dünya sisteminin yaşadığı çok boyutlu istikrarsızlık ve giderek derinleşen krizi, egemen sınıfları yeni arayışlara itmektedir. Çok yönlü bunalımın yarattığı sorunlar karşımıza tek tek ülkelerin mali iflası, emperyalist güçler arasında kızıyan rekabet, nüfuz mücadeleleri, bölgesel çatışmalar ve başta emperyalist metropoller olmak üzere her geçen gün büyüyen işçi sınıfı ve halk hareketleri olarak çıkmaktadır.

Küresel düzeyde yankıları giderek büyüyen ve önlenmesi mümkün olmayan iktisadi bunalıma çözüm olarak gösterilen ekonomik reçeteler, var olan sorunları daha da derinleştirmekten öteye bir anlam taşımamaktadır. Son süreçte gündemde olan TTIP (Trans Atlantik Ticaret ve Yatırım Ortaklığı) ve CETA (Kanada ve AB Ticaret Yatırım Ortaklığı) gibi anlaşmalarla uluslararası ticaret hacminin artırılabilmesi, krizin yarattığı sonuçların hafifletilebileceği gibi argümanlar kullanılarak; emekçiler nezdinde bir ön kabul oluşması için mühendislik çalışması yapılmaktadır. Wikileaks Belgeleri üzerinden kamuoyuna yansıyan kısmi bilgiler de gösteriyor ki; başını ABD ve AB'nin çektiği neo-liberal saldırı programının bir üst aşaması örgütlenmekte ve bunun için adım adım parlamentolardan yeni ticari ortaklıkların yasaları çıkarılmaktadır.

TTIP çok daha öncesinden planlanmış olsa da müzakerelerine 2013 yılında başlanmıştır. Ana bileşenlerini ise ABD ve 28 Avrupa Birliği ülkesi oluşturmaktadır. Anlaşmanın hedefleri; iki bölge arasındaki yatırım ve ticaretin geliştirilmesi, ekonomilerin canlandırılması, ihracatların kolaylaştırılması, bürokrasinin azaltılması, dış ticaretle ilgili yeni adil kuralların konulması ve yükselen ekonomilerle uyum sağlanması olarak tanımlanmaktadır. Anlaşma ABD ve AB arasında yapılıyor olsa da toplamında 53 ülkeyi kapsayan ekonomik bir içeriğe sahiptir.

Avrupa Birliği ve Amerika Birleşik Devletleri arasındaki bu devasa büyüklükteki anlaşmanın 2016 yılında ulusal parlamentolarda oylanarak hayata geçirilmesi bekleniyor. Sermaye ve hükümetleri bu anlaşmayla birlikte, "ekonominin ek olarak canlanacağı, yüzbinlerce yeni iş sahası yaratılacağı, tüketicici koruma yasalarının geliştirileceği, gümrük vergilerinin kalkacağı ve dolayısıyla Atlantik okyanusunun her iki tarafında refahın artacağı vb." iddialar öne sürerek halkı yanıltmaya, işçi ve emekçileri bu yeni saldırı dalgası karşısında susturmaya çalışmaktadır.

TTIP'in savunucuları, gümrük duvarlarının kalktığını, serbest uluslararası ticaret ile üye ülkelerin ihracatlarının ve istihdamın artacağını, etkinlik ve uzmanlaşmanın gelişeceğini ileri sürmektedirler. Etkinlik ve uzmanlaşmanın artacağı tezi Ricardo'cu 'Karşılaştırmalı Üstünlükler Teorisi'ne, ihracat ve istihdamın artacağı tezi ise kapitalizmin ilk ortaya çıktığı, sanayi kapitalizmi öncesi döneme ait bir teoriyi anlatan 'Merkantilist Teori'ye karşılık geliyor. Bu iki teori ya da tez ise birbirleriyle çatışan bir karaktere

sahiptir. Çünkü karşılaştırmalı üstünlükler ithalattan sağlanır, ihracat ise bu teoriye göre bir fedakarlıktır. Uluslararası ticaret anlaşmalarının istihdam yarattığı görülmemiştir. Yani gelişmiş sanayi ülke ekonomileri gümrük duvarlarının kalkmasıyla birlikte gelişmekte olan ekonomilerin korumacı bütün tedbirlerini ortadan kaldırarak, büyük bir yıkıma sürükleyerek, deyim uygunsu talan ederler.

Anlaşma metni deniz yolu taşımacılığı, kargo dağıtımı, e-ticaret, tele-komünikasyon, muhasebe, mühendislik, danışmanlık, sağlık, özel eğitim ve bankacılık ve sigortacılık başta olmak üzere çeşitli finansal hizmetlerin neredeyse tamamını kapsıyor. Taşıdığı potansiyel 1,6 milyar insandan oluşan büyük bir pazar ve küresel anlamda ekonominin üçte ikisine denk düşmektedir. Sermaye sınıfının yaklaşık 2600 sayfaya "kısa" bir özetini yaptığı bu anlaşma ile işçi sınıfı ve emekçilerin tarihi mücadelelerle elde ettiği bütün kazanımlar ortadan kaldırılmak istenmektedir.

Daha somutlamak adına anlaşmada var olan ve üzerinde neredeyse tarafların hem fikir olduğu bir kaç maddeye göz atmakta fayda var.

Özelleştirilen herhangi bir kamu malı hiç bir şekilde geriye dönük kamulaştırılmaz. Kamu ortaklığıyla verilen hizmetlerin tamamı, yani eğitim, sağlık, ulaşım vb. özelleştirilmek zorundadır. Kaldırılan gümrük duvarlarına paralel olarak Özel Ticari Mahkemeleri kurulması zorunludur. Yani bildiğimiz klasik burjuva hukuk sisteminin artık yeterli olmadığını düşünerek "Tekellerin Mahkemesi"ni ve özel hukukunu yeniden düzenlemeye ihtiyaç duymuşlar ve bu ihtiyacın ürünü olarak farklı bir adalet tanımı geliştirmişler. Bunu şöyle de anlayabiliriz; bu mahkemeler anlaşmaya taraf ülkelerin mevcut yasalarının üzerinde, hatta onu da kontrol eden tekellerin adalet mekanizması olarak tasavvur edilebilir.

Başından sonuna kadar sermaye sınıfının dönemsel ihtiyaçları üzerinden gündeme gelen TTIP hafife alınacak bir gelişmeler değildir. Bu yönelim emperyalist

kapitalist sistemin 21. yüzyıla ait stratejilerini ortaya koyduğu kadar sistemin kendi iç çelişkilerinin ne kadar derinleşmekte olduğunu da göstermektedir. Kuskusuz bu durum başta işçi sınıfı olmak üzere dünya halklarının geleceğini ilgilendirmekte; burjuva siyasal atmosferin nereye doğru evrilmekte olduğunun da ipuçlarını vermektedir. Sermaye sınıfı geride bıraktığımız yüzyılın deneyimlerinden de çok iyi biliyor ki, iktisadi buhran dönemlerini ancak bir siyasal gericilik ve saldırganlıkla atlatabilmektedir. Sınıf hareketinin örgütsüz ve güçsüz olduğu dönemlerde bu koşullara görece daha kolay bir geçiş mümkün olsa da, günümüz dünyasının koşulları göz önüne alındığında, artık bu kolay geçişlerin uygulanabilme şansı kalmamıştır. Çünkü emperyalist-kapitalist sistemin küresel düzlemde yaşadığı bunalım, son yarım asırda yaşadığı ara dönem krizlerinden çok farklı ve küresel düzeyde sonuçları olabilecek bir karaktere sahiptir. Tam da bu bilinçle savaş ekonomileri oluşturulmakta, siyasal gericilik en ilkel haliyle örgütlenmeye çalışılarak işçi sınıfı ve dünya halklarına cepheden bir savaş ilan edilmektedir.

Bugün için çok güçlü olmasa da TTIP karşıtı insiyatiflerin oluşması ve sendikaların en sarısının bile bu konuda bir duyarlılık ortaya konulması kuşkusuz önemlidir. Yeni yeni tartışılmaya başlanan ve toplum tarafından anlaşılmaya çalışılan anlaşmanın içeriğini AB'ye üye ülkelerin hemen hepsinde büyük bir çoğunluk reddetmekte ve buna karşı sivil toplum örgütleri milyonlarca imza toplamış bulunmaktadır. Henüz çok mobilize olmasada bunun dinamiklerini taşıyan (tabii doğru örgütlenilirse) bir toplumsal karaktere sahiptir.

Yapılan kamuoyu yoklamaları bütün üye ülkelerde %60'lar oranında anlaşmayı kabul etmeyen bir toplumsal kesim bulunduğunu göstermektedir. Avrupa çapında faaliyet yürüten bir dizi sivil toplum örgütü yakın zamanda (10 Ekim 2015) TTIP ve CETA karşıtı büyük bir gösteriye hazırlanıyorlar.

Avrupa'da yükselen ırkçı dalga

Yabancı düşmanlığı ve ırkçılık denilince Avrupa'da ilk akla gelen ülke Almanya olurdu. Ne var ki gerek 2014 Avrupa Parlamentosu seçimlerinin sonuçları, gerekse de günümüzde Avrupa ülkelerini bir teyakkuz haline sokan sığınmacılara karşı alınan tutum bu sorunun daha kapsamlı olduğunu bir kez daha gözler önüne serdi. Avrupa Birliği üyesi ülkelerin neredeyse tamamında ırkçılık ve yabancı düşmanlığı artmakta ve buna karşı herhangi bir önlem alınmadığından ırkçı hareketlerin toplumsal desteği de aynı oranda artış göstermektedir. Örneğin 2014 yılının Eylül ayında çok hızlı bir şekilde büyüyen ve yaygınlaşan PEGIDA hareketi, politik argümanlarını İslam karşıtı bir söylemle birleştirerek toplumsal desteğini günden güne arttırmıştı. PEGIDA, önümüzdeki seçimlerde partileşerek seçimlere girmeye hazırlanmaktadır. Avrupa Birliği'ne üye 27 ülkeden 16'sında yabancı düşmanı, ırkçı partiler, ulusal ya da yerel parlamentolarda temsiliyet hakkı kazanarak, günlük politik faaliyet yürütebilmekte ve bu faaliyet, burjuva medya tarafından topluma "fikir özgürlüğü" adı altında propaganda edilmektedir.

21. yüzyılın başında daha çok Fransa ve Avusturya'da yükselişe geçen ve hatta hükümete kadar gelen bu tür akımlar, artık bütün Avrupa'nın en temel sorunlarından biri haline gelmiştir. 2008 yılında derinleşen kapitalizmin küresel krizi ve yarattığı sonuçlar hiç kuşkusuz bu tür faşist partilerin güç kazanmasında rol oynamıştır. Bu yükselişin kültürel, güvenlik ve kimlik boyutları da vardır. İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasındaki siyasal iklim faşist partiler için bir sessizlik ve geri çekilme dönemi olmakla beraber 1960'lı yıllardan sonra özellikle de eski büyüme trendi giderek yavaşlayan ekonomiler ve Avrupa'ya getirilen göçmen işçiler bu tür akımların tekrardan güç kazanması için yeni bir ortam hazırlamıştır. 1970'li yıllardan itibaren istihdam sorunları yaşamaya başlayan ülkelerde göçmen işçilerin varlığı bu ırkçı-faşist partilerce dile getirilen en temel konu olmuştur. Avrupa'daki ırkçı-yabancı düşmanı hareketlerin bu dönemini daha çok bir toparlanma ve örgütlenme dönemi olarak yaşadıklarını görüyoruz. Bu ırkçı partilerin sesleri daha çok '80'li yıllarda duyulmaya başlanarak İsviçre, İtalya ve Avusturya'da koalisyon ortakları ya da destekçileri olarak siyasal arenada yer almaya başlamışlardır. Aynı '80'li yıllar emperyalist-kapitalizmin neo-liberal ekonomi politikalarının emekçilere zorla kabul ettirildiği, sosyal saldırıların ve özelleştirmelerin ayyuka çıktığı bir dönemdir. Emperyalist-kapitalist sistem bu yeni neo-liberal saldırılarla hem ekonomik hem de kültürel ve sosyal anlamda kendisine format atarak, yeni muharebelere hazırlanmıştır.

Soğuk savaş sonrası süreçte emperyalist-kapitalizm dizginlerinden boşalmasına dünyayı yağmalamaya başladığı ve adına "Yeni Dünya Düzeni" dediği gelişmelerle, ülkeler arasındaki ekonomik ve siyasal sorunları daha da birbirine endekslemiştir. Artık bir ülkede yaşanan ekonomik ve siyasal istikrarsızlık, diğerlerini de etkilemeye başlamıştır. Adına "Domino

Efekt" denilen, daha karmaşık gibi görünen fakat emperyalizm çağının sendromları olarak bildiğimiz basit ve anlaşılır bir süreç ortaya çıkmıştır. Bu gelişmelerin ardından kapitalist sistem yeni bir bunalımlar ve savaşlar dönemine çok hızlı bir şekilde evrilmiş ve onun yarattığı sonuçlardan biri olan ırkçı-faşist partiler mantar gibi türemeye başlamıştır. Özellikle de 11 Eylül saldırılarının ardından büyük bir Müslüman nüfusa sahip olan Avrupa ülkelerinde "İslamofobi" adı altında ırkçı-faşist propagandayla göçmenler ötekileştirilerek "güvenlik sorunu" ortaya çıkarılmıştır. "Güvenlik sorunu" gibi asılsız bir argümanla polis devleti tahkim edilmiş, yabancı düşmanlığı ve ırkçılık günlük yaşamda rutin bir politik tutum olarak görülmeye başlanmıştır. İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı öncesi biyolojik ayrımlar üzerinden örgütlenen ırkçı-faşist hareketler, günümüzde daha çok kültürel ve kimliksel farklılıkları ön plana çıkarmaktadırlar. Bir toplumda işsizliğin artması, yaşam standartlarının eskiye oranla gerilemesi ve mevcut siyasal partilerin toplumun sorunlarını çözme kapasitesinin olmayışı, insanları farklı arayışlara, alternatif söylemlere iter. Unutmamak gerekir ki aşırı sağ partilerin yükselişi ile insanların sosyo-ekonomik pozisyonları arasında birebir ilişki vardır. 2000'li yıllara geldiğimizde Avrupa'da ırkçılık denilince ilk akla gelen Avusturya Özgürlük Partisi ve onun lideri Heider ile Fransa'dan Le Pen'dir. 1999 yılında aldığı %27 oranındaki oy desteğiyle hükümet ortağı olan Heider ve 2002 yılında cumhurbaşkanlığı seçimlerinde Sol Parti adayını geride bırakan Le Pen, Avrupa'daki ırkçılığın toplumsal tabanını ve gücünü anlatması açısından öne çıkan örneklerdir. 11 Eylül saldırıları Avrupa'daki ırkçı-faşist partiler tarafından yabancı düşmanlığının yeni bir argümanı olarak kullanılmış ve başarılı da olmuştur. Bu başarıyı besleyen 2004 yılındaki Madrid Banliyö

saldırısı, 2005 yılındaki İngiltere Metro saldırısı vb. olaylar da İslamofobi adı altında yürütülen yabancı düşmanı kampanyaları güçlendiren başka faktörler olmuştur. Yine 2005 yılında Danimarka'da Muhammed karikatürlerinin gazetelerde yayınlanması ve bu yayınların Belçika İsviçre, Norveç, Fransa, Almanya, İtalya, Hollanda, İspanya vb. ülkelerde tekrarlanması; buna karşı gösterilen anormal tepkiler, bu faşist partiler için suistimal malzemesi olmuştur. Fransa'daki Charlie Hebdo saldırısı ile katledilen gazetecilerin Avrupa kamuoyunda yarattığı tepkiyi de mevcut politik atmosferin de etkisiyle yine bu ırkçı-faşist partiler kullanmıştır. Öyle ki 2014 yılının Eylül ayında Dresden'de ortaya çıkan 300 kişilik bir grup, PEGIDA adı altında örgütlenip, on binlerce insanı mobilize ederek Almanya çapında kısa bir süre içinde on binlerce taraftar toplayabilmiştir. Daha çok İslam karşıtı bir söylemle "fikir özgürlüğü" argümanı kullanılarak yapılan Pazartesi eylemleri bir anda on binlerce insanın bir araya geldiği gösterilere dönüşmüştür.

Kendi içinde çok belirgin ayırım çizgileri olmasa da karşımıza üç türden tanımlanmayı gerektiren ırkçı-gerici partiler çıkmaktadır. Bunların ilki açıkça Hitler faşizmine ait her türlü sembolü, söylemi ve siyasal duruşu kullanan neo-Nazi olarak tanımlanan partilerdir. Bir diğer grubu ise daha popülist söylemler kullanan ve Hitler faşizmine vurgudan çok kültürel ve kimlik eksenli yabancı düşmanlığı yapan partiler oluşturmaktadır. Daha da somutlamak gerekirse; birinci gruba örnek olarak NPD (DVU ile birleşmeden sonra bu kimlikten arınmaya çalışıyormuş gibi bir illüzyon yaratmaya çalışsa da...), Die Rechte gibi partiler; ikinci gruba da AfD, PEGIDA benzeri daha çok kendini (Bürger Bewegung) "masumane halk hareketleri" gibi tanımlayan popülist sağ partiler gösterilebilir. Bir üçüncü grubu da çok hızlı bir biçimde ırkçı sağ söylemleri sahiplenme potansiyeli

taşıyan, özellikle ekonomik kriz dönemlerinde klasik muhafazakar sağ partiler oluşturmaktadır. Bu tür geleneksel partilerin söylemleri ile seçmen tabanının duymak istedikleri şeyler arasında açılan makas (bu dönemler daha çok ekonomik, politik ve kültürel anlamda sorun alanlarının çoğaldığı ve bir sistem krizine doğru evrildiği süreçlere denk gelir) ırkçı-faşist hareketlerin güçlenmesine hizmet ederler.

Kapitalist sistemin büyüyen ve derinleşen yapısal krizi, dünyanın farklı coğrafyalarında yaratılan yeni risk alanları, savaşlar ve yağmalarla hafifletilmeye çalışılsa da, krizin boyutları telafisi mümkün olmayan farklı bir aşamaya sıçramış bulunmaktadır. Alındığı söylenen her yeni tedbir, çok kısa sürede farklı bir biçime bürünerek yeni bir krizi tetikliyor ve yapısal kriz döngüsü olarak tanımlayabileceğimiz bu süreç aşılabilecek gibi değildir. Dışarıda saldırgan ve sınır tanımayan sermaye düzeni kendi içinde de yaşadığı iktisadi krizin yarattığı ve yaratacağı sınıf hareketlerine, toplumsal itiraz alanlarına dönük tahammülsüz şekilde saldırmakta ve olası büyük çaplı toplumsal hareketleri bastırmak için iç savaş pozisyonu almaktadır. Dönem tam da belirtildiği gibi "bunalımlar, savaşlar ve devrimler" dönemidir. Dönemin ruhu anlaşılmadan, ırkçı-faşist hareketlerin yükselişi ile birebir ilişkili olan sorun alanları, ona karşı mücadele yöntemleri de doğru anlaşılabilir. Avrupalı emperyalistler ve özellikle de Almanya, son yirmi yıl içerisinde bütün sosyal hakları budamış, sınıf hareketini paralize ederek toplumdaki direnç alanlarını oldukça geriletmiştir.

Sonuç itibarıyla Avrupa toplumlarında yaşam standartlarındaki gerilemenin artması ve yoksulluk, ırkçı-faşist hareketlerin serpilip gelişmesi için yeterince olanak yaratmıştır. Bir taraftan artan yoksulluk ve işsizliğin sebebi olarak görülen göçmen işçiler, bir taraftan Hristiyan kültürünün tehlike altında olduğu söylemi ile İslamofobi, bir diğer taraftan da Avrupa'ya gelen sığınmacılar sorunu üzerinden kirli bir propaganda yürüten ırkçı-faşist hareketler her zaman olduğu gibi sermaye düzeninin hizmetinde ve kontrolü altındadırlar. Tabi ki bu hareketleri sadece kontrollü, dışarıdan yaratılmış hareketler olarak görmek de sorunu gerçek anlamıyla tanımlamaya yetmez. Her şeyden önce sınıflı toplumların yarattığı maddi zemin üzerinden var olan ve egemen sınıflar tarafından insanlık tarihi boyunca sıklıkla başvurulan bir yöntem olmuştur. İrkçılığın daha genel anlamda tarihi Platon'a kadar uzansa da, siyasal bir hareket olarak örgütlenmesi kapitalizm ile birlikte olmuştur.

AB'nin planlı bir stratejisi olan, tekellerin daha çok kâr marjına ulaşması için ucuz işgücü sağlamak ve bu stratejiye uygun hamleler yaparken, sınıf hareketinin örgütsüz, toplumun kimlik, inanç ve kültürel olarak ayrıştırılmış olması gerekmektedir. Sermaye sınıfının en saldırgan emekçi düşmanı politikaları ancak o zaman hayat hakkı bulabilir ve hayata geçirilebilir.

Yani toplumların yaratılan yapay ayrımlar üzerinden atomize edilmesine ihtiyaç duyulur ve bu ihtiyaçlar ölçüsünde de gerici ırkçı-faşist hareketler desteklenir ve beslenirler.

Gerici sermaye düzeninin kirli planlarını, hızlı bir yükselme eğrisi gösteren ırkçı-faşist partilerin toplumda yarattığı şoven zehirlenmeyi ancak devrimci bir işçi sınıfı hareketi geriletebilir. Sermaye gericiliği ve onun paramiliter gücü gibi davranan ırkçı-faşist hareketler, işçi sınıfı hareketinin bilinç ve örgütlülük düzeyinin kısmen geri olduğu siyasal süreçlerde çok daha rahat hareket edebilmekte ve örgütlenebilmektedir. Her şeye rağmen durağan gibi görünse de Avrupa işçi sınıfının tarih bilincine ve devrimci geleneğine sahip çıkmak ve bu geleneği geleceğe taşıyacak işçi sınıfının müfrezelerini örgütlemek, bugün düne nazaran daha kolaydır. Ne var ki ufku anti-faşist mücadeleden, sadece sokaklara salınan faşist sürülerle kavga etmekle sınırlı olan Avrupa'daki mevcut anti-faşist hareketler bu mücadeleyi güdükletmekte ve bozmaktadırlar. Sınıf mücadelesinden koparılmış, kendi içinde tek başına ırkçı-faşist hareketlere karşı mücadele ile sınırlandırılmış politik faaliyetlerin çok hızlı tükendiğini ve kriminalize edilerek etkisizleştirildiğini görmekteyiz. Düşünsel anlamda anti-faşist mücadelenin özü itibarıyla kapitalizme karşı bir mücadele olduğu, ondan bağımsız ele alınamayacağı anlaşılmalıdır. Avrupa'da belli bir gücü olan anti-faşist çevrelerin sınıf mücadelesinde ilerici bir rol oynaması da ne yazık ki mümkün görünmüyor. Faşizm ona nesnel anlamda büyüme olanaklarını sağlayan, büyüten ve semirten kapitalist sistem var oldukça ortadan kalkmayacaktır.

Emperyalist-kapitalizm iktisadi kriz konjonktürünü, emperyalist savaşları ve faşizm tehlikesini yeniden güncellemiştir. İşçi sınıfının tarihi, egemen sınıfların işçi ve emekçileri kontrol altına almak için her türden kirli araca kolaylıkla başvurabileceklerinin sayısız örnekleriyle doludur. İşçi sınıfını bölen, geriletken ırkçı-şoven düşünceler ve hareketler tam da emekçiler dünyası adına birikmiş sorunların yönetilemez olduğu tarihsel kesitlerde egemen sınıflar dünyasına can simidi olur. Başta Avrupa olmak üzere tüm dünyada işçi sınıfı mücadelesinin en büyük düşmanı olan ırkçı-faşist hareketlere karşı mücadele kesinlikle hafife alınmamalıdır.

Gerici sermaye düzeninin varlığını sürdürmek adına yapamayacağı akıldışılık, baş vurmayacağı kötülük yoktur. Tıpkı 1929 dünya ekonomik bunalımı ve kara çarşambaların iktidara taşıdığı Hitler faşizmi gibi, bugün de ihtiyaç duyulması halinde aynı şeyi yapacağından şüphe duyulmamalıdır. Kapitalist gericiğin 2008 yılından beri içinde debelendiği benzer kriz atmosferinin yarın dünya halkları ve ezilen emekçiler için aynı sonucu yaratmayacağına hiçbir garantisi yoktur.

ABD 'eğit-donat' programını durdurdu

Suriye'deki çeteleri "eğit-donat" projesi kapsamında eğiten ve silahlandıran ABD, fiyaskoyla sonuçlanan programı durdurduğunu açıkladı.

ABD Savunma Bakanlığı Pentagon Sözcüsü Peter Cook, düzenlediği basın toplantısında Suriyeli çetelere verdikleri eğitime devam edeceklerini, ancak "eğit-donat" programının tekrar gözden geçirileceğini ve yeni alımlar yapılmayacağını söyledi.

Cook, "Daha önce de belirttiğimiz gibi tüm programı gözden geçiriyoruz, bazı değişiklikler düşünülüyor ama şu anda örneğin üçüncü sınıfın eğitimi sürüyor" dedi.

Cook açıklamasına şöyle devam etti: "Ancak gözden geçirmeler sürerken, Suriye'den yeni katılımcıların belirlenmesine dönük mevcut eylemleri durdurduk. Bunun yanında, sahadaki güçlere desteğimiz var ve eğit-donat programında şu anda grupları eğitiyoruz."

Beklentileri karşılamadı

Öte yandan, "Eğit-donat" programının beklentilerini karşılamadığını belirten Beyaz Saray Sözcüsü Josh Earnest de "Birçok kişi, bizi eleştirenler bile bu gibi eğit-donat programlarının Suriye'deki başarımız için kilit olabileceğini düşünüyordu. Onlar da yanıldı" dedi.

Öte yandan "Eğit-donat" projesi için ABD'nin gönderdiği silahların El-Nusra çetesinin eline geçtiği itiraf edildi.

CENTCOM sözcülerinden Yarbay Patrik Ryder, yaptığı yazılı açıklamada "Yeni Suriyeli Güçler birliği, bugün koalisyon temsilcileriyle temasa geçti ve bizi 21-22 Eylül'de, kendilerine verilen teçhizatların yaklaşık yüzde 25'ine tekabül eden 6 kamyonet ve cephanesinden bir bölümünü şüpheli Nusra Cephesi arabulucusuna verdiği konusunda bilgilendirdi" dedi.

Filistin intifadalarından Kürt serhîdanlarına...

Bir yandan Filistin bayrağının BM Genel Kurulu'nda dalgalanması için karar çıkarken, diğer yandan işgalci İsrail devletinin Mescid-i Aksa saldırıları ve "bayrak" için oy veren devletlerin Filistin halkı için kayda değer hiçbir adım atmaması; özellikle İsrail'e ses çıkarıyor gibi görünen Türk sermaye devletinin İsrail'le derin işbirliğini sürdürmesi vb. gerçekler çelişki gibi gözükse de temelde bir tutarlılığa sahiptir. Bu adımların amacı, Filistin halkının meşru mücadelesini baltalamak, onu emperyalist rekabetin çıkarları doğrultusunda bu sömürü düzenine kanalize etmektir. Nasıl mı? Halkın devrimci mücadelesini kırmaya dönük dinci, mezhepçi hareketlerle bu tür çatışmaları sürdürerek, emperyalist devletlerle işbirliği içerisinde, buradaki halkların özgürlük taleplerini istismar ederek.

Şunu belirtmek gerekir ki, bu tarz müdahaleler programlı, sonuna kadar planlanmış, eksiksiz emperyalist projelerle gerçekleşmez. Eksikler barındırır, çıkmazlarla karşılaşır vb... Tarih sınıf mücadeleleri tarihi olarak sınıfların çıkarları

doğrultusundaki siyasal örgütleri öncülüğünde gerçekleşen mücadelelerden oluşur. Emperyalist projelerin, müdahalelerin, nereye gideceğini, nasıl sonuçlanacağını da sınıf mücadeleleri belirler. Yani Filistin sorununda, emperyalistlerin çıkarlarını savunan NATO, AGİT, BM vb. örgütleri, sermaye sınıflarının egemenliğindeki kendi örgütlü güçleri olan devletleri arasındaki çıkar uyumsuzlukları süreçte belirleyici bir yer tutar. Temelde de sermaye sınıflarıyla çıkarları uyuşmayan sömürülen sınıfların kendi bağımsız siyasal örgütlerine kavuşması ve bu araçla devrim mücadelesini yükseltmeleri, emekçi halklar açısından sorunun kalıcı çözümünün tek güvencesi olacaktır. Bugün Filistin halkı bu yönde bir devrimci örgütlülüğü sağlayabilmiş olmasa da, mücadelelerini sürdürerek işgalci İsrail devletine ve onun işbirlikçisi emperyalist devletlere; onların uyguladıkları zulme karşı direnişi sürdürmektedir. Bugünkü "barış görüşmeleri" de Filistin halkına boyun eğdiremeyecektir, çünkü emperyalistlerin bu halkları sömürmek çıkarı ve bunu

hayata geçirmek için uyguladığı baskı, zulüm ve kanlı savaşlar, sömürüyü ortadan kaldıracak bir zafer elde edilmeden son bulmayacaktır.

Filistin halkının direnişi

Filistin halkının 28 Eylül 2000'de başlayan Mescid-i Aksa İntifadası'nın, yani 2. İntifada'nın başladığı günün üzerinden 15 yıl geçmiş bulunuyor. İngilizler bölgede işgalci siyonist devletin temellerini attığından beri ise yaklaşık 100 yıl geçti. Ortadoğu'da ABD emperyalistlerinin çıkarlarının ve halkları birbirine karşı kıskırtan mezhepçi politikaların kaynağı işgalci Siyonist devleti bugüne kadar giriştiği katliamlarla, insanlık dışı yöntemlerle Filistin halkına -tam da emperyalist ortaklarının gözetiminde- zulüm etmiştir. Filistin halkı ise kendilerini yerlerinden, yurtlarından eden, onları barbarlıkla dize getirmeye çalışan bu zalimlere hiçbir zaman boyun eğmemiştir. Yıllar süren iki intifada başta olmak üzere, 20. yüzyılın başından itibaren başlayan emperyalist işgale Filistin halkının yanıtı her zaman direniş olmuştur.

"Direniş bayrağını ilk olarak ilerici-devrimci örgütler taşımıştır. Sonrasında İslami eğilimli örgütler de güç kazanmıştır. Filistin direnişi içinde yer alan ve öne çıkan örgütler arasında 1965 yılında Yaser Arafat liderliğinde kurulan El Fetih'i, 1967 yılında kurulan Marksist eğilimli Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'ni, 1969 yılında FHKC'den ayrılan Nayif Havatme liderliğindeki bir grup tarafından kurulan, Marksist eğilimli Filistin Demokratik Kurtuluş Cephesi'ni (FDKC) sayabiliriz. 1986 yılında Dr. Fethi Şikaki ve Abdülaziz Udeh'in öncülüğünde kurulan İslami Cihat Hareketi'ni ve de 1987 yılında Şeyh Ahmed Yasin liderliğinde kurulan Hamas'ı bölgede yer alan İslami örgütler arasındadır." (Filistin: Katliamların ve direnişin tarihi, Kızıl Bayrak, 2014/30. sayı)

İlk intifada 1987'de Gazze Şeridi'ndeki ayaklanmalarla başlayarak Batı Şeria'ya yayılırken 1993 yılında imzalanan ve İsrail devletine ait silahlı güçlerin aşamalı olarak geri çekilmesinin, Filistin yönetiminin kurulmasının kabul edildiği Oslo Antlaşması'na kadar sürdü. Antlaşma kararları ise tam olarak uygulanmadı; o günden bugüne Filistin yönetimi kurulsa da işgalci siyonist devlet başta kendi çıkarları olmak üzere bölgedeki emperyalist rekabetin keskinleşmesinin de etkisiyle kanlı saldırılarını ve kirli savaşı yürütmeye devam etti. İkinci intifadanın ateşi de bu kirli savaşa yakıldı. Lübnan'daki Filistin mülteci kamplarında Sabra ve Şatilla katliamlarına girişen "Beyrut Kasabı" Ariel Şaron'un 28 Eylül 2000'de Mescid-i Aksa'ya gerçekleştirdiği ziyareti protesto gösterileriyle başlayan intifada 2005 yılına kadar sürdü.

Filistin halkı on yıllardır süren direnişleri boyunca, genel grevlerden İsrail ürünlerini boykota, İsrail bölgelerinde çalışmamaktan İsrail resmi belgelerini -ehliyet, vize vb.- reddetmeye, İsrail'e ait güçlere taşla, molotofla, yanıt vermektan kurulan barikatlarla, duvar resimlerinden İsrail zindanlarındaki açlık grevlerine kadar her alanda büyük bir direniş örgütledi. O

FHKC'li tutsaklar açlık grevini sonlandırdı

İsrail zindanlarında tutulan Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC) tutsaklarının 20 Ağustos'ta başladığı açlık grevi hapishane yönetimiyle varılan anlaşmanın ardından 29 Eylül'de sonlandırıldı.

Anlaşmaya göre idari tutuklu Ğassan Zevahre 30 Kasım'da ve Nidal Ebu Aker 10 Aralık'ta serbest bırakılacak.

Anlaşma uyarınca FHKC'li tutsaklar dayanışma eylemlerini, cezaevi idaresi ise cezai tedbirlerini sona erdirecek.

Diğer idari tutuklular Munir Ebu Şerar, Bedr el-Ruze, Şadi Maali, Bilal el-Sayfi ve Suleyman Skafi'nin tutukluluğu uzatılmayacak.

FHKC'li tutsaklar; idari tutukluluk uygulamasına son verilmesi ve açlık grevindekilerin zorla beslenmesini içeren işkence yasasının iptal edilmesi talepleriyle açlık grevine başlamış, açlık grevine katıldıkları için saldırı ve tecrit uygulamasıyla karşılaşmışlardı.

günden bugüne de bu direniş sürüyor ve bugün Mescid-i Aksa saldırısından görüleceği üzere, işgalci İsrail devletinin zulmü de. BM Genel Kurulu'nda Filistin devletinin bayrağının dalgalanması da sömürgeci-işgalci İsrail'in kirli savaşının ve Filistinlilerin ölümüne direnişinin üzerini örtmeye yetmeyecektir.

İşçi sınıfının çıkarı ezilen halkların direnişini sahiplenmek!

Filistin halkı etrafındaki kuşatma esasta tüm dünyanın sömürülen halklarına yol göstermektedir; artılarıyla, eksileriyle. Türkiye'nin işçi ve emekçileri, tüm ezilen sınıfları Filistin halkının direnişiyile dayanışmayı büyütmeli, işgalci İsrail devletinin zulmüne karşı mücadelenin meşruluğunu sonuna kadar savunmalı ve bunu kendi kardeş Kürt emekçileri için de göstermelidir. Bugün "terör" yalanıyla yürütülen savaş ve saldırganlığa; Kürt emekçilerin yaşadığı mahallelere, sokaklara, evlere kadar hunharca giren Türk sermaye devletinin işgaline karşı emekçi sınıflar birlikte direnmelidir.

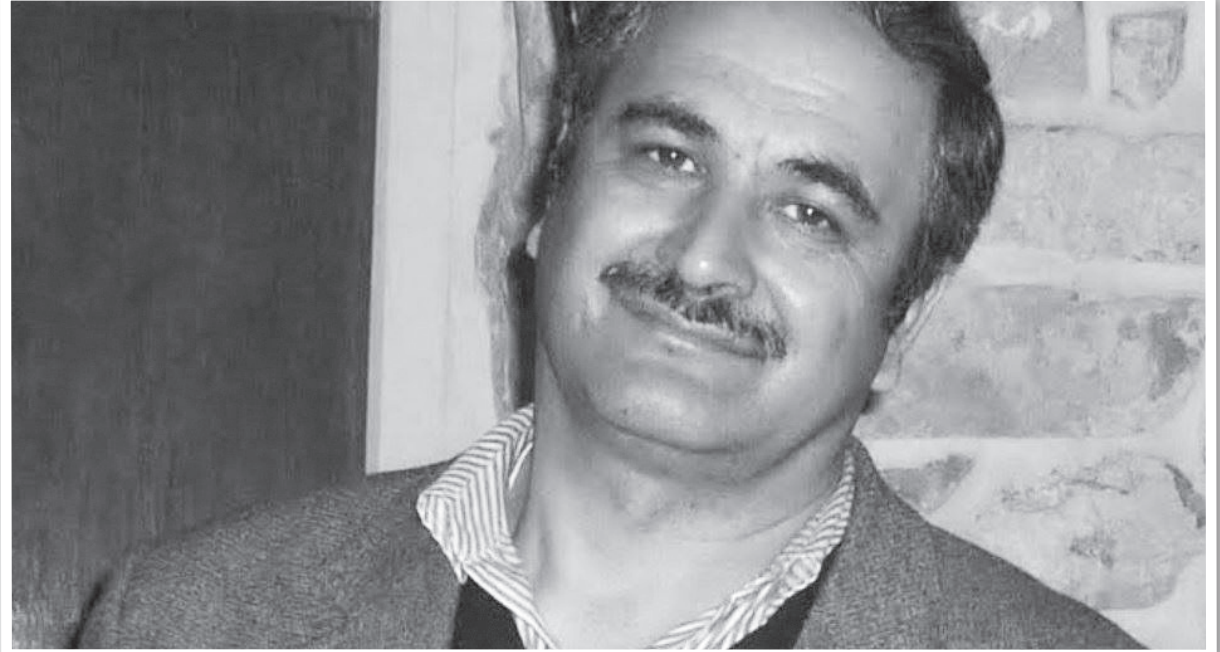
Ortadoğu'nun en çok zulme uğrayan iki halkı; Filistin halkıyla birlikte, İran, Irak, Suriye ve Türkiye devletlerinin sömürgeleştirdiği Kürt halkının özgürlüğü de bugün süren emperyalist savaşla ve bunu körükleyen bölgedeki devletlerin eliyle baltalanmaya çalışılmaktadır. Filistin'deki halkın İsrail güçlerine gösterdiği direnişin gerçek önemini gizleyerek de olsa meşruluğunu öne çıkaran burjuva medya, Türk sermaye devletinin Kürt halkına uyguladığı zulmü görmezden gelmektedir. İşgalci güçler, her iki halka da kirli yöntemlerle saldırmaktadır. Gerici şef Tayyip Erdoğan Filistin halkının direnişini göstermelik uzlaşmayla nasıl kırmaya çalışıyorsa, Türkiye'deki çözüm sürecini ve ardından başlattığı kirli savaşını aynı amaçla hayata geçirmiştir.

Sömürüye, emperyalist-kapitalist barbarlığa karşı işçilerin birliği halkların kardeşliği

Emekçiler, Filistin halkına gösterdikleri duyarlılığı Kürt halkının özgürlük talebine daha çok göstermelidir. Ancak bu, din, ulus ya da mezhep birliği altında mümkün değildir, bütün bunlar sermaye devletlerinin sömürü hedeflerinin üzerini örtmeye, emekçilerin birliğini kırmaya yarayan araçlardır. Bu yüzden işçi sınıfının ve emekçilerin çıkarı ezilen halkların direnişini sahiplenmekten, özgürlük taleplerinin arkasında durmaktan geçmektedir; daha fazla sömürüden ve bu halkların sırtından elde edilecek kârlardan değil!

Tarihin akışını belirleyen gücün sınıf mücadeleleri olduğu yerde, bugün sömürülen sınıfların tek kurtuluş yolu, bölgedeki emperyalist kuşatmaya başkaldırmaktan, sermayeden ve emperyalizmden bağımsız siyasal örgütlerini kazanmaktan ve farklı mezhepten, ulustan, dinden oluşan emekçi halkların birleşik mücadelesini örgütlemekten geçmektedir. Filistin ve Kürt halklarının direnişinin yanında Lübnan ve Irak'ta son dönemde artan mücadeleler sınırlı kalsalar da, bölgedeki mezhepçi-emperyalist politikalara karşı emekçi sınıfların öfkesinin patlama noktasında olduğunu göstermektedir. Bu potansiyeli, işçi sınıfının ve tüm sömürülen sınıfların öfkesini açığa çıkartmak ve onu sermayenin siyasal iktidarını devirmek için örgütlemek bugünün en acil görevidir.

Zamani'yi katleden Mollalar rejimine karşı kitlesele öfke

13 Eylül tarihinde Karaj kentinin zindanlarında yaşamını yitiren devrimci işçi Shahrokh Zamani'nin katili gerici-faşist mollalar rejimidir. İnşaat işçisi olan ve inşaat işçilerinin sendikalaşmasında aktif rol üstlenen, bu sendikaların yönetiminde de görev alan Zamani 2011 yılında tutsak düştü. Mollalar rejiminin göstermelik mahkemeleri tarafından 10 yıl ağır zindan cezasına mahkum edildi. Hapishane yılları da sürgünlerle geçen işçi önderi Zamani, mollalar rejiminin zindanlarında yoldaşlarıyla birlikte devrimci çalışmasını aralıksız sürdürdü. Baskı ve yıldırımlara boyun eğmedi. Katledilmesinden bir ay önce Shahrokh Zamani imzasıyla, tutsak işçiler adına yapılan açıklamada marksist bir işçi partisi kurulması çağrısı yaptılar. Mollalar rejiminin duvarlarını parçalayarak dışarıya ulaşan tutsak devrimci işçilerin sesi, dünya nimetlerine doymak bilmeyen kan emici yarasaları kudurtmaya yetti.

Mollalar rejiminin ülke sathında sürdürdükleri dizginsiz baskı ve devlet terörüne rağmen işçiler grev, öğrenciler boykotlar yapıyor, kadınlar hakları için direniyorlar, Kürt halkı peşpeşe kurulan idam sehplarına karşın boyun eğmiyor. İşçi önderlerinin zindanlardan yükselen devrimci çağrısının işçi, emekçi ve gençlik direnişiyile buluşmasından korkan mollalar rejimi çareyi bu boyun eğmez devrimciyi katletmekte buldular.

Mollaların yalanı tutmadı, binler Zamani'ye sahip çıktı

Karaj zindanlarında katlettikleri Zamani'nin geçirdiği felce bağlı olarak yaşamını yitirdiği yalanına sarılan mollalar rejiminin bu yalanı tutmadı. Zamani'nin ailesinin ölüm nedeninin tespiti için bağımsız bir kurum tarafından otopsi yapılması talebi, ailenin gözüaltına alınmasıyla cevaplandı. Aile Karaj zindanlarında gözüaltında tutulurken Zamani kanlı diktatörlük tarafından alelacele defnedildi. Mollalar rejimi tam bir suçlu-katil psikolojisiyle

davrandı. Onlar böylece işledikleri cinayetin üzerini kapatabileceklerini sandılar. Azeri ulusuna ait işçi önderi Shahrokh Zamani anısına, Zamani'nin doğup büyüdüğü Tebriz kentinde yapılan törene bütün baskı ve engellere rağmen binlerce işçi, kadın ve genç katılarak mollalar rejimine unutamayacağı bir ders verdi.

Stuttgart'ta yapılan Zamani'yi anma etkinliğine katılan BİR-KAR enternasyonal dayanışmada bulundu. BİR-KAR yaptığı açıklamada "Bir devrimci işçi daha öldürüldü. Öfkemiz büyüktür. BİR-KAR olarak İran işçilerinin acısını ortak kavgamızın iradesi yapacağız. Bölgemizi kan deryasına çeviren kapitalist emperyalist barbarlığa karşı bölge devrimini başarıya ulaştırarak cevap vereceğiz. Zamani'nin anısı bölge işçi ve emekçi halk hareketinin mücadelesinde yaşayacaktır" görüşlerine yer verdi.

Yeni dönemin yeni partilerinin doğum sancıları

Zamani'yi hedef seçerek katleden mollalar rejiminin temelleri sarsılıyor. İran hapishaneleri işçi önderleriyle dolup taşıyor. İranlı bir devrimci bu durumu şöyle anlattı:

"Eskiden devrimci saflarda daha çok öğrenci ve entelektüeller yer alıyorlardı. Bu durum tersine döndü. Öğrenci ve entelektüeller daha çok reformist akımların saflarında toplanırlarken, zindanlar işçi önderleri ve işçiler tarafından 'mesken tutulmuştur.' Bu durumun ülkenin değişen toplumsal yapısıyla direkt bağı vardır. Onlar sendikal mücadelenin sınırlarını aşarak komünist işçi partisinin kurulmasının mücadelesini veriyorlar. Zamani, sendikal mücadelede olduğu gibi komünist işçi partisinin kurulmasında da öne çıkanlardandı, mollalar onu tam da bunun için katlettiler. Zamani'ye sahip çıkan İran ve Tebriz emekçileri bu devrimci çabayı sahiplendiklerini gösterdiler."

Kızıl Bayrak / Stuttgart

ON'lara devrim sözümüz var!

26 Eylül 1999 günü Ulucanlar Cezaevi'nde katledilen, aralarında Türkiye Komünist İşçi Partisi Merkez Komite Üyeleri Ümit Altıntaş ve Habip Gül'ün de olduğu, 10 yiğit devrimci Ankara, İzmir ve İstanbul'da yapılan eylem ve etkinliklerle anıldı.

Ankara: Ulucanlar'da eylem ve KKKM'de etkinlik

26 Eylül günü, BDSP ve İHD Ankara Şubesi Ulucanlar Cezaevi önünde eylem gerçekleştirirken, BDSP ayrıca anma etkinliği de gerçekleştirdi.

Ulucanlar Cezaevi önündeki eylemde ilk açıklamayı İHD Ankara Şubesi gerçekleştirdi. "16. yılında Ulucanlar'ı unutmamak! Katliamı da direnişi de!" ozalitini açan İHD Ankara Şubesi adına açıklamayı Mahmut Konuk gerçekleştirdi. Konuk yaptığı açıklamada devletin Ulucanlar'da bir soykırım gerçekleştirdiğini ifade ederken, Ulucanlar'ın planlı bir devlet katliamı olduğuna işaret etti. Benzer şekilde planlı devlet katliamlarının Haziran Direnişi'nden, Suruç'a, Roboski'den 19 Aralık'a, Hrant Dink'ten faili meçhullere sürdürdüğünün altını çizen Konuk, failerin korunduğunu, terfi ettirildiğini ve bu şekilde devletin kendisini koruduğunu vurguladı.

Daha sonrasında yapılan BDSP açıklamasında, Ulucanlar Katliamı'yla ezilen halkların, emekçilerin devrimci öncülerinin hedeflendiği, devrimcileri katlederek azgın sömürü politikalarını daha kolay hayata geçirmenin yolunun yapıldığı belirtildi. Ulucanlar sonrasında da devletin baskı ve katliamlarının hız kesmeden devam ettiği örnekleri ile birlikte ifade edildi. Ulucanlar'ın devrimciler için bir direniş sembolü olduğu vurgulanırken "Gösterilen ölümüne direniş ile birlikte devrimci iradenin teslim alınamayacağını dosta düşmana bir kez daha gösterdik. Ulucanlar'da 10 kızıl karanfilin bedenlerini aramızdan söküp aldılar, ancak eşit ve özgür bir dünyaya olan özlemimizi dindiremediler. Sınıfsız ve sınırsız topluma olan inancımızı yok edemediler" denildi. Açıklama son olarak "Aradan değil 16 yıl, 16 yüzyıl geçse, katlettikleri yoldaşlarımızı aramızdan söküp alamayacaklar. Onların devrime bağlılığı ve kararlılığı bizlerle birlikte yaşamaya devam edecek" denilerek mücadelenin süreceği çağrısı yapıldı.

Katliam sırasında Ulucanlar zindanında bulunan Fatime Akalın da söz alarak katliam günü yaşananları anlattı. Devrimcilerin yaptıkları her işle gurur duyduklarını ve savunmaktan geri durmadıklarını ifade eden Akalın, devletin ise yaptığı her şeyin üstünü örtmeye çalıştığını, bugün de Ulucanlar Katliamı'nı unutturmaya çalıştığını, ancak buna izin verilmeyeceğini söyledi.

Ulucanlar Cezaevi önünde gerçekleştirilen eylemin ardından BDSP, Kurşun Kalem Kültür Merkezi'nde Ulucanlar direnişi üzerine bir anma etkinliği gerçekleştirdi. Açılış konuşması ve saygı duruşuyla başlayan etkinlikte Ulucanlar Katliamı'nı yaşayan

Başak Otlu ve Fatime Akalın ile katliamdan kısa bir süre önce Ulucanlar Cezaevi'nden tahliye edilen Mahmut Konuk'un katıldığı bir söyleşi gerçekleştirildi. Ulucanlar Katliamı'nın arka planı ve sonuçları üzerine de tartışmalar yürütülürken en önemli vurgu noktaları, zindanlardaki devrimci yaşam, devrimci kararlılık ve siper yoldaşlığı oldu. Zindanda örülen kolektif yaşamın devletin en büyük korkusu olduğu ifade edildi. Ulucanlar direnişinden öğrenmenin ise ancak bu fedakarlık ve kararlılıktan öğrenmekle, ON'ların devrimci yaşam disiplini örnek almakla mümkün olacağı ifade edildi.

Etkinlikte güncel siyasi gelişmeler üzerine tartışmalar yürütülürken son olarak düzenin çok yönlü krizinin devrimci bir krize dönüştürülmek zorunda olduğu, bunun yolunun ise bir kez daha Ulucanlar'dan öğrenmekten geçtiği ifade edildi.

İstanbul: Ümit Altıntaş'ın mezarı başında anma

Ulucanlar Katliamı anması için 26 Eylül'de İstanbul Karacahmet Mezarlığı Merkez Cami önünde saat 13.00'te toplanan sınıf devrimcileri "Devrim yürüyüşümüz ON'larla sürüyor!" pankartı arkasında kızıl bayraklarla kortej oluşturarak yürüyüşe geçti.

Yürüyüş sırasında yapılan konuşmalarla sermaye devletinin Ulucanlarda gerçekleştirdiği katliam teşhir edilirken katliam karşısında sergilenen direnişe vurgu yapıldı. TKİP Merkez Komite üyeleri Habip Gül ve Ümit Altıntaş'ın Ulucanlar'da parti bayrağına leke sürmerek kararlı bir direniş sergilediği ve parti bayrağını daha da yükselttiği ifade edildi. Sermaye devletinin tarihinin katliamlar tarihi olduğuna vurgu yapılarak bu katliamcı geleneğin bugün de başta Kürdistan olmak üzere devam ettiği ifade edildi. "Barış" demagojilerine değinilerek "Gerçek barış işçi sınıfının iktidarıyla gelecektir" denildi.

Yürüyüşün ardından Ümit Altıntaş'ın mezarı başındaki anma, Ulucanlar'da katledilen ON'lar şahsında düzenlenen saygı duruşu ve liseli genç komünistlerin hazırladıkları şiir dinletisiyle başladı. Ardından Ümit Altıntaş'ın annesi Songül Altıntaş söz alarak "Ümit de dahil hiçbir çocuğumuzu unutmamak" derken, dün olduğu gibi bugün de sınıf devrimcileriyle birlikte ON'ları anmaya devam ettiklerini ve edebileceklerini ifade ederek sözlerini sonlandırdı.

BDSP adına yapılan konuşmada ise Ulucanlar'da idam edilen Denizler gibi 26 Eylül'deki katliamda da büyük bir direniş sergilendiğine vurgu yapılarak "içeriye teslim almadan dışarısını teslim alamayız" diyen sermaye devletinin katliamcı geleneğine uygun hareket ettiği ifade edildi. "Habip ve Ümit yoldaşlarımız da Ulucanlar'da katledildi" diyen BDSP temsilcisi, son dönemde tırmandırılan savaş ve saldırganlığa dikkat çekerek sermaye devletinin yine devrimci ve ilerici güçleri baskı altına almaya, susturmaya çalıştığını vurguladı. Ankara'da 4 sınıf

devrimcisinin tutuklanmasının da bu saldırıların bir parçası olduğuna dikkat çekti. Bu baskıların kendilerini yıldıramayacağını vurgulayan BDSP temsilcisi, "Bizler Habip'ten, Ümit'ten, katledilen yoldaşlarımızdan direnişi öğreniyoruz" dedi. Krizler, bunalımlar ve bununla beraber devrimler döneminin geldiğine dikkat çekilen konuşma, Habip ve Ümit olmak için mücadelede daha fazla öne çıkma ve onlardan devralınan bayrağı devrimle sonuçlandırma çağrısı ile sonlandırıldı.

Ekim Gençliği ve liseli genç komünistler adına da konuşmalar yapılırken gençliğin Habip ve Ümit'in partiyle kurduğu bağı örnek alması, bir adım öne çıkması ve "Ümit yoldaş yaşıyor, genç komünistler savaşıyor" sözünü hayata geçirmesi gerektiği vurgulandı.

Marşlarla devam eden anmada son olarak Ümit Altıntaş'ın kardeşi Tayfun Altıntaş da Cumartesi Anneleri'nin gönderdiği karanfilleri mezara bırakarak bir konuşma yaptı.

İzmir: Habip Gül'ün mezarı başında anma

Ulucanlar direnişinde şehit düşen TKİP MK Üyesi Habip Gül'ün Aliğa-Helvacı Köyü'nde bulunan mezarı başındaki anma programı, yapılan yürüyüşün ardından saygı duruşu ve BDSP konuşmasıyla başladı.

BDSP konuşmasında, Habip Gül ve Ümit Altıntaş'ın devrimci ve partili kimlikleri anlatıldı. Kürt kökenli yoksul bir köylü ailenin çocuğu olarak fabrikada çalışan Gül'ün parti ile tanışması, partili kimlikle mücadele etmesi anlatıldı. Konuşmanın devamında, Ulucanlar'da yaşanan katliam olduğu gibi, bir direniş manifestosu olduğunun altı çizildi. Gül'ün Kürt kökenli olmasına rağmen sınıf bilinçli ve partili bir işçi olduğuna vurgu yapılan konuşmada, ülkede son dönem yaşanan Kürt halkı başta olmak üzere devrimci ve ilerici kamuoyuna yönelik saldırılardan, operasyonlardan bahsedilerek, yaşanan saldırıların son bulması için "işçilerin birliği, halkların kardeşliği"nin hayata geçirilmesi gerektiği söylendi. Son olarak ON'ların bıraktığı bayrağın sınıfsız, sömürsüz bir dünya kurulana kadar taşınacağı vurgulanarak mücadele çağrısı yapıldı.

Anmada genç komünistler adına da konuşma yapılırken okulların sermayeye bırakılmayacağını, Ümit'in açtığı ve gösterdiği yolda yürüneceğini belirten genç komünist "Habip Gül'ü biz metal fırtınasında gördük. Greif işçilerinin direnişinde gördük. Fabrikalarda baktığımız her işçinin yüzünde gördük. Mücadele eden her insanda yoldaşlarımızı görüyor ve onlardan aldığımız güçle mücadeleye devam ediyoruz" dedi.

Adnan Yücel'in "Acıya kurşun işlemez" şiirinin okunması ve "Hoşgeldin ölüm", "Drama köprüsü" adlı ezgilerin söylenmesinin ardından anma programı sonlandırıldı.

Sermayenin işçi ve emekçi kadınlara yönelik saldırı paketleri

Emperyalist-kapitalist dünya sisteminin, krizlerin-bunalımların ve savaşların şekillendirdiği tarihsel bir dönemden geçmekteyiz. Kapitalizmin krizleri daha da derinleşmekte ve sermaye bundan çıkmanın yolunu saldırı paketlerini bir bir devreye sokmakta, gerici-kirli savaşlarını yükseltmekte bulunmaktadır. Krizin faturası işçi ve emekçilere, ezilen halklara dönük ağır yıkımlarla ödetilmektedir.

Krizi aşma noktasında sermaye işçi ve emekçi kadınlara ise daha özel bir rol biçmektedir.

“Özel politika gerektiren gruplar?”

Ucuz ve esnek çalışmanın adı olan ve sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda hazırlanan Ulusal İstihdam Stratejisi (UİS) belgesi eylem planında yer alan “Özel Politika Gerektiren Gruplar”, kadınlar ve gençlik kitleleridir.

Gerek Türkiye topraklarında gerekse dünya genelinde, sosyal yıkım saldırılarına, kapitalizmin krizinin etki ve sonuçlarına karşı son yıllarda muazzam bir dinamizm içinde olan kadınlar ve gençler sermayedarların hedef tahtasındadır. Son dönemler tanıklık ettiğimiz Haziran Direnişi barikatları, fabrika işgalleri, metal fırtınası, katliamlara yönelik başkaldırıları kadın ve gençlik kitlelerinin ön saflarda yer aldığı örneklerdir.

Toplumun canlı ve dinamik bileşenlerinden olan kadınlar sermaye devletinin toplu saldırıları ile karşı karşıyadır. Hem ucuz iş gücü olması hem de emek gücünün yeniden üretilmesinde doğurganlık özelliği ile yüzyıllardır önemli bir yerde duran kadınlar, günümüzde ise sertleşen kriz ve bunalım döneminde sermaye devletinin kapsamlı saldırılarının hedefinde yer almaktadır. Geçen senelerde AKP şefinin işaret ettiği 2023 hedefindeki saldırıların önemli bir ayağının işçi ve emekçi kadınlara yönelik olduğu açıktır.

2012-2023 yılları arasındaki ekonomik ve buna bağlı olarak sosyal saldırılarının yer aldığı UİS’te işçi ve emekçi kadınlara yönelik sayısız başlık yer almaktadır. UİS’te yıl yıl planlanmasına rağmen somutlanmayan saldırılar ilerleyen süreçte paketler olarak karşımıza çıkmış ve çıkmaya devam etmektedir.

Kadınlar cephesinden ilk olarak karşımıza çıkan paket 10. Kalkınma Planı içerisine gizlenmiş olan “Kadın İstihdam Paketi”ydi. Onu “Aile Paketi” izlerken, 2015 yılının Ocak ayında çıkan ve bir yanıyla 2016 yılını planlayan “Ailenin ve Dinamik Nüfus Yapısının Korunması Programı” bu kapsamda atılan son adımlardan birini oluşturdu.

Açıklanan son paket, “Ailenin ve Dinamik Nüfus Yapısının Korunması Programı”, kadının kadın olmaktan kaynaklanan ya da ekonomik ve sosyal yaşamda karşılaştığı sorunları çözmeye yönelik bir program dizini değil, temelde emek gücünün sömürüsüne dayalı kapitalist sistemin şekillendirdiği aile yapısını korumak ve sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda şekillendirmektir. Bu paket, diğerlerinde olduğu gibi temelde iki mantık üzerine kuruludur. Bunlardan birincisi, hedeflenen doğurganlık oranının

Hem ucuz iş gücü olması hem de emek gücünün yeniden üretilmesinde doğurganlık özelliği ile yüzyıllardır önemli bir yerde duran kadınlar, günümüzde ise sertleşen kriz ve bunalım döneminde sermaye devletinin kapsamlı saldırılarının hedefinde yer almaktadır.

yakalanması, diğeri ise ekonomik krizden çıkmak için bir kez daha kadının ucuz iş gücü olarak sömürüsünün katmerleşmesi.

Kadınlara yönelik saldırıları bu kapsamda sıralarsak;
1) Aile ve iş hayatının uyumunun sağlanması;
- Evlat edinmelerde doğumda olduğu gibi ücretli ve ücretsiz izin hakkı tanınması.

- Doğuma bağlı anne ölümlerinde anneye ait olan doğum izninin babaya transfer edilmesi; burada ne olursa olsun -canı pahasına dahi- kadının doğurması istenip, sanki bir lütufmuş gibi bir de kadından kalan izin babaya transfer edileceği riyakârlığında bulunmaktadır.

- Doğum izninde olan devlet memurlarında bu süre içerisindeki kadro ve derece ilerlemesinin sağlanması; yıllarca kamu emekçilerine uygulanan hak gasplarından biri olan kadro ve derece ilerlemesi gaspının durdurulması yıllar sonra müjde olarak sunulmaktadır.

- Asgari geçim indiriminde 3. çocuk için %5 yerine %10 indirim sağlanması; sermaye devleti uzun dönemde verdiği sözler kapsamında ucuz iş gücünü garanti altına almak için doğurganlık oranını 3.00 olarak belirlemiştir. Bu maddede olduğu gibi bir takım teşvik ve hak kırıntıları ile ya mevcut olan 2.1 doğum

oranını korumayı ya da hedeflediği gibi 3.00 oranını yakalamaya çalışmaktadır.

2) İşsizlik fonu üzerinden yapılması planlananlar;
- Ebeveynlere 1. çocuk için 2 ay, 2. çocuk için 4 ay, 3. çocuk için 6 ay yarı zamanlı ücretli çalışma hakkı getirilmesi; işçilerin ücretleri işsizlik fonundan karşılanacak.

- Doğum hediyesi; 657 sayılı kanun kapsamında yalnızca memurlara verilen doğum yardımının tüm annelere verilmesi, yine 1. çocuk için 200TL, 2. çocuk için 400 TL, 3. çocuk için 600 TL; işçilere hediye gibi sunulan şeyin kendisi yıllarca işçilerden kesilen kendi birikimleri olan işsizlik fonundan sağlanacaktır.

3) Esnek ve güvencesiz çalışmanın ve özel istihdam bürolarının yasal güvenceye alınması;

- Çocuk sahibi olan çalışanların doğum izinlerinden sonra çocuğun ilk okula başlama yaşına kadar kısmi süreli çalışma hakkının getirilmesine yönelik bir mevzuat düzenlemesi yapılacak ve özel istihdam bürolarına bu çerçevede ortaya çıkacak iş gücü kaybını önlemek amacıyla geçici iş ilişkisi kurma yetkisi verilecek; ücret kayıplarına yönelik hiçbir önlem alınmaz iken hasır altından yürüttükleri esnek ve güvencesiz çalıştırma hedefine bu madde ile yasal bir zemin kazandırılmakta ve ayrıca köle pazarı ile eş

değer olan özel

istihdam bürolarının kurumsallaşması ve yetki alanının genişlemesi sağlanmaktadır.

4) Kolay erişilebilir, kaliteli ve "kamu mali dengesine uygun hesaplı" kreş;

- Kamu mali dengeleri çerçevesinde kaliteli, hesaplı ve kolay erişilebilir kreş imkânlarının yaygınlaştırılması sağlanacaktır; her ne kadar yaygınlaştırılacak denilse de kendi hukuk düzeni içerisinde bile tam bir koruma altında bulunmayan kreş hakkı bir de kamu mali dengesi şartı eklenerek daha da imkânsız hale getirilmektedir. "Bütçe dengesi el vermiyor" yalanı ile tırpanlanacak temel haklardan biri olarak karşımızda durmaktadır.

- Milli Eğitim Bakanlığı izni ile açılan okul öncesi eğitim kurumlarına (4-6) tanınan vergi teşviklerinden Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı izni ile açılan kreşlerin (0-6) de faydalanması sağlanacaktır; sermayeye dönük teşviklerde eli bonkör olan sermaye uşaklarının işçi ve emekçiler için sinekten yağ çıkartırcasına cimrileşmekte olduğu bir kez daha ayan beyan ortadadır.

- "Kamu kurumlarındaki kreşler ve çocuk bakım evleri etkin bir şekilde kullanılacaktır. Kamu kurumları içerisinde açılmış bulunan kreş ve çocuk bakım evlerinin kapasitelerinin ve doluluk oranlarının saptanması için gerekli çalışmalar yapılacak, kontenjan açığı bulunanların tespiti halinde diğer kamu ve özel sektör çalışanlarının bu imkândan yararlanabilmesini sağlamak amacıyla gerekli idari ve hukuki düzenlemeler yapılacaktır." İşçi ve emekçi çocuklarına her daim kapalı olan kreş kapılarının bir kez daha sermayenin peşkeşine açılması planlanmaktadır. Devlet okullarının doluluk oranlarına ve sınıfların mevcutlarına bakıldığı zaman kreş içinde getirilen kontenjan açığı söylemi sözde kalite yalanını bir kez daha göz önüne sermektedir.

- 150 kadın çalışanı olan kuruluşlarda kreş açılması veya dışardan hizmet satın alınması yaygınlaştırılacaktır; on yıllardır anlamsızlığını koruyan 150 kadın çalışan sınırının bir kez de burada altı çizilmiştir.

Saldırı paketi içerisinde sıralanacak pek çok şey bulunmaktadır.

Vurgulamak istediğimiz bir nokta ise bu saldırı paketlerini hazırlayanların, saldırılarını dinci gerici söylem kisvesi altında sürdürmeleridir. Kürtajın yasaklanmasının gerisinde ekonomik ihtiyaçlar için doğurganlık oranı planları bulunmaktadır. Sözde din-örf-adet kisvesi ile kadınları sokaklardan uzaklaştıran, gülmesinden, söz söylemesinden, hamilelik görünümünden rahatsız olanlar kadının ucuz iş gücü olması doğrultusunda bunları gerçekleştirmektedir.

Buradan hareketle sermayenin bu tür saldırılarına topyekûn cevap vermekten başka bir çıkış yolu bulunmamaktadır. Öncelikle işçi ve emekçi kadınlar olarak, sermayenin bir kat daha kalınlaştırmak istediği kölelik zincirlerini kırmak için fabrikalarımızda, atölyelerimizde örgütlenmeliyiz. Bu sadece çalıştığımız alanlarda kölelik koşullarını yok edebilmenin değil aynı zamanda Aylan ve Galip bebeklerin cansız bedenlerinin kıyıya vurmasına neden olan, Cizre'de çocukların, bütün bir Kürt halkının soykırımdan geçmesine, Ortadoğu'da kadınların İŞİD tarafından köle pazarlarında satılmasına zemin hazırlayan kirli savaşların ve kadına yönelik dinci-gerici-cinsiyetçi söylemlerin de son bulmasını sağlayacaktır.

Sermayenin saldırı yasalarına karşı sermayenin nefes borusunu kesmek için birleşelim.

Kartal Emekçi Kadın Komisyonu

Bir kadın katiline daha 'iyi hal' indirimi

İzmir'de, koruma kararının kalktığı gün küçük çocuğunun gözleri önünde eski eşi tarafından katledilen Dokuz Eylül Üniversitesi Öğretim Görevlisi Serpil Erfındık cinayetine ilişkin açılan davanın karar duruşması 29 Eylül'de görüldü.

Duruşmaya, tutuklu Vedat Atik'in dışında, Serpil Erfındık'ın ailesi ile avukatları, sanık avukatı, davaya müdahil olan Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu üyeleri ve İzmir Barosu avukatları katıldı.

Yine 'iyi hal' indirimi

Duruşmada ilk sözü sanık avukatı aldı. Avukat, müvekkilinin cinayeti planlı bir şekilde işlemediğini iddia ederek "Sanık, çocuğunu görmeye gelirken, eşi ile mutfakta tartışıyor. Suç aleti olarak da mutfak bıçağı var. Bu da gösteriyor cinayet planlı bir şekilde yapılmadı. Orada cereyan eden bir durumdur. Bundan dolayı sanığın tahrik indiriminden faydalanmasını talep ediyorum" dedi.

Mahkeme başkanının sanık Vedat Atik'e son bir şey söyleyip söylemeyeceğini sorması üzerine Atik, "Keşke bunlar yaşanmasaydı" dedi.

Mahkeme heyeti kısa bir aradan sonra kararını açıkladı. Mahkeme, sanık Atik'e müebbet hapis cezası verdi. Ancak heyet, "iyi hal ve pişmanlık" indirimini uygulayarak, cezayı 25 yıla indirdi. Mahkeme ayrıca Atik'e eşinin telefonunu gasp ettiği, tehdit ve hakaret ettiği gerekçesiyle toplam 3 yıl ceza verdi.

"Kararın adaletle alakası yok"

Mahkemenin bitiminden sonra, Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu Adliye önünde basın açıklaması düzenledi. Eylemde "Özgecan yasasını kazanacağız" pankartı ile "Sessiz kalma suça ortak olma", "Kadın döven erkek değildir" yazılı dövizler ve katledilen kadınların fotoğrafları taşındı.

Açıklamada ilk olarak Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu adına Sanem Deniz Kural konuştu. Kural, kadın cinayetlerinde indirim kabul etmediklerini söyledi. Kadın cinayetleri için "tahrik" ve "iyi hal" indirimin uygulanmaması gerektiğini belirterek, buna karşı mücadeleyi yükselteceklerini söyledi.

Serpil Erfındık'ın annesi Tülay Aksakal da eylemde söz aldı. Anne Aksakal, adaletle inancının kalmadığını belirterek, kızının katili en ağır cezayı alana kadar hukuki mücadeleyi sürdüreceğini söyledi.

Son olarak konuşan dava avukatlarından Ömer Anar ise şunları ifade etti: "Bu kararın adalet ve etkin bir soruşturma ile hiçbir alakası yok. 38 yaşındaki genç bir akademisyeni kaybettik. Sanık 23 adli sicil sahibi olan bir insan, fakat uygulanan tüm cezalarda iyi hal indirimi aldı. Verilen kararı Yargıtay'a götüreceğiz. Orada da olumsuz bir sonuç çıktığında kararı, AİHM'e taşıyacağız."

Eylemde "Kadın cinayeti politiktir!", "Serpil Erfındık'a adalet!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Antalya'da kadın cinayeti

Erkek egemen yaklaşımları, taciz ve kadın cinayetlerini teşvik eden açıklamalarıyla kadınların katledilmesini teşvik eden sermaye devleti "koruma" altındaki bir kadının daha katledilmesine neden oldu.

Emine Tektaş, açtığı boşanma davasını geri çekmesi için kendisini sürekli tehdit eden eski eşi Ahmet Tektaş hakkında uzaklaştırma kararı aldırdı.

Ahmet Tektaş, sabah saatlerinde yine Emine Tektaş'ı telefonla arayarak görüşmek istediğini söyledi. Bunun üzerine "koruma" altında olan 32

yaşındaki Emine Tektaş çalıştığı Antalya Muratpaşa'da bulunan Özel Moskova Milletlerarası Okulu'nun yanındaki sokaktaki görüşmek zorunda kaldı. Ahmet Tektaş yine baskı yaparak boşanma davasını geri çekmesini istediği genç kadını arabasından çıkardığı pompalı tüfekle katlederek kaçtı.

Cinayetin ardından kaçan Ahmet Tektaş'ın ölü bedeni Aksu ilçesinde arabasının içinde bulunurken intihar ettiği belirtildi.

Öğrenci yoksul, eğitim pahalı ve kalitesiz; Sermaye devleti 'asayiş' derdinde

2015-2016 öğretim yılı yaklaşık 18 milyon öğrenci, bir milyon öğretmenle başladı. Eğitim sistemi, varolan eşitsizlikleri daha da derinleştiriyor. Yoksul aile ve genel olarak işçi-emekçi çocuklarının kaliteli eğitime erişimi çok zor. Okullar arasında kalite ve fiziksel olanaklar açısından uçurum var. Okullarda duvarların pis ve çıplak ama akıllı tahtaların yer aldığını, çocukların ayaklarında ayakkabı, sobaya atacak odun, tuvalette kâğıt, sabun yokken tabletlerin dersliklerde mevcut olduğu betimleniyor. Fakat PISA sonuçları, ortaöğretim programlarının akademik başarı açısından aynı nitelikte eğitim sunmadığının kanıtı. Ayrıca, 2014 Öğretmenlik Alan Bilgisi Testi'nde tüm alanlardaki ortalama net doğru sayılarının düşük olması, ülkede yıllardır büyük bir "öğretmen kalitesi" sorunu olduğunu gösteriyor.

Devletin eğitim politikaları eşitsizlikleri artırıyor

Eğitim Reformu Girişimi'nin son eğitim raporunun "Sonsöz"ünü yazan Bilgi Üniversitesi öğretim üyesi Doç. Dr. Pınar Uyan Semerci, eğitimdeki eşitsizliklere dair "Düşük sosyoekonomik altyapıdan gelen çocuklar, daha az kaynağın ve yetersiz fiziki şartların bulunduğu 'yoksul' okullara erişebiliyor" diyerek devlet okulları ile özel okulların sunduğu olanaklar arasındaki uçuruma dikkat çekti ve devlet okullarının kendi içerisinde dahi bu farklılaşmanın gözlemlenebildiğinin altını çizdi. Bu farklılığı ise 13 yaşındaki bir öğrencinin "eğitim hep çalışkana odaklanıyor, tembelenen bir kenara atıyor" ifadelerinde de görmek mümkün.

Eğitimci Alaattin Dinçer'in hazırladığı çalışmada, eğitim sisteminin en önemli sorunları şöyle sıralanıyor: "434 bin 356 okulda kütüphane yok. 434 bin 741 öğrenciye bir spor salonu düşüyor. Bunun yanında kişi başına yapılan eğitim harcamaları açısından Türkiye OECD ülkeleri arasında son sıralarda. Öğretmen ihtiyacı, Bakanlığın verilerine göre 83 bin, çalışmada belirtilen kendi sayıları ise 125 bin. Buna rağmen işsiz öğretmen sayısı 380 bine ulaştı. Özellikle kalabalık sınıfların ve ikili eğitimin yaygın olduğu 11 büyük kent ve diğer kentlerde derslik açıkları var. 48 bin 317 ilkokul, 5 bin 368 ortaokul ve bin 537 lisede ikili eğitim yapılıyor. Özellikle ortaöğretimde okul terkleri ve sınıf tekrarı oranlarının yüksek olması (yüzde 24.35), eğitimin niteliksizliğini ve verimsizliğini gösteriyor. Eğitim sistemi tamamen sınavlara bağlandı. Çocuklar, eğitim yaşamı boyunca 739 resmi sınava giriyor. Açık ortaokul ve liselerinde okuyan öğrenci sayısı 2 milyona dayandı."

Özel okullara peşkeş en az 756 milyon 300 bin TL

Özel okullar ve devlet okulları arasındaki uçurum ortadayken, sermaye devleti, eğitimdeki eşitsizliği arttırmakta da ısrarını sürdürüyor. Tüm eğitim

kurumlarına gereken bütçe desteğini çok gören sermaye devleti, bütçeden özel okullara peşkeş çekiyor. 14/2/2007 tarih ve 26434 sayılı *Resmi Gazete*'de yayınlanmasıyla yürürlüğe giren 5580 sayılı Özel Öğretim Kurumları Kanunu kapsamında özel okullara kayıt yapan öğrenci için, öğrencinin kaydını yaptığı özel okullara 'destek' adı altında her yıl bakanlıkça belirlenen miktarda para aktarımı yapılıyor. 2015-2016 eğitim yılında tüm kontenjanı doldurarak kaydolun öğrenci 230 bin. Böylece özel okullara peşkeş çekilen 'destek' miktarı en az 756 milyon 300 bin TL.

Sermaye devletinin umrunda olmasa da genel olarak eğitim harcamaları artmaya devam ediyor, eğitimdeki eşitsizliklerin özel okullara verilen 'destek'le çözülmeyeceği bariz bir şekilde görülüyor. Son olarak Türkiye Kamu Sen'in yaptığı araştırmaya göre, bir ilköğretim öğrencisinin aile bütçesine getirdiği ve geçen yıl aylık 846,24 lira olan ek yük, bu yıl 968,67 liraya çıktı. Okul masrafları da bir yılda yüzde 14,5 yükseldi.

Ders kitaplarında ayrımcılık, ırkçılık

Türk sermaye devleti, 2015-2016 eğitim-öğretim yılı ders kitaplarında da ulus, din, mezhep ayrımcılığını sürdürüyor. Daha okul sıralarından itibaren "milli, dini birlik" dayatmasıyla baskılarını uygulayan sermaye devleti, farklı ulus, din ve mezheplere karşı da ırkçılığı körüklüyor.

Sünni İslam inancı ağırlıklı olarak hazırlanan "Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi" kitaplarında yine tartışmalı ifadeler bulunuyor. Alevilik "geleneğe" olarak gösteriliyor, cemevleri "ibadethane" olarak tanınmıyor. Hristiyanlık ve Yahudilik toplam 3,5 sayfada anlatılıp inancını yaymak isteyen Hristiyan misyonerlerden 'istismarcı' olarak söz ediliyor. Sünni İslam inancı için "dinimiz" algısının yaratıldığı kitaplarda, ateistler için "tanrı yokmuş gibi davrananlar" ifadeleri kullanılıyor. Bütün bir kitap ve "Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi" dersi, adeta çocuk yaşlardan itibaren insanları tanrı varmış gibi davranmaya zorluyor, kişilerin inançlarını diledikleri gibi yaşamalarına izin vermiyor.

Tarih kitapları sermayenin birliğini ve ırkçılığı dayatıyor

Diğer halkların mülk sahibi sınıflarının milli birliklerini kurma çabaları ile Türk mülk sahiplerinin çabaları karşı karşıya getirilerek "Türklerin onlardan üstün olduğu" şovenist algısıyla hazırlanan kitaplarda, "Türk milli uyanışına tepkiler" ve "milli varlığa tehditler" başlıklarında Ermenilere, Rumlara ve Kürtlere karşı ırkçılık körükleniyor. Mülk sahipleri arasındaki çıkar çatışması gizlenirken mesele farklı ulusların "Türk ulusuna karşı hainlikleri" olarak yansıtılmaya çalışılıyor. Ermenilerin "Ruslarla ittifak içerisinde Türkleri arkadan vurduğu" bu nedenle "hain oldukları" iması yer alıyor. Tehcir kararı ile Ermeni halkının "can güvenliğinin sağlandığı" iddia edilirken "Ermenilerin Türkleri katlettiği" tezi işleniyor. Ayrıca "Millî varlığa düşman cemiyetler" arasında gösterilen "Kürt Teali Cemiyeti"nin Türkler tarafından kurulduğu öne sürülüyor! Kürtlerin ayrı bir devlet kurma hakkı da "Türk milli varlığına düşmanlık" adı altında sunulurken mülk sahibi sınıfların gümrük birliğini ve siyasal egemenliğini sağlama hedeflerinin üstü örtülerek Türk-Kürt çatışması yaratılmaya çalışılıyor.

Okullarda ihbarcılık dönemi

Eğitimde bunca sorun mevcutken bu sorunlar için hiçbir adım atmayan, hatta bu sorunları daha da tırmandıran sermaye devleti, İstanbul Emniyet Müdürlüğü, Milli Eğitim Bakanlığı ve İçişleri Bakanlığı ortaklığında okullarda kendi düzenini korumaya çalışıyor. Emniyetin yaptığı yazılı açıklamada 2015-2016 eğitim ve öğretim yılı için Milli Eğitim Bakanlığı ve İçişleri Bakanlığının arasında imzalanan Okullarda Güvenli Eğitim Ortamlarının Sağlanmasına Yönelik Koruyucu ve Önleyici Tedbirlerin Alınmasına İlişkin İşbirliği Projesi kapsamında ilkokul, ortaokul ve liseler ile ilgili 'koruyucu ve önleyici güvenlik tedbirleri' planlandığı belirtiliyor. Kameralarla okulların her yerini gözetlemeyi, devriyelerle okulları takip etmeyi hedefleyen sermaye devleti, 'okul irtibat görevlisi' ya da 'sivil' güçleriyle ihbarcılarını okullara yerleştirmeyi planlıyor. Ayrıca, algı operasyonlarına devam etmek ve baskılarını dayatarak meşrulaştırmak için de okul müdürlerine, öğretmenlere, öğrencilere, velilere ve servis şoförlerine yönelik "Güvenlik için Eğitim Projesi" planlandığı ifade ediliyor.

Özel mülkün temel olduğu emperyalist kapitalizmde, ömrü dolan sistemin bekasını baskıyla korumaya çalışan sermaye iktidarı okullarda da aynı politikayı uyguluyor. Bu uygulamayla engellenecek olanların ilk başta elbette ki eşit, parasız, anadilde eğitim mücadelesi ve devrimci, ilerici öğrenciler olacağı da kesin. Değişmesi gereken sisteme karşı öğrenci gençliğin yapması gereken, bu ablukayı dağıtmak için örgütlenmek ve sosyalizm için mücadele etmektir.

Katledilen her çocuğun hesabı sorulacak!

Bizleri sefalet ve yoksulluğa mahkum eden kapitalist sistem ve onun işbirlikçi sermayedar efendileri en görkemli saraylarda yaşıyorlar. Kapitalist sistem krizler yaşamaya başladığında köşeye sıkışan burjuvazinin istemediği sonuçlar doğunca kirli savaş politikalarının düğmesine basıyor. İşçiler ve emekçiler üzerinden kendini var eden sermaye devleti işçilerin ve emekçilerin kendisine itaat etmesini ve sorgulamamasını istiyor. Eğer sorgularsa kendi yolsuzluklarının görünmesinden korktuğu için itaat etmedikleri oranda kanlı ellerini işçilerin, emekçilerin ve ezilen halkların üzerinden çekmeyeceğini açıkça belirtiyor. Emperyalistlerin uşağı olan dinci-gerici şef Tayyip Erdoğan '400 milletvekili verseydiniz, böyle olmazdı' diyerek tehditkar ve açık bir şekilde 'Bizi seçmezseniz biz de sizleri katlederiz' diyor. Kürt halkına yönelik imha, inkar ve savaş politikalarını Kürdistan'da devreye sokan sermaye devleti gözünü kırpmadan Cizre'de 20'nin üzerinden insan katletti. Bu katledilenler arasında çocukların olduğu, ailelerin kendi çocuklarının ölü bedenlerini buzdolabında saklamak zorunda kaldıkları kirli savaş politikaları her gün onlarca çocuk katletmeye devam ediyor.

Bunlardan biri de Diyarbakır Bismil'de yaşandı. Sokağa çıkma yasağının ardından sermaye devletinin kanlı cellatları Şimşek ailesinin evini bombalayarak 8 yaşındaki Elif Şimşek'i katlettiler.

Bugün okulların ilk günüydü, dinci-gerici eğitim sistemi çocukları geleceğin işçileri, emekçileri olarak yetiştirmek için eğitimine başladı. Meslek liseleri bunun en büyük araçlarından biri sermaye devleti için. Denizler'den, Erdallar'dan ve daha nicelerinden dili yanan sermaye devleti, sorgulamayan ve itaat eden bir nesil yetiştirmek için liselerde, meslek liselerinde, üniversitelerde dinci-gericiliği arttırmanın yollarını yaratıyor.

Bizler Devrimci Liseliler Birliği olarak bu düzenin kan emiciliğine artık yeter diyoruz! Emperyalist savaflara ve gericiliğe GEÇİT YOK! diyoruz! Nasıl ki zindanlarda bu düzenin kalelerinin duvarlarını deldiysek liselerde de Habip ve Ümit gibi bu düzenin kalelerini yıkacağız! Katledilen her çocuğun hesabını er ya da geç soracağız!

Devrimci Liseliler Birliği

28 Eylül 2015

Kartal DLB'den film gösterimi

Devrimci Liseliler Birliği (DLB), Kartal Üç Fidan Gençlik Kültür Evi'nde meslek ve düz liseli öğrencilerle film gösterimi gerçekleştirdi. Emperyalistlerin ve onun işbirlikçileri sermaye devletlerinin Kürdistan'da, Suriye'de ve Ortadoğu'nun çoğu bölgesinde sürdürdükleri savaş politikaları nedeniyle günümüz ile bağıni yitirmeyen çocukların gözünden Irak'ta yaşanan savaşı anlatan bir film olan 'Kaplumbağalar da Uçar' filmi izlendi.

Filmin ardından yapılan tartışmalarda kapitalist sistem sürdürdükçe savaşların, katliamların her zaman yaşanacağı, yıllar geçse de sömürü sisteminin baskılarından ödün vermeyeceği vurgulandı.

Meslek liseli öğrenciler okullarından örnekler vererek müdürlerin "okul ihtiyaçları" adı altında devamlı para istemelerinin doğru olmadığını

vurguladı. Liselerin ve meslek liselerinin sistemin sömürü alanında önemli yer tuttuğu belirtilerek buralarda neler yapmak gerektiği üzerinde duruldu. Soma ve Özgecan Aslan eylemlilikleri konuşularak gelecek dönemde bu gibi süreçlerde tepki vermenin öneminden bahsedildi. Cizre'de yaşanan sokağa çıkma yasağından sonra devletin yaptığı katliamdan ve bugün aynısını Beytüşşebap'ta yaptığından bahsedilerek sermaye medyasının bunlardan bahsetmediği ve savaşın gerçekliğini gözler önüne seren bu filmleri daha çok izlemek gerektiği vurgulandı.

29 Ekim'de yapılacak olan Devrimci Liseliler Birliği Meclisi'ne gidilerek, meslek liselilerin sorunlarının aktarılması ve gündemin tartışılması gerektiğinden bahsedilerek toplantı sonlandırıldı.

Liselilerin Sesi / Kartal

Meslek liseliler piknikte buluştu

Ankara'nın farklı meslek liselerinden liseliler 26 Eylül'de yaptıkları meslek liseli pikniğinde buluştu. Beraber hazırlanan yemekler yendikten, oyunlar oynanıp halay çekildikten sonra meslek liselerinin devrim ve sosyalizm mücadelesindeki yeri ve önemi kapsamlı bir şekilde tartışıldı.

Yeni dönem politikaları üzerine konuşuldu. Okulda oluşturulacak ekip ve meclis örgütlenmeleri üzerinde duruldu. Tartışmalar boyunca ülkemizdeki siyasal gelişmeler ve işçi hareketleri üzerine de sohbet edildi. Metal ve Greif Direnişi sürecinde işçi sınıfının bize gösterdiği yolda kazanılan deneyimler incelendi. Bunların yanı sıra devrimci kimlik ve yoldaşlık kavramı üzerine yapılan sohbetlerde Ulucanlar Direnişi ele alındı, Habip Gül ve Ümit Altıntaş şahsında yoldaşlık kavramı üzerinde duruldu.

Okulların açılmasına günler kala materyallerin kullanılması ve propaganda çalışmasının yapılması üzerinde durularak, acil bir şekilde okulda oluşturulacak ekiplerin, yerelerde oluşturulacak meclislerin düzenli toplantı alması somut olarak kararlaştırıldı. Yakın zamanda da il genelinde meslek liseli buluşması yapılmasına karar verilerek piknik sonlandırıldı.

Ankara DLB'den yazılama

Ankara'da DLB'liler okulların açılmasıyla birlikte kentin farklı yerlerine eşzamanlı yazılamalar yaptı.

Mamak'ta Tuzluçayır Anadolu Lisesi'nin çevresi "Paralı eğitime geçit yok!", "Liseliler birliğe, DLB'ye!" ve "Nitelsiz eğitime geçit yok!" yazılamalarıyla donatıldı. Ayrıca okulun çevresinde de birçok yere yazılamalar yapıldı. Sonrasında Tuzluçayır çevresindeki parklar ve sokaklar da DLB yazılamalarıyla donatıldı.

Çankaya'daki Hoşdere Caddesi'nde bulunan Çankaya Anadolu Lisesi'nin çevresi "Emperyalist savaşa geçit yok!", "Paralı eğitime geçit yok!" ve "Liseliler birliğe, DLB'ye!" yazılamalarıyla donatıldı. Okulun bulunduğu Hoşdere Caddesi'nin birçok yerine de DLB yazılaması yapıldı.

Keçiören'de İncirli Anadolu Lisesi'nin çevresine "Tek yol devrim!", "Yaşasın sosyalizm!", "Nitelsiz eğitime geçit yok!", İncirli Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi'nin ise iç duvarlarına "Staj sömürüsüne geçit yok!" yazılamaları yapıldı. Yanısıra İncirli ve Piyangotepe sokakları da DLB yazılamaları ile donatıldı.

Hüseyingazi'de de İMKB Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi'nin çevresine yapılan "Staj sömürüsüne geçit yok!", "Eşit işe, eşit ücret!" yazılamalarıyla meslek liseliler mücadeleye çağrıldı.

Seyran'da ise Çankaya Anadolu Lisesi'nin çevresine yazılamalar yapıldı. Torbacıların yazılama yapan DLB'lileri korkutmak amaçlı tehditlerine karşı devrimci faaliyet kararlılıkla savunuldu.

Liselilerin Sesi / Ankara

Eğitim'de 'destek' peşkeşi

2015-2016 eğitim yılında, 5580 sayılı Özel Öğretim Kurumları Kanunu kapsamında özel okullara kayıt yapan öğrenci sayısı açıklandı. Milli Eğitim Bakanlığı'nın yaptığı açıklamaya göre 230 bin kişilik kontenjanın tümü doldu. Böylece özel okullara peşkeş çekilen 'destek' miktarı en az 756 milyon 300 bin TL.

242 bin 208 öğrenci 'destek'le özel okula yerleşti

14/2/2007 tarih ve 26434 sayılı Resmi Gazete'de yayınlanmasıyla yürürlüğe giren 5580 sayılı Özel Öğretim Kurumları Kanunu kapsamında özel okullara kayıt yapan öğrenci için, öğrencinin kaydını yaptığı özel okullara 'destek' adı altında her yıl bakanlıkça belirlenen miktarda para aktarımı yapılıyor.

Bu yıl okul öncesi, ilk, orta, lise ve temel lise kapsamında 230 bin öğrenci için kontenjan açıldı. Milli Eğitim Bakanlığı'nın yaptığı açıklamaya göre, 11 Eylül 2015 tarihi itibarıyla yerleştirme işlemlerinin yapıldığı; okul öncesinde 19.993, ilkokulda 49.446, ortaokulda 49.845, ortaöğretimde 108.876 olmak üzere toplam 228.160 öğrencinin eğitim ve öğretim 'desteği'ni almaya hak kazandığı belirtildi. Kontenjanın tümünün dolduğu belirtilen açıklamada, yerleştirmede kullanılmayan 1.840 kontenjan ile kayıt takviminde yerleştirildiği, özel okula kayıt işlemi yapmayan 12.208 öğrencinin yerine toplamda 14.048 kontenjan için ek yerleştirme işlemi, il kontenjanları ve puan üstünlüğü göz önünde tutularak yeni bir başvuru ve tercih alınmadan önceki tercihler geçerli olmak kaydıyla yapıldığı ifade edildi. MEB'in verilerine göre toplam 242 bin 208 kişi bu yıl yerleştirilmiş oluyor.

'Destek' peşkeşi en az 756 milyon 300 bin TL

25 Temmuz 2015 tarih ve 29425 sayılı Resmi Gazete'de yayınlanan 2015-2016 Eğitim Ve Öğretim Yılında Özel Okullarda Öğrenim Görecek Öğrenciler İçin Eğitim Ve Öğretim Desteği Verilmesine İlişkin Tebliğ'ine göre belirlenen yardım miktarları şöyle: Okul öncesi 2.680 TL, ilk okul 3.220 TL, ortaokul 3.750 TL, lise 3.750 TL, temel lise 3.220 TL. Özel okulların açıkladığı rakama göre 2015-2016 eğitim ücreti bir öğrenci başına ortalama 10.000 TL. Sadece devlet desteğiyle özel okula gidilemiyor. Ayrıca ücret ödemek gerekiyor.

Bunun yanında diğer önemli nokta, bu fiyatlandırmaya göre yerleştirilen öğrenciler için özel okullara peşkeş çekilen miktar en az 756 milyon 300 bin TL.

Bu haliyle, 2015 yılı için bütçeden MEB'e ayrılan 5 milyar 494 milyon TL'nin %15'i.

Eğitimde 'eşitlik' yalanı

Sermaye iktidarının "ücretsiz eğitim", "eğitimde fırsat eşitliği"nin yalandan ibaret olduğu açıkça ortaya çıkıyor. Her yıl kayıt ücreti altında alınan har(a)çlarla, okulun boya, perde, temizlik vb. ihtiyaçlarının velilerden alınmasıyla tartışma gündemi olan bütçe öğrencilere 'destek' demagojisi altında sermayeye peşkeş çekilmekte.

Eğitim ticarileşmesinin temel bir göstergesi haline de gelen bu uygulama, gençliğe gelecek vaad etmeyen sermaye iktidarının giderek eğitim hakkını işçi ve emekçi çocuklarının elinden aldığını da gösteriyor.

Ege Üniversitesi'ne cezaevi turnikesi

Şubat 2015 tarihinde Ege Üniversitesi'nde ülkücü Fırat Çakıroğlu'nun ölümünden sonra başlayan OHAL uygulamaları devam ediyor. "Güvenlik" bahanesiyle okulun giriş ve çıkışlarına turnike koyan Ege Üniversitesi yönetiminin uygulaması ilk gününde ilginç sahnelerin yaşanmasına neden oldu.

Ege Üniversitesi'nde eğitim yılının ilk gününde yabancı diller fakültesine girmek isteyen bir öğrenci turnikelere sıkıştı. Metro çıkışında yaşanan kazada, turnikedeki sıkışan öğrenciyi güvenlik görevlileri çıkaramayınca tamir ekibi arandı. Bazı öğrenciler ise kartlarını yenilemedikleri için 'tanımsız kart' yazısıyla karşılaştılar.

Eğitim Sen'den turnike açıklaması

Eğitim Sen İzmir 3 No'lu Üniversiteler ve KYK Şubesi Yürütme Kurulu tarafından 29 Eylül'de yazılı bir açıklama yayınlandı. Üniversite yönetimi tarafından sergilenen pratiğin, kaygıların haklılığını gösterdiği ifade edilerek, üniversite yönetiminin geniş kesimli demokratik kamuoyu desteğini dikkate almadığı ve üniversitenin görelî "özgürlük" ortamını ortadan kaldırmaya yönelik aldığı "güvenlik önlemleri" ile üniversiteyi adeta bir açık hava cezaevi haline getirdiği söylendi.

Açıklamanın devamında üniversitenin aldığı tutum şu ifadelerle eleştirildi: "Zira bir üniversite, eğer kampüsü içinde hiçbir bilimsel, kültürel, sanatsal faaliyete izin ver(e)miyor, farklı birimlerini birbirlerinden tecrit etmek için kampüsün her yanına çitler çekmeye çalışıyor, üniversite bileşenlerini hiçbir şekilde dikkate almaksızın keyfi bir yönetim anlayışında ısrar ediyor ve bu duruma kayıtsız kalmayan öğrenci ve çalışanlarını disiplin soruşturmalarına boğuyorsa artık bir üniversite olmaktan çıkmış demektir."

Açıklamada, üniversitedeki eğitim ve bilim faaliyetlerinin ve süreçlerinin her aşamasına emeklerini koyan tüm Ege Üniversitesi çalışanlarının, olağanüstü hal durumunun kaldırılması yönündeki taleplerini çeşitli şekillerde dillendirmeye devam edecekleri söylendi.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2015/37 * 2 Ekim 2015 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mh. Kodaman Sk. No: 111/15 Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad.
Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Ernesto Che Guevara

*'BAYRAĞI ALTINDA DOĞMADIĞIMIZ BİR ÜLKENİN
TOPRAKLARI ÜSTÜNDE DÖKÜLEN HER DAMLA KAN, ORADA
HAYATTA KALAN KİŞİNİN DAHA İLERDE KENDİ ÜLKESİNİN
KURTULUŞ MÜCADELESİNE UYGULAMAK İÇİN EDİNECEĞİ
BİR DENEY OLACAKTIR. VE KURTULAN HER HALK, BİR
BAŞKA HALKIN KURTULUŞU İÇİN VERİLECEK SAVAŞTA
KAZANILMIŞ BİR AŞAMADIR.'*

CHE GUEVARA

Milliyetçiliğin, ırkçılığın, şovenizmin karşısında Che, enternasyonalizm bayrağını dalgalandırırken Marksist teorinin ışığında hareket etti.

Marksist-Leninist dünya görüşünü hayatında pratikleştirdi. Proletarya enternasyonalizmini hem görev hem de devrimci bir zorunluluk olarak algıladı.

Bugün dünyanın her köşesinde onu tanıyan, hayatını ve mücadelesini bilen insanlara rastlamak mümkün. Sadece 20. yüzyılın devrimci bir siması değil, bu yüzyıla adını silahıyla yazmış bir komutandır o.

Che, ezilen halkların ve proletaryanın kalbinde yer etmiş büyük bir devrimcidir. Anısı ve mücadelesi kavgamızda yaşamaya devam ediyor, edecek.

